

Hành trình của
FELAINA 2

TOUGI SHIRAIISHI
Binh Hoa: AZURE

Người dịch: The Koueki

AMAZON

ISBN 978-0-9907001-0-0

Mục lục

Tập 2

Chương mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Phần kết

Tái bút

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Tập 2

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương mở đầu

Cơn mưa nặng hạt đang hối hả trút xuống thảo nguyên trong một ngày xuân.

Mưa không ngần ngại phá tan bầu không khí an tĩnh, nhuộm ướt hoa cỏ trải dài trên thảo nguyên và những tán cây cổ thụ trên ngọn đồi thoai thoải. Dưới những tán cây cổ thụ đó, một phù thủy đang ngồi nhàn nhã ngược nhìn bầu trời xám xịt.

- Chà, giờ mới thực sự bắt đầu mưa này.

Cô phù thủy ấy có mái tóc màu tro xám giống hệt những đám mây đang lơ lửng phủ kín bầu trời. Từng lọn tóc bị thổi tung lên, phất phơ bay trong gió. Tà áo choàng cùng chiếc mũ tam giác có đỉnh nhọn màu đen kết hợp với chiếc huy hiệu cài áo hình ngôi sao nói lên thân phận nàng, một nữ phù thủy. Một cây chổi được dựng sát bên cạnh, bên dưới đặt một bọc hành lý to.

Cô gái đó là nữ phù thủy, và cũng là một lữ khách.

Cô đang băn khoăn tự hỏi: "Nên làm gì bây giờ nhỉ? Tiếp tục hành trình hay cứ tạm đứng ngẩn ngơ ở đây?" Là một phù thủy, nếu thực sự lo ngại về cơn mưa, cô tất nhiên có thể dùng phép thuật gạt đi những giọt nước rồi cười chối bay tiếp. Thế nhưng trong lúc mãi mê ngắm nhìn cơn mưa xối xả, cô bỗng nhiên không muốn làm vậy nữa.

Phía chân trời xa xa, những tia nắng mặt trời mỏng manh như sợi chỉ cắt ngang bầu trời dày đặc mây u ám, tựa như một tấm rèm đang rủ xuống.

Mảnh đất tối mịt vươn mình đón nhận những tia nắng, bừng sáng lấp lánh. Giữa những hạt mưa xối xả không một kẽ hở, tia nắng ấy vẫn len lỏi xuyên qua, xua tan bóng tối. Những tia nắng rải xuống khuôn mặt người con gái đang ngược nhìn bầu trời, sáng lấp lánh.

Trời đang hứng nắng giữa cơn mưa.

- Hay là... cứ nghỉ ngơi một chút nhì.

Khung cảnh tươi đẹp trải rộng phía trước đã chiếm cứ cả tầm mắt lẫn tâm hồn nàng phù thủy. Cô phù thủy đó chính là tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1: Xứ sở phù thủy

Tia nắng mặt trời xen qua những kẽ mây, rải xuống thảo nguyên rộng lớn. Trên mặt đất rải rác những đốm sáng nho nhỏ. Từng làn gió nhẹ thổi qua làm rung động cỏ cây, khiến những hạt mưa còn đọng lại cũng bị cuốn theo rồi run rẩy rơi xuống.

Đắm mình giữa những tia nắng nhỏ bé ấy cũng đủ khiến cho cả cơ thể chìm trong hơi ấm. A, ấm quá. Khi suy nghĩ ấy vừa nảy ra trong đầu thì tia nắng đã rời đi, lại một lần nữa tôi bị bầu trời xám xịt bao phủ. Tôi có thể đuổi theo những tia nắng ấy, nhưng khi để ý kỹ hơn, tôi chợt nhận thấy rằng dù có đi theo thì cũng chẳng tới được mảnh đất rực sáng kia.

Trời đã tạnh mưa được một lúc lâu, nhưng bầu không khí vẫn chẳng thay đổi mấy, tựa như vẫn đang ẩn giấu luồng khí lạnh đầu đó. Những đám mây tiếp tục vươn ra ôm trọn mặt trời, báo hiệu những giọt mưa mát lạnh lại chuẩn bị đổ xuống. Giờ tôi mới biết còn có kiểu thời tiết thế này đây.

Tôi là một đứa rất ghét mưa. Mưa vừa ẩm ướt, lại vừa tối tăm u ám, đặc biệt là nó còn làm gián đoạn những chuyến đi nữa. Mưa thực sự là thứ khó chịu nhất. Thế nhưng sau khi mưa tạnh, tôi lại có thể thỏa thích giẫm chân lên các vũng nước nhóp nha nhóp nhép. Tôi ghét mưa nhưng lại thích những lúc mưa vừa tạnh như thế. Kể cũng lạ nhỉ. Nhưng khi đã nhận thấy dấu hiệu mưa đang đến gần thế này, nên sớm chuẩn bị khỏi đây thì hơn. Nghĩ vậy, tôi liền hấp tấp leo lên chổi bay đi.

Phải bay mất một đoạn dài tôi mới tới được vùng đất mà mình thấy ban này.

Cây chổi hạ xuống trước cổng không bao lâu thì một người lính gác bước ra. Điều lạ lùng là anh ta không mặc trang phục lính gác mà lại mặc áo choàng đen cùng một chiếc mũ phù thủy.

"Chào mừng đến với xứ sở của chúng tôi. Cho hỏi quý cô đây có phải là phù thủy không?"

Tôi thầm nghĩ nhìn tôi thế này chẳng lẽ anh ta không đoán được hay sao.

"Đúng vậy. Tôi là phù thủy, đang trên đường đi du ngoạn."

"Ồ vậy sao. Trông cô khá trẻ so với một phù thủy thực sự."

Người lính gác vừa gật gù tỏ vẻ quan tâm, vừa nói:

"Xin thứ lỗi nhưng cho hỏi tên của cô là...?"

"Elaina."

"Cô Elaina. Tôi nhớ rồi. Xin thứ lỗi nhưng cho hỏi cô đã có bạn đời chưa?"

"Sao cơ?"

Tôi không kịp suy nghĩ mà đáp lại theo phản xạ. Ở một nơi như này mà tôi cũng bị "tấn công" bất thành tình thế sao? Thế nhưng sự việc thực tế không phải như tôi nghĩ. Anh lính gác khẽ lắc đầu rồi nói.

"Ôi vô phép quá. Tôi không có ý xấu gì đâu. Thế nhưng những phù thủy có bạn đời là người bình thường, tầng lớp thấp hơn phù thủy, thì sẽ không được chào đón ở đây."

"VẬY Ơ?"

"VẬY CÔ CÓ THỂ TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA TÔI KHÔNG? HIỆN TẠI CÔ CÓ ĐANG HẸN HÒ VỚI AI KHÔNG?"

Chẳng hiểu sao tôi cũng không thấy sửng sốt lắm, vì một khi vào được đất nước này hẳn là tôi sẽ hiểu. Có lẽ vậy.

"KHÔNG. HIỆN TẠI TÔI KHÔNG HẸN HÒ VỚI AI CẢ..."

Nghe thế, người lính gật đầu:

"TÔI HIỂU RỒI. VẬY XIN MỜI VÀO."

Nói rồi người lính rút lui về trước cánh cổng. Cánh cổng to bằng thép nặng nề run rẩy mở ra. Tôi vừa bước chân vào thì người lính gác cúi thấp đầu rồi nói:

"CHÀO MỪNG ĐẾN VỚI XỨ SỞ CỦA PHÙ THỦY."

Phía sau cánh cổng là một con đường rộng lớn, những ngôi nhà và cửa tiệm đủ mọi kiểu dáng, chúng loại xếp thành hàng dọc hai bên đường. Trên phố có rất nhiều phù thủy, người thì dạo phố, người thì mua sắm tập nập. Quan sát những cửa tiệm trên phố có thể thấy cuộc sống hàng ngày của các phù thủy ở đây. Tuy nhiên hẳn phải có những người bình thường không biết phép thuật sống ở đây nữa chứ nhỉ. Có những người đi dọc ven đường, khi thấy sắp sửa va vào người khác liền nhanh chóng nhường bước, đầu cúi gằm, có phần nhún nhường quá mức. Trang phục của họ cũng cực kỳ tồi tàn. Ở vương quốc này, ngoài những người mặc áo choàng có vẻ đắt tiền ra, những người còn lại đều khoác trên mình những mớ vải có vẻ rẻ rúng.

"NƠI NÀY CỨ LÀ LẠ THỂ NÀO ẤY." TÔI VỪA NGHĨ VỪA BƯỚC ĐI.

Sau khi đi được một quãng khá dài, tôi dừng lại vì trông thấy một thứ kì lạ khiến mình phải bật thốt lên:

"Cái gì thế kia?"

Đó là một chiếc hộp bí ẩn tôi chưa từng thấy, chạy dọc theo những hàng gậy sắt trải dưới đất. Điều khiến tôi sửng sốt hơn cả là có rất nhiều người bị nhét vào trong chiếc hộp to đùng đó. Nhìn chiếc hộp dừng lại trước mắt, tôi liền đoán được nó là phương tiện để di chuyển. Cánh cửa vừa mở ra, đoàn người trong hộp liền ủa ra ngoài như tuyết lở, ngay sau đó là những người khác tiếp tục bị nuốt vào. Có lẽ đây là phương tiện di chuyển dành cho nhiều người. Có vẻ thú vị đây. Hay là mình cũng lên thử nhỉ. Được rồi, thử lên thử đó xem sao.

Mặc dù không hiểu lắm nhưng tôi vẫn nhắc chân hướng về nơi để leo lên chiếc hộp. Tôi tránh những người khác trên đường, đi ngược lại đám đông và tới gần chỗ đó.

Tuy nhiên tôi đã không thể trèo vào chiếc hộp ấy như đã định. Ngay trước khi tôi định leo lên thì bị chặn lại.

"Không được."

"Hả?"

Một giọng nói kì lạ vang lên, cùng lúc chiếc áo choàng của tôi bị giật mạnh từ đằng sau. Sao tự nhiên lại có chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này. Tôi tức giận, đặng đặng sát khí quay mặt lại, liền thấy một phù thủy đang đứng đó. Chị ta trưng ra một nụ cười mờ ám, trông có vẻ lạ lùng. Tôi hỏi:

"Chị là ai?"

"Em là phù thủy phải không? Em không thể lên toa xe trên cùng này. Tuyệt đối không thể."

Chị ta cố tình phớt lờ thái độ thù địch của tôi, miệng vẫn liên thoảng hoạt động:

"Em phải lên toa xe đằng kia kìa."

Vừa nói, chị ta vừa chỉ tay về toa xe phía sau nơi tôi định leo lên. Thế nhưng:

"Nhưng ở đó đâu có ai..."

"Đúng rồi, Họ không lên toa xe ấy. Nhưng có lý do của nó cả."

"Tức là tôi có thể vào toa xe này?"

"Đương nhiên rồi. Chị sẽ giải thích lý do cụ thể với em sau. Giờ em cứ lên đi đã."

"Được rồi..."

Hóa ra chị phù thủy kia chính là người đã sáng tạo ra chiếc hộp chuyển động này, hay còn gọi là xe lửa. Khi tôi hỏi thăm về cách thức vận hành cỗ máy, chị ta có vẻ cực kỳ vui sướng tiếp chuyện. Thực ra thì có nghe chị ta giải thích toàn bộ tôi cũng chẳng hiểu được hết đâu. Chị ta mang vẻ mặt sôi sục, không chút kiềm chế mà tuôn xối xả vào tôi một loạt từ ngữ chuyên môn khó hiểu. Nhưng tất cả những gì tôi tiếp thu được chỉ dừng lại ở đoạn "Chiếc xe lửa này chạy bằng động cơ sử dụng phép thuật". Những phần khác có lẽ tôi không cần hiểu cũng chẳng sao.

"Hiện bọn chị đang tiến hành khảo sát ý kiến của những phù thủy đi chiếc xe lửa này lần đầu."

"Ồ, vậy ạ."

Tôi ngồi xuống hàng ghế sofa dài trong xe lửa, gác chéo chân, chọn từ ngữ thích hợp để đáp lại chị ta.

"VẬY, là một lễ khách, em cảm thấy thế nào khi đi trên chiếc xe lửa này?"

"Ở đây thật yên tĩnh."

Khung cảnh phố xá cũ kỹ lướt qua bên ngoài cửa sổ. Trái ngược với vẻ ngoài đồ sộ, chiếc hộp di chuyển có vẻ chậm chạp và khá khẽ khàng, đến mức tôi có cảm giác cưỡi chổi còn nhanh hơn. Tranh thủ trong lúc di chuyển, tôi yên lặng ngắm nghía bên trong toa xe. Cảm giác của tôi khi leo lên đây có lẽ không tệ. Chị phù thủy đáp lời tôi:

"Đúng vậy đúng vậy. Ở đây em có thể vừa du ngoạn đường phố vừa ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp và những thứ thú vị xung quanh. Đây là điều tâm đắc của chị khi phát minh ra chiếc xe lửa này đó."

"Ra là vậy."

"Cơ mà phản hồi của các phù thủy đi xe lửa đều không được tốt lắm thì phải... Hồi chiếc xe mới được phát minh, cũng có nhiều phù thủy sử dụng lắm. Nhưng sau đó chị để ý thấy mọi người không còn sử dụng xe lửa nữa."

"VẬY sao."

Có lẽ vì nó di chuyển chậm.

"Nhân tiện em là vị khách đầu tiên ngày hôm nay, chào mừng đến với xe lửa của chị."

"Tôi là vị khách đầu tiên ư..."

Tôi vừa nghĩ không hiểu sao chị ta lại nói vậy, vừa bước tới. Khi nhìn về phía đầu tàu, tôi thấy một toa xe khác đông nghịt như nêm cối. Có nhiều người như vậy mà tại sao tôi lại là vị khách đầu tiên nhỉ? Tại sao chứ?

"À."

Chị phù thủy ấy hướng theo ánh mắt của tôi rồi thốt lên.

"Những kẻ ở trên toa xe lửa đó không phải hành khách, em không cần để ý tới chúng."

"Không cần để ý ấy hả... Khi bị nói như thế thường chỉ khiến người ta chú ý nhiều hơn. Nếu không phải hành khách thì bọn họ được coi là gì?"

Tôi đáp lời chị ta.

"Hử? Tất nhiên là động vật rồi. Vì không phải loài người nên chúng cũng không được xem là hành khách."

"....."

"Có lẽ em đến từ nơi khác không biết. Ở đất nước này, những kẻ không biết phép thuật đều chẳng được xem là con người. Chúng ngang hàng với động vật ấy."

"Nói vậy thì hình như hơi quá..."

Chỉ vì họ không biết phép thuật mà bị đối xử như động vật ư?

Chị phù thủy vừa nhìn về toa xe phía trước vừa nói tiếp:

"Thử nhìn xem, em không thấy chúng đáng thương sao? Khác với các phù thủy, chúng không có phương tiện di chuyển riêng nên phải tập hợp lại và leo lên chiếc xe lửa này. Quả là một khung cảnh thú vị."

"Tôi lại chẳng thấy có gì thú vị cả..."

"Thế ư? Nhưng lúc mới có chiếc xe lửa này mọi người thích thú lắm. Bọn chị có thể ngồi đây ngắm cảnh nhóm động vật ấy leo lên toa xe phía

trước. Bọn chị đã cùng nhau chỉ trỏ và vui cười cái bộ dáng đáng thương của chúng. Việc này giúp giải tỏa căng thẳng tích tụ sau một ngày dài nên rất được yêu thích."

"Tất cả bọn họ đều... bị gọi là động vật sao..."

Ngày xưa tôi từng đọc được trong sách rằng trước đây các phù thủy từng dùng những từ riêng biệt đối với loài người để thể hiện sự phân biệt đối xử. Nhưng mà tôi thực sự bất ngờ khi biết có vương quốc vẫn đang sử dụng loại ngôn từ như thế.

"Có điều, rõ ràng mọi người không còn yêu thích xe lửa nữa. Tính đến lúc này thì hành khách chỉ còn lại một người duy nhất từ nơi khác đến là em đó."

"Đúng vậy..."

"Em bảo phải làm thế nào mọi người mới quay trở lại? Chắc là cần phải có thứ gì đó gây kích thích mới được nhỉ."

"Thế nếu như không còn điều gì kích thích thì sao?"

"Nếu thế thì ý nghĩa tồn tại của chiếc xe cũng chẳng còn."

"....."

"Em có ý tưởng gì không?"

"Tôi cũng không có ý tưởng nào cả."

"Dù sao đi nữa thì phản hồi của em có vẻ không tồi."

"Thực ra tôi rất dễ tính, sao cũng được ấy mà."

"Em đừng nói thế chứ. Chị cần một ý tưởng nào đó. Nếu cứ để thế này thì xe lửa sẽ bị hủy bỏ mất."

"Ý tưởng ấy hả..."

Tôi cũng không biết phải đáp lại thế nào nữa.

"Em không có ý kiến gì sao? Em không có chút cảm giác nào khi bước lên toa xe này ư."

"A... cái này thì có đấy."

"Là gì vậy?"

Cuối cùng tôi đã quyết định nên nói gì với chị ta.

Tôi rời tầm mắt khỏi khung cảnh âm đạm không một gợn sáng, thu lại nụ cười rồi di chuyển ánh mắt. Tôi dứt khoát nói ra cảm nghĩ trong lòng một cách thẳng thắn và thành thực.

"Tôi không thích."

Thế nhưng dáng vẻ của chị phủ thủy trông như không để ý lắm đến lời tôi nói, chỉ trầm tư ra chiều đang ngẫm nghĩ gì đó và đáp lại:

"Chị hiểu rồi... em cảm thấy không thích thú lắm, nhỉ."

Từ sau hôm đó, những cơn mưa dữ dội không ngừng trút xuống.

Chẳng thể rời khỏi vương quốc này, tôi cứ quanh quẩn trong nhà trọ suốt một khoảng thời gian dài đằng đằng. Có điều, giá thuê trọ quả thật rất rẻ nên tôi còn có thể cân nhắc đến việc sinh sống ở đây ấy chứ.

Nhưng mà khi không có gì để làm, ngày qua ngày phải ở lì trong một không gian trống trải buồn tẻ hơn tôi nghĩ. Tôi thậm chí còn lo là người sắp

sửa mọc rêu tới nơi.

Kết thúc thôi.

Chờ đợi mấy ngày mà những cơn mưa vẫn không hề có dấu hiệu chấm dứt, tôi liền quyết định đợi mưa rời khỏi nơi đây.

Tôi giương ô bước đi giữa cơn mưa đáng ghét đang dội xuống như trút, tới con đường dẫn đến cổng thành thì một chiếc xe lửa chậm rãi đi qua trước mặt.

Chiếc xe di chuyển chậm còn hơn cả bước đi của tôi, rồi dừng lại ngay trước tôi một đoạn.

Cánh cổng tự động vừa mở, ngay lập tức một đoàn người đông đúc từ bên trong ủa ra.

"Ô này, đây không phải vị phù thủy hôm trước sao, Chào em, hôm nay đẹp trời nhỉ."

Tôi lại bắt gặp nữ phù thủy đồng thời là nhà phát minh xe lửa hôm trước.

"Thời tiết thế này mà gọi là đẹp trời ạ?"

"Tất nhiên rồi. Bởi vì xe lửa của chị đông khách đến thế mà. Thời tiết này mà không được gọi là một ngày đẹp trời thì như thế nào mới được xem là đẹp trời đây?"

"Rõ ràng là giá trị quan của hai ta chẳng giống nhau. Nhưng xe lửa của chị có vẻ đắt hàng thật. Những vị khách không đi xe lửa đều đã quay trở lại."

Tôi nhìn lướt nhanh ra phía sau chị ta, nói.

Ở đó có rất nhiều phù thủy đang nhốn nháo. Những người vừa bước xuống xe và cả những người đang lên xe đều là phù thủy.

Chị phù thủy nhìn theo ánh mắt của tôi, gật đầu liên tục.

"Đúng vậy! Các phù thủy quay lại đi xe lửa của chị nhiều như thế này là nhờ em cả đó."

"Nhờ tôi á?"

Ừ, tôi đã làm gì sao?

Tôi chỉ nói ra vài lời nhận xét thực lòng, nhưng không hề nghĩ đến việc lại được cảm ơn như thế. Rốt cuộc có chuyện gì thế nhỉ?

Dưới vòm che của chiếc ô, thấy tôi biểu lộ vẻ khó hiểu, người phù thủy liền nói:

"Chị đã loại bỏ những thứ gây khó chịu khỏi đoàn tàu, đúng như lời em nói, thế là các khách hàng liền quay trở lại."

Nói xong, phù thủy nọ liền lùi khỏi tầm nhìn của tôi, cười nói:

"Em nhìn xem. Chị bỏ hết cả mấy toa xe dành riêng cho lũ động vật. Bây giờ đoàn tàu chỉ dành riêng cho phù thủy thôi."

Trước mắt tôi, tất cả đều là phù thủy.

Toa xe lửa đầu tiên và tất cả các toa khác đều chở đầy phù thủy.

"Để lũ động vật đi cùng xe lửa với những người như chúng ta là hết sức vô lễ. Cảm giác đó không thích thú chút nào nhỉ. Chị lại không để ý đến điều ấy. Đó chính là một điểm mù. Cảm ơn em nhé, cô bé phù thủy."

"....."

"Bây giờ xe lửa của chị đã được ưa chuộng trở lại rồi. Chúng ta có thể leo lên xe, nhìn dáng vẻ đáng thương của lũ động vật ướt đẫm đang đi bộ dưới cơn mưa và chỉ trỏ cười đùa với nhau."

"Thật vậy sao..."

Những phù thủy bước xuống từ trên xe lửa giương ô lên và hòa mình vào đám đông, khác hẳn những con người bình thường đang cầm trên tay chiếc ô chấp vá tồi tàn, rách nát, phải khom người về phía trước, cố gắng che chắn cho bọc hành lý ôm trong lòng. Nhóm phù thủy đi lướt qua bọn họ, cười cợt, nhạo báng, rồi hòa mình vào con phố.

"Em thì sao, em gái phù thủy? Có muốn ngồi xe lửa để tham quan đám người đáng thương đó không?"

Tôi phe phẩy chiếc khăn trùm đầu.

"Tôi không có cái sở thích ẩm ướt đó."

"Ôi tiếc thật đó. Sở thích của em khác biệt quá nhỉ."

Tôi tiếp tục phe phẩy chiếc khăn trùm đầu, nhìn lên bầu trời mưa đáng ghét, buông tiếng thở dài rồi nói:

"Thực ra là do giá trị quan khác nhau đó."

Vùng đất này, và cả chị nữa, đều có quan điểm rất khác tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2: Cách sử dụng vũ khí hoà bình

"Ô, tức là... các vị đang muốn có những ngọn giáo và những tấm khiên mạnh mẽ nhất...?"

"Đúng vậy! Nếu không thì chúng tôi sẽ bị đám đông ở ngôi làng phía Đông đánh chết mất."

Trước mặt tôi là một nhóm đàn ông quê mùa đang quỳ dưới đất, ánh mắt quyết tâm ngẩng lên nhìn tôi.

Ngay bên cạnh họ là một cây thương tồi tàn như thể một con dao găm găm tọt lên chiếc gậy gỗ. Cùng với nó là một chiếc nắp vung mỏng manh đến nỗi dường như còn chẳng chịu nổi sức nóng của thức ăn, bên trên còn chồng chất một đồng tạ nham rác rưởi.

Họ muốn biến những thứ này thành vũ khí mạnh mẽ nhất sao?

"Ôi, xem ra có vẻ khó khăn đây..."

"Xin cô hãy giúp chúng tôi với! Những người ở ngôi làng phía Đông bên kia đã nhờ phù thủy giúp đỡ để vũ khí của họ trở nên mạnh mẽ nhất rồi! Cứ thế này thì chúng tôi sẽ bị họ đánh bại mất."

Tôi không hiểu rõ tình hình lắm, nhưng dường như mối quan hệ giữa ngôi làng phía Tây này với ngôi làng phía Đông bên cạnh đang rất xấu vì

một lí do nào đó. Nên có vẻ họ đều nảy ra suy nghĩ: "Ồ, vậy thì cứ giải quyết mọi chuyện bằng vũ lực là được mà?"

Thế nhưng, nhìn vào đồng vũ khí kia thì xem chừng chúng chẳng giúp gì được mấy, và vì không có cách nào khác nên họ mới nghĩ đến biện pháp nhờ một phù thủy giúp họ nâng cao khả năng chiến đấu.

Và tôi lại bất hạnh chạm trán họ vào đúng lúc ấy.

Câu chuyện là thế đó.

"Ừm... nếu chỉ muốn khiến vũ khí trở nên mạnh hơn thì cũng không hẳn là không thể..."

"Không chỉ mạnh hơn. Chúng tôi muốn có vũ khí mạnh nhất!"

Thể hiện sự tán đồng với lời nói của người thủ lĩnh, vài chục người đang vây xung quanh tôi phì phò thở và gật đầu mãnh liệt. Ôi thật là, toàn mùi mồ hôi!

"Muốn vũ khí mạnh nhất cũng đơn giản thôi. Nhưng có một vấn đề."

"Là gì vậy?"

"Chi phí, các vị trả nổi tiền công cho tôi chứ? Tôi không ngại làm theo yêu cầu của các vị, có điều chi phí sẽ khá cao đó."

"Hình như người tới giúp ngôi làng phía bên kia đã chế tạo vũ khí cho họ mà chẳng lấy xu nào, nên chúng tôi cũng mong..."

"Vậy hãy xem như chúng ta chưa từng có cuộc nói chuyện này đi."

"....."

"Các vị thấy thế nào?"

"VẬY... cụ thể là sẽ tốn khoảng bao nhiêu?"

Tôi lặng lẽ giơ một ngón trỏ lên.

"Hóa ra là vậy! Một đồng vàng thì tốt rồi! Mức giá này là phải chăng rồi nhỉ!"

"Tôi đồng ý giúp các vị có vũ khí mạnh với mức giá một đồng vàng."

"Chỉ một đồng mà cô giúp biến hóa toàn bộ vũ khí thì quả là một mức giá vô cùng phải chăng!"

"Mỗi món một đồng."

"VẬY thì phải chăng ở chỗ nào..."

"Cho nên tôi mới bảo là sẽ đắt mà?"

Đếm sơ sơ đồng rác trước mặt thì họ cần trả khoảng 80 đồng để biến tất cả thành vũ khí. Ôi, nhìn vào đồng rác đó mà tôi dường như đang thấy được những đồng vàng lấp lánh ấy. Ha ha ha.

Cơ mà với cái làng chỉ có thể tự vũ trang ở mức độ này thì chắc hẳn tình hình kinh tế cũng chẳng khả quan lắm. Vẻ tuyệt vọng đang lan dần giữa những người đàn ông vây quanh tôi lúc này.

"Không thể giảm giá được sao cô phù thủy..."

"Thực tình, không thể rẻ hơn được nữa đâu."

"Đúng rồi, thế thì hãy cho chúng tôi trả tiền sau đi? Cô biến hóa vũ khí xong, chúng tôi sẽ cướp được tiền từ ngôi làng phía Đông và trả cho cô. Vậy được không?"

"Ôi, thật xin lỗi. Nhưng nếu muốn biến hóa vũ khí thì phiền các vị trả tiền luôn cho."

"Tại sao vậy?"

"Thế mới có động lực làm việc."

"Nhưng mà, chắc chắn là chúng tôi không đủ khả năng để trả tiền ngay lúc này..."

Người đàn ông trông có vẻ như là thủ lĩnh ngẩng đầu nói.

"Thế chúng tôi trả cô vật phẩm thay cho tiền được không?"

"Vậy còn xem đó là thứ gì nữa."

"Thật hả! Tốt quá rồi. Mau mang "Thứ Đó" đến đây!"

Những người khác, trông có vẻ như là nhóm tay sai, sáng khoái đáp lại rồi rời rạc lui đi.

Ngay sau đó, những vật gọi là "Thứ Đó" được mang đến.

Thứ họ đang mang tới trước mặt tôi là một lượng lớn các loại rau củ quả, nhiều đến mức một người không cách nào ôm hết. Với lượng rau củ này, mỗi ngày tôi chỉ cần ăn rau thôi cũng có thể sống được cả tháng.

"Đây là toàn bộ chỗ rau củ làng tôi thu hoạch được! Mong cô nhận cho!"

"Ôi trời, các vị giao cho nhiều rau vậy cũng khó cho tôi quá."

Tôi có thể nhìn thấy trong tương lai gần, chỗ rau củ này sẽ bị thiu thối khi chưa kịp ăn hết.

"Xin cô hãy nhận cho!"

"....."

Tôi thở dài, nói:

"Chúng ta hãy xem như chưa từng có cuộc nói chuyện này đi. Nếu chỉ có những thứ này và không nhận được xu nào, tôi sẽ chẳng biến hóa vũ khí cho các vị được đâu."

"Nữ phù thủy, xin chờ một chút."

Đúng lúc tôi đang dứt khoát từ chối thì có một giọng nói xen ngang, có vẻ như là vợ của vị thủ lĩnh. Vừa lạnh lùng lia mắt qua những người đàn ông đã mất hết hi vọng, chị ta vừa nói:

"Chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc đặc biệt dành cho nữ phù thủy. Rất mong cô có thể nhận thay cho tiền phí lần này, có được không ạ?"

"Ồ."

"Từ lúc nào không biết... Quả đúng là vợ của tôi mà!" Vị thủ lĩnh đặc ý nói.

Người vợ tiếp nhận cái nhìn chăm chăm từ vị thủ lĩnh, mỉm cười nhìn tôi.

"Như vậy có được không, thưa nữ phù thủy?"

"Còn tùy thuộc xem đó là thứ gì nữa đây nhé." Tôi trả lời.

Ngay sau đó, người vợ dẫn tôi tiến về phía nhà chung của ngôi làng để kiểm tra một lượt. Nhìn bề ngoài, căn nhà trông rách bươm, xơ xác, khiến tôi lưỡng lự không muốn bước vào trong.

Thế nhưng người vợ quyết tâm không để tôi rời đi, gần như ép buộc mà đẩy tôi bước tới.

"Xin mời vào."

Phải miêu tả bên trong thế nào nhỉ.

Bên trong là cả một bàn tiệc thịnh soạn. Những loại rau củ và hoa quả đã thu hoạch được bày biện ngăn nắp trên bàn, khiến cho mùi thơm lan tỏa khắp căn phòng. Có vẻ như họ vẫn chưa chuẩn bị xong, vẫn còn rất nhiều người vợ khác đang tất bật chạy qua chạy lại.

Để cho bên trong căn nhà tồi tàn này trông tốt hơn một chút, họ đã dùng rèm che khuất những bức tường. Có lẽ chiếc rèm này do những người vợ mang từ nhà họ đến rồi chắp nối lại nên từ cán rèm đến vải rèm đều vô cùng rời rạc. Nhìn thấy những nỗ lực này, tôi bắt đầu cảm thấy mùi lòng. Mà đây lại chính là nhược điểm của tôi.

Mấy chiếc nồi không có vung đậy nên nếu không nhanh tay thì những món ăn khó nhọc lắm mới làm xong sẽ bị nguội mất. Thà rằng lúc tôi đến thức ăn đều đã nguội rồi còn hơn. Tôi nên làm sao bây giờ.

Có lẽ cần phải nhanh chóng giải quyết tình hình thôi.

"Chúng ta mau biến hóa vũ khí đi thôi."

Sau khi quay trở lại chỗ những người đàn ông đang tập trung, tôi liền lập tức bắt tay vào việc.

Phốt lờ đám đàn ông đang nhảy cẫng lên vì sung sướng, tôi lấy đũa phép ra, phù phép lên đồng vũ khí tồi tàn chất thành núi.

Kết quả hiện ra ngay lập tức. Lớp ánh sáng mỏng manh mà rực rỡ, lấp lánh bao quanh đồng vũ khí, biến đổi hình dạng của chúng.

Ngay khi vầng ánh sáng biến mất, những món vũ khí hiện ra với hình dạng hoàn toàn mới.

"Đây... đây là... quá tuyệt vời, thưa nữ phù thủy!"

Những người đàn ông chìm trong cảm giác biết ơn trước những món vũ khí mới.

Cây giáo đơn điệu như lưỡi dao găm trên cành cây đã biến đổi hoàn toàn, trở thành trường thương với lưỡi mác bóng loáng như băng. Còn nắp vung thì biến thành những chiếc khiên chắn trông dữ tợn, tàn bạo như có thể nghiền nát bất cứ kẻ thù nào.

Vậy đó. Núi rác giờ đã trở thành một núi của báu. Vậy nên họ có biết ơn cũng không có gì khó hiểu cả.

"Một khi cầm vũ khí lên thì các vị sẽ hiểu, nhưng tiện đây tôi cũng muốn nói thêm, những vũ khí này không chỉ có bề ngoài hào nhoáng thôi đâu, chúng thực sự rất mạnh. Thế nhưng vẫn có một điểm yếu..."

"Bây giờ chiến thắng sẽ thuộc về chúng ta!"

Ôi trời ạ, mấy người này chẳng chịu nghe tôi nói nữa.

"Còn chuyện này..."

"Đi thôi! Phải đập cho lũ người bên làng phía Đông một trận ra trò! Theo tôi!"

Nói rồi nhóm người xông vào lấy vũ khí.

"Này các vị..."

"Mau cầm vũ khí lên! Đừng để lòng tốt của nữ phù thủy trở thành vô ích!"

Ngay sau đó, họ đã đi ra đến cổng.

"Nữ phù thủy! Cảm ơn lòng tốt của cô! Chúng tôi nhất định sẽ giành thắng lợi trở về!"

Nói xong, họ cúi chào tôi rồi chạy về hướng ngôi làng phía Đông.

Chỉ còn một mình tôi bị bỏ lại ở đó.

Thật là tiến triển ngoài dự kiến.

"Trời ạ..."

Khi sử dụng những lưỡi giáo và khiên chắn mạnh nhất thì tối thiểu họ cũng phải hành động thận trọng chứ.

Cứ thế này thì chắc họ sẽ sử dụng vũ khí sai cách mất. Tôi có nên đi theo ngăn họ lại không nhỉ.

Bản khoăn quá.

"Nữ phù thủy, bữa tiệc đã được sửa soạn xong xuôi."

"A, tôi tới ngay đây."

Còn mấy người đàn ông kia... mà thôi kệ đi.

Mặc kệ họ thì chắc mọi chuyện cũng sẽ diễn ra đúng như tôi dự đoán thôi.

"Nữ phù thủy, một lần nữa thực lòng cảm ơn ngài. Vậy là từ nay làng tôi có thể sống yên bình rồi."

"Không có gì, không có gì. Tôi cũng đâu có giúp được việc gì to tát."

Vừa xúc thức ăn vào đĩa, tôi vừa phe phẩy chiếc mũ. Tất cả những gì tôi đã làm chỉ là sắp xếp lại đồng vũ khí mà thôi. Chẳng đến mức khiến họ phải mang ơn.

"Nhân đây tôi cũng xin gửi đến nữ phù thủy một món quà cảm ơn."

Vừa nói, chị vợ của người thủ lĩnh vừa đưa cho tôi một cái bọc nhỏ.

"Cảm ơn."

"Tôi đã bỏ vào đó mười đồng vàng, là chi phí cho việc ngài đã làm."

Tôi nhìn lướt nhanh vào bên trong, quả thực có ánh sáng lấp lánh thấp thoáng của mười đồng tiền. Ha ha.

Sau đó tôi cũng hạ mũ xuống, cúi chào cảm ơn chị vợ.

"Rất cảm ơn chị."

"Người phải nói lời cảm ơn là chúng tôi đây mới phải. Từ giờ trở đi hai làng sẽ dần yên bình trở lại."

"Đúng vậy."

"Vậy, xin mời ngài dùng bữa."

"Vâng. Tôi cũng không có nhiều thời gian cho lắm."

Bởi vì có điều tôi muốn giải thích cho mấy người đàn ông kia trước rồi sau đó mới tới đây mà. Nhưng kệ đi, chẳng sao đâu.

Tôi cầm dao và đĩa lên, bắt đầu dùng bữa.

Phải một lúc rất lâu sau mấy người đàn ông mới quay trở về, đúng lúc tôi đã ăn no nê, vừa rời khỏi nhà chung và leo lên chổi.

Dáng vẻ của họ hoàn toàn trái ngược với lúc rời làng. Chẳng thấy ai cầm theo giáo mác và khiên tôi làm ra cả, thay vào đó lượng người lại tăng lên gần gấp đôi. Họ nhìn lên thấy tôi đang ngồi đung đưa chân trên chiếc chổi, liền đua nhau mắng chửi.

"Nữ phù thủy, thế này là thế nào??"

"Cả mác cả khiên đều chỉ đánh một lần liền vỡ hỏng là sao!"

"Đồ xấu xa! Đồ lừa đảo!"

"Trả tiền lại đây!"

"Trả dao và nắp vung lại cho chúng tôi!"

"Cả khúc cây nữa!"

"Chuyện này là sao? Giải thích rõ ràng đi!"

Ôi lòng tốt của tôi!

"Tôi đã làm theo đúng nguyện vọng của các vị, phù phép chúng thành thành những thứ mạnh nhất rồi. Các vị còn chỗ nào không hài lòng?"

"Không phải chúng tôi không hài lòng! Đúng lúc chúng tôi đang định chiến đấu thì những người làng phía Đông cũng mang ra vũ khí tương tự!"

Tiếng của người thủ lĩnh ngôi làng từ dưới vọng lên. Thủ lĩnh của ngôi làng đối diện cũng nói vọng tới.

"Cô lừa chúng tôi sao, nữ phù thủy? Nhìn bề ngoài thì đẹp đẽ, mà sao lại dễ vỡ đến vậy. Chỉ cần giáo mác chạm vào khiên là trong khoảnh khắc tất cả liền vỡ tan tành!"

Chà, như vậy thì đúng là tệ quá.

"Những thứ mạnh mẽ thì đều mong manh mà? Giống như là đá quý ấy." Tôi đáp lại. "Hơn nữa giáo mác mạnh nhất và khiên chắn mạnh nhất va phải nhau thì cả hai đều vỡ vụn là điều hiển nhiên, không phải sao. Bởi vì tất cả đều là những vũ khí mạnh nhất."

Thủ lĩnh của ngôi làng bên này đáp lại lời bông đùa của tôi:

"Thế sao cô lại giữ bí mật chuyện chúng rất dễ vỡ!?"

"Không phải tại tôi. Do các vị vùi vàng bỏ đi đó chứ!"

Ngay từ đầu tôi đã muốn giải thích về độ mỏng manh của vũ khí rồi mới để cho hai làng quyết chiến. Chính vì họ tự ý bỏ đi nên tôi mới phải nhanh chóng dùng bữa như đã hứa hẹn. Tôi còn làm thế nào khác được nữa đây?

"VẬY NỮ PHÙ THỦY ĐÃ LÀM VŨ KHÍ CHO MẤY NGƯỜI BÊN LÀNG PHÍA ĐÔNG CŨNG CHÍNH LÀ CÔ Ơ?"

"Ừa? Tôi vẫn chưa nói cho các vị biết sao?"

Đúng là mấy ngày trước, ở ngôi làng phía đối diện, chính là ngôi làng phía Đông, tôi cũng sử dụng chính phương pháp này để biến một đồng rác thành những vũ khí mạnh nhất.

Chuyện là như vậy đó.

"Hiện tại tôi đã hoàn thành hết những việc được yêu cầu, cũng vừa vặn nhận xong quà cảm ơn từ các vị. Không còn chuyện gì nữa, vậy tôi đi nhé."

Nói rồi tôi từ từ cười chối rời đi.

Bên dưới tôi, những lời phỉ báng, chửi rủa ngày càng nhiều, thậm chí có người còn ném cả sỏi đá lên nữa, nhưng mà ném không trúng nổi tôi đâu.

"Tạm biệt mọi người!"

Sự thực là thế này.

Mặc dù được yêu cầu tạo ra những vũ khí mạnh nhất, nhưng tôi đâu chỉ nhận những công việc ấy? Điều tôi cần phải làm là tìm ra lối thoát về sau cho bọn họ. Nói như vậy cũng không hề quá lên chút nào cả.

Công việc thật sự tôi được yêu cầu là "tước đi vũ khí của những người đàn ông sống trong hai ngôi làng đang xảy ra mâu thuẫn".

Cho nên tôi đã dùng phép thuật để tước đi vũ khí của họ.

Một khi có chung kẻ thù thì mối quan hệ giữa hai ngôi làng sẽ không còn xấu như trước nữa, chính là một mũi tên trúng hai con nhạn. Đổi lại họ phải mất tiền, dao và nấp vung.

Nhưng nếu xem đó là một chút hi sinh để đổi lại hòa bình thì cũng chẳng đáng là bao.

Tôi chậm chậm đi xa dần, và những lời mắng chửi vẫn bay tới bay lui như cũ.

Phía sau đám người đang phẫn nộ, tôi có thể nhìn thấy những người thực sự đã nhờ vả mình ở cả hai ngôi làng. Họ đang đứng quanh căn nhà chung, vẫy tay và nhìn dõi theo bóng tôi.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3: Nàng công chúa bỏ trốn đang bị ai truy đuổi?

Cánh rừng mùa thu náu mình dưới những chiếc lá đỏ. Những chiếc lá nhuộm sắc đỏ rực rỡ diêm đạm nhẹ nhàng rơi xuống, khiến đường nối liền giữa hai đất nước trông như một chiếc thảm nhung đỏ rực mượt mà. Một thiếu nữ đang bước đi trên con đường đó.

Cô mặc áo choàng màu đen, đội chiếc mũ tam giác có đỉnh nhọn, trên ngực cài một tấm huy hiệu hình ngôi sao. Và vì đang là mùa lạnh nên chân nàng cũng được bao bọc trong một đôi tất đen.

Nhìn qua liền có thể nhận ra cô gái đó chính là một nữ phù thủy, cũng là một lữ khách.

"Hãy..."

Cô gái đứng lại, ngược mắt nhìn lên. Bên trên là cả một bầu trời xanh trong rộng lớn.

Đôi mắt giỏi che đậy nỗi buồn từ từ nhìn xung quanh. Bất cứ ai nhìn vào cũng thấy đó là một cô gái xinh đẹp, đẹp đến mức nếu có người nào đó đi qua đây và nhìn thấy thì họ sẽ ngất mất. Dù đối phương là nam hay nữ cũng vậy, đều sẽ trở thành nạn nhân của cô gái đó. Quả là một kẻ khủng bố trẻ không tha, già không thương.

Người con gái ẩn giấu vẻ đẹp đến mức độ sát nhân đó rốt cuộc là ai vậy?

Phải, chính là tôi đó.

À, tôi chỉ đùa chút thôi.

Thường thì khi di chuyển từ nước này sang nước khác, những phù thủy như tôi sẽ cười chối, nhưng lần này tôi lại không làm vậy.

Cười chối lướt nhanh qua một con đường đẹp thế này thì thật lãng phí. Trời cũng lạnh nữa, nên tôi càng không muốn cười chối.

Hơn nữa, nơi mà tôi mới vừa ghé qua là xứ sở của những guồng nước. Từ nơi đó tới vương quốc tiếp theo, chỉ cần đi qua con đường này là đến.

Chẳng mấy chốc tôi liền có thể nhìn thấy bóng dáng của vương quốc trước mắt.

Chắc hẳn xứ sở sắp tới là...

"A ui..."

Dòng suy nghĩ của tôi bỗng dưng bị cắt đứt. Bị thu hút sự chú ý, tôi liền đứng lại tại đó.

Từ đây tôi có thể nhìn thấy bóng người đang đi tới. Là một chàng trai đang cười trên ngựa. Vừa điều khiển cho ngựa đi, chàng trai vừa nhàn nhã thưởng thức khung cảnh trên đường.

Chàng trai chú ý thấy ánh mắt của tôi, liền mỉm cười nhìn lại. Anh ta có mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lam. Đây có vẻ là một người có yêu cầu cao về ngoại hình của bản thân, cũng có vẻ là một chàng trai tử tế.

Nếu chỉ là một chàng trai có khuôn mặt đơn thuần như bao người bình thường khác thì tôi đã chẳng mất công dừng lại nhìn rồi suy ngẫm làm gì. Và như một bức tranh, chàng trai gật đầu chào tôi rồi đi tới.

"Xin chào. Thời tiết hôm nay đẹp nhỉ..." Chẳng biết lời chào hỏi của tôi có chỗ nào không thể hiện đủ sự quan tâm không.

Thế nhưng khi chú ngựa dừng lại trước mắt, tôi có thể nhìn thấy cái đó. Tôi liền chột hiều ra.

"Anh là hoàng tử sao?"

Chàng trai mỉm cười gật đầu:

"Ồ, cô biết tôi ư?"

"Tôi chú ý thấy huy hiệu trên ngực anh có biểu tượng xứ sở của những guồng nước."

"Ra là vậy. Đúng như cô đoán, tôi là hoàng tử ở xứ sở của những guồng nước. Tên tôi là Robert. Rất vui được gặp cô, nữ phù thủy."

Chàng trai buông một tay ra khỏi dây cương, đưa về phía tôi. Hẳn là anh ta đang có ý muốn bắt tay. Tôi hiểu rồi.

"Tôi cũng vậy."

Tôi nắm lấy tay anh ta, nói rồi thả tay ra.

"Cô đi qua đây thế này, hẳn là đang trên đường từ xứ sở những guồng nước đi đến vương quốc cối xay gió phải không?"

"Đúng vậy."

Tôi gật đầu đồng ý.

Đây là con đường nối liền giữa hai đất nước. Nơi tôi trú lại mấy ngày trước là xứ sở những guồng nước. Từ đây tiến về phía trước sẽ là vương quốc cối xay gió. Đây cũng là con đường thông thương của hai nước.

"Cô thấy đất nước của tôi thế nào?"

"Ở đó có nhiều guồng nước nhỉ."

"....."

"....."

"Ừa, không lẽ chỉ có vậy thôi sao?"

"Ừm, chắc thế."

Tôi nghĩ cũng không có chuyện đặc biệt nào cần nhắc tới.

"Vậy... vậy hả... Chỉ thế thôi sao..."

Tôi phớt lờ dáng vẻ suy sụp của anh ta, đặt câu hỏi:

"Nhưng mà này hoàng tử Robert, ngược lại với hướng tôi đang đi thì anh đang trên đường từ vương quốc cối xay gió trở về nước à?"

"Hử? À, không hẳn là như thế."

"Là sao cơ?"

"Tôi đang đi tìm vị hôn thê của mình."

"Tôi là một lữ khách nên không thể kết hôn đâu."

"Cô đang nói cái gì vậy..." Hoàng tử Robert thể hiện vẻ sừng sốt ra mặt. "Vị hôn thê của tôi biến mất rồi."

"Biến mất á?"

Không phải là chạy trốn đấy chứ?

Nghe tôi hỏi, hoàng tử Robert gật đầu.

"Thực ra chúng tôi đã lên kế hoạch và chuẩn bị kết hôn. Đối phương là công chúa của vương quốc cối xay gió. Hôn lễ được tổ chức ở đất nước chúng tôi nên tôi cần dẫn cô ấy về xứ sở những guồng nước."

Ồ hô hô.

Đối phương là công chúa của nước láng giềng sao. Hay thật đấy.

"Thế nhưng hình như ở đất nước bên kia có những kẻ không muốn cô ấy kết hôn với tôi. Lúc tôi tới vương quốc cối xay gió sáng nay thì vừa đúng lúc họ đang chuẩn bị cử hành hôn lễ cho cô ấy với một gã khác."

Khuôn mặt chần chừ của chàng trai nhăn nhó lại đến mức biến dạng.

"Lúc đấy cô ấy đã khóc. Bởi vì cô ấy không có cách nào khác mà phải kết hôn với người mình không muốn. Vậy nên tôi đã vứt bỏ danh tiếng của một vị hoàng tử, ép buộc cô ấy rời đi."

"Ồ..."

Quả thực là một câu chuyện lãng mạn.

"Sau khi rời khỏi đất nước cối xay gió, tôi để cô ấy ngồi lên thùng xe buộc phía sau ngựa rồi cứ thế chạy về phía xứ sở những guồng nước."

"Thùng xe sao."

Thùng xe, liệu có phải là để chở hành lý không nhỉ?

"Thế nhưng trên đường đi, lúc tôi ngoảnh đầu lại nhìn thì bất ngờ không thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Chắc chắn lúc rời khỏi vương quốc cối xay gió cô ấy vẫn đang ngồi trên thùng xe ăn bánh sừng bò mà."

"Hay là công chúa bị rơi xuống giữa đường?"

"Vậy nên tôi mới đang phải đi tìm đây."

"À, tôi hiểu rồi."

Có khi nào cô ấy bị bắt cóc hay gặp tai nạn gì đó không, hay là cô ấy đã bỏ trốn mất. Không biết có chuyện gì nhỉ? Nghe lời kể của hoàng tử Robert thì khả năng cao là thùng xe chở cô công chúa cùng bánh sừng bò đã bị bỏ lại trên đường rồi.

Bây giờ vẫn chưa thể nói rõ được chuyện gì cả.

"Công chúa của đất nước cối xay gió có mái tóc xoắn màu vàng, đôi mắt màu đỏ như thiêu đốt, là một cô gái rất xinh đẹp. Cô có chút ấn tượng gì về người như thế không?"

"Tôi đã đi trên con đường này suốt từ lúc rời khỏi xứ sở những guồng nước đến tận giờ và người đầu tiên tôi gặp là hoàng tử đó."

Tôi cho hoàng tử biết sự thật. Anh ta nhíu mày lại như thể gặp phải chuyện gì rất khó khăn rồi nói:

"Vậy sao..."

Nhưng chẳng hiểu sao tôi cứ có cảm giác vẫn còn sự tình gì đó đang ẩn giấu bên trong câu chuyện này. Việc kết hôn với công chúa của đất nước bên cạnh, nghe cứ như là chuyện gì đó đã được định sẵn rồi ấy.

Giả dụ như đây là một cuộc hôn nhân chính trị để kết nối hai quốc gia chẳng hạn.

"Vậy lần đầu tiên anh gặp công chúa là ở đâu?"

Tôi đưa ra một câu hỏi vòng vo.

"À, đó là trong buổi lễ kỉ niệm mười năm kết thúc chiến tranh. Trong bữa tiệc đó, tôi đã trúng tiếng sét ái tình với cô ấy."

"Ha ha tiệc mừng kết thúc chiến tranh sao. Ha ha. Vương quốc cối xay gió và xứ sở những guồng nước từng có chiến tranh với nhau. Vậy tôi hiểu rồi."

Đây đúng là một cuộc hôn nhân chính trị mà.

"Ừ thì đó đã là chuyện của hơn mười năm về trước. Cả vương quốc cối xay gió và đất nước của chúng tôi đều khó chịu khi có một quốc gia giống mình ở ngay sát bên, nên chiến tranh đã xảy ra."

"Vì đất nước bên cạnh giống hệt mình sao?"

"Đúng vậy. Nguyên nhân là vì đất nước bên cạnh giống hệt đất nước mình. Nếu có ai đó rất giống mình mà lại cứ suốt ngày kè kè ở bên cạnh thì bản thân tôi cũng thấy khó chịu ấy chứ? Vì lí do vặt vãnh đó mà chúng tôi xô xát rồi cuối cùng dẫn đến chiến tranh... Con đường chúng ta đang đứng đây, ở thời chiến tranh là nơi bị nã hỏa lực kinh khủng nhất. Nó từng một thời được nhuộm đỏ bằng máu của các binh sĩ, từ đó còn có tên là đường thông thương nhuộm máu."

"Cái tên đó cũng khủng khiếp chẳng kém nhỉ."

Chỉ cần hạ tầm nhìn xuống là tôi có thể thấy một con đường đỏ rực. Thế nhưng nhuộm nên màu đỏ ấy không phải là máu, mà là những chiếc lá cây rụng. Một màu đỏ rực rỡ và thật quyến rũ.

"Đợi đến lúc hai bên công nhận nhau cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài, nhưng dần dần thì hòa bình cũng đến. Nếu như tôi kết hôn cùng cô ấy, chắc chắn mối quan hệ hữu hảo của hai nước sẽ càng sâu sắc hơn nữa."

"Công chúa cũng nhận thức được điều đó sao?"

"Đương nhiên rồi. Nếu không thì cô ấy đã chẳng lập hôn ước với tôi."

"Hừm..."

Thế ư? Tôi đoán chắc là hoàng tử Robert đã ép buộc cuộc hôn nhân này, và vì không muốn nên công chúa mới bỏ trốn. Cơ mà không hiểu sao vẫn có gì đó không đúng.

Tôi gật đầu, rồi ngẩng lên nhìn anh ta và nói:

"Nếu có tình cờ gặp được công chúa, tôi sẽ chuyển lời giúp anh."

"Ôi nhờ cả vào cô đó. Lúc đó xin cô bảo công chúa hãy đi tới xứ sở những guồng nước. Bởi vì chúng tôi còn phải tổ chức hôn lễ ở đó nữa. Nếu cô tình cờ gặp được cô ấy, tôi sẽ trả cô mười đồng vàng."

"Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ dốc sức tìm kiếm."

"Trông cậy cả vào cô nhé."

"Được rồi. Cứ giao cho tôi."

Không phải tôi bị tiền làm lóa mắt đâu. Tôi chỉ muốn giúp đỡ vị hoàng tử này thôi. Thật đó.

Thế nên bảo là tôi làm việc này vì tiền thì thật không phải. Tài lực vốn là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất, nên hiển nhiên nó có thể giúp xử lý những chuyện thông thường.

Tôi vừa nhìn chăm chú dáng đi uyển chuyển từ phía sau của hoàng tử Robert vừa nghĩ thầm.

Sau khi tạm biệt hoàng tử Robert, tôi bước đi được một lúc thì thấy có một bóng người khác tiến tới trước mặt. Mặc dù không mặt đối mặt nhưng tôi cứ có cảm giác đang bị nhìn chăm chăm một cách hết sức vô lễ. Ngay khi tôi vừa đưa mắt liếc sang thì thấy ánh mắt của người ấy cũng đang nhìn mình.

Đó là một cô gái xinh đẹp.

Thế nhưng ngay từ đầu tôi đã biết đó không phải là công chúa đất nước cối xay gió. Dáng người này quá khác so với lời miêu tả. Mái tóc dài như lửa đỏ rực mọc thẳng tắp. Trang phục trông cũng không giống đồ công chúa, thay vào đó là một chiếc áo giáp màu đỏ trông có vẻ nguy hiểm. Điểm nguy hiểm nữa là bên hông chị ta còn đeo một thanh kiếm.

Trên con đường màu đỏ có một cô gái tóc đỏ mặc áo giáp đỏ.

Người đó đang đi lướt qua tôi.

Ôi, nguy hiểm thật đấy.

"Vị này, xin hỏi..."

Chị ta cất tiếng. Giọng nói sắc bén như muốn đâm xuyên người khác vang lên từ phía sau lưng tôi.

Tôi dừng bước, quay lại nói:

"Có chuyện gì vậy?"

"Ban này tôi thấy cô liếc nhìn về phía tôi. Không biết là có chuyện gì?"

"À không có gì. Tôi chỉ thấy chị hơi đáng chú ý thôi."

"Đáng chú ý ấy à. Tại sao vậy?"

Tôi hạ ánh mắt xuống một chút, nhìn vào áo giáp của chị ta.

"Tôi nghĩ khi đi trên đường mà ăn vận như vậy thì hiển nhiên sẽ khiến người khác chú ý."

"Cô không cần phải để ý chuyện này."

"Tôi cũng có định thế đâu."

"....."

"Còn có chuyện gì nữa à?"

Tôi thẳng thắn hỏi, mặc dù đã có thể đoán trước được câu trả lời.

Chị ta đi tới từ vương quốc cối xay gió, thêm nữa lại trang bị trên mình bộ áo giáp thế kia thì chẳng ai nghĩ đây là một lữ khách đang dạo bước.

Hơn nữa, mang kiếm trên người chứng tỏ chị ta đang phải bảo vệ thứ gì đó. Trong đầu tôi cứ quần quanh trong suy nghĩ như vậy.

"Chuyện là công chúa của nước chúng tôi đang mất tích."

Hóa ra là việc này.

"Mất tích sao. Ôi khủng khiếp quá."

"Cô có biết tin tức gì không? Công chúa là một mỹ nhân hết sức đặc trưng với mái tóc xoắn màu vàng."

"Tôi không biết gì hết."

Đến bây giờ tôi vẫn chưa gặp cô gái ấy... Nhưng mà mọi việc có vẻ như đang rất náo loạn.

Tôi vừa mới tới vương quốc cối xay gió, nhưng xem ra cũng chẳng có thời gian rảnh để ung dung nghỉ ngơi đâu. Chắc cả vương quốc đang rơi vào tình trạng hoảng loạn rồi cũng nên.

Người phụ nữ nhú mày, nói:

"Vậy sao. Nếu cô gặp được công chúa, nhờ cô đưa nàng về đất nước cối xay gió giúp tôi."

Ừ, địa điểm này hoàn toàn trái ngược với nơi hoàng tử Robert đang đợi công chúa...

Tôi gật mạnh đầu, đáp:

"Đương nhiên rồi. Nhưng cho hỏi tên chị là gì?"

"Rosamia."

"Vậy, nếu gặp được công chúa, tôi sẽ dẫn cô ấy đến chỗ của chị Rosamia."

"Nhờ cô nhé."

"Tôi sẽ làm vậy."

Thực ra là chỉ có lẽ sẽ làm vậy thôi.

Tôi cảm thấy đói bụng, chắc cũng đã sắp đến giờ ăn trưa.

Mỗi khi tôi thấy đói, không hiểu sao sẽ trở nên rất miễn cảm với các mùi hương. Dù thời tiết có lạnh đến đóng băng, chỉ cần có mùi đồ ăn thoang thoảng đâu đó là tôi đều có thể ngửi thấy.

Ôi có mùi gì đó có vẻ rất ngon ở quanh đây. Tôi liền đứng lại, hít hà mùi thức ăn quanh quần xung quanh.

Thơm quá. Quả thực là một mùi hương ngon miệng.

Đây là mùi gì vậy nhỉ. À, là bánh mì, mùi bánh mì. Một mùi hương ngọt ngào đặc trưng của những chiếc bánh, nhẹ nhàng, thoang thoảng phiêu lãng trong không khí.

"Nhưng mà cả phía trước và phía sau đều không có một bóng người..."

Tôi chuyển hướng đi, lần theo dấu vết của mùi hương đó, cho đến khi bước vào trong một bụi cây. Chắc chắn ở hướng này có bánh mì.

Mỗi bước chân tôi đi, cỏ lá dưới chân lại bỗng bành lay động phát ra những tiếng lạo xạo. Càng tiến thêm, mùi hương càng rõ ràng hơn. Và rồi...

"Ừm..."

Ở trong bụi rậm, ngay dưới một gốc cây, một cô gái đang ngồi đó, sững sốt nhìn về phía tôi, trong miệng vẫn đang cắn dở chiếc bánh sừng bò.

Trên đùi cô ta đang đặt một chiếc giỏ đầy ắp toàn bánh sừng bò.

Cô gái mặc một chiếc váy cưới trông có vẻ đắt tiền, mái tóc màu vàng xoắn xoắn, bỗng bành.

Đôi mắt màu đỏ bất động, nhìn tôi chăm chăm.

Làm thế nào bây giờ...

Nhờ mùi hương lôi kéo tới đây mà tôi mới bắt gặp một chuyện đáng ngạc nhiên.

"Công chúa có phải không? Cô là công chúa của vương quốc cối xay gió."

"....."

Cô gái có vẻ ngạc nhiên, bờ vai run rẩy, nhưng vẫn lúng búng ăn nốt chiếc bánh sừng bò dang dở trên tay. Hóa ra việc đó cần thiết phải làm hơn là đáp lời tôi ư.

Sau khi bắt cơ miệng hoạt động kha khá, chiếc bánh sừng bò cũng bị ăn hết, cô gái mới liếc sang tôi.

"Cô là ai? Trước khi hỏi tên người khác thì nên báo tên mình trước chứ. Thật là vô lễ."

Tôi cũng đâu có ý định hỏi tên cô ta. Tôi chỉ là muốn xác nhận lại thôi mà.

"Tôi là phù thủy Tro Tàn, Elaina, và cũng là một lữ khách."

"Ra vậy. Elaina, một cái tên rất hay. Còn tôi là Chocola. Đúng như cô đoán, tôi là công chúa của vương quốc cối xay gió."

"Công chúa của một nước đang làm gì ở nơi này vậy?"

"Cô nhìn mà không thấy à? Tôi đang dùng bữa trưa."

"Mà này, tôi có thể lấy một chiếc bánh không?"

"À, xin mời."

"Cảm ơn."

Tôi ngồi dưới bóng râm bên cạnh công chúa Chocola, vừa gặm bánh vừa hỏi han tình hình.

Lúc này tôi vẫn giấu chuyện mình từng gặp vị hôn phu của cô ấy, hoàng tử Robert. Tôi vẫn chưa hết nghi ngờ về một cuộc hôn nhân chính trị. Không hẳn là tôi nghi ngờ hoàng tử, tôi chỉ muốn lắng nghe suy nghĩ thực sự của hai người rồi sau đó đưa ra phán đoán tốt nhất.

Để bắt đầu câu chuyện, tôi chỉ hỏi vài câu nhẹ nhàng.

"Cô không trở về đất nước mình ư?"

"Tôi đang bị người xấu đuổi theo, có muốn cũng không quay về được."

"Người xấu ư?"

"Đúng vậy. Đó là một người rất xấu xa muốn hủy hoại hạnh phúc của tôi."

Ồ. Chuyện này khá phù hợp với việc mà hoàng tử Robert đã nói.

"Chẳng lẽ chính là người ép buộc cô kết hôn cùng anh ta?"

"Đúng vậy. Chính là hắn... Cô biết chuyện này sao?"

"Ừm. Tôi đã được nghe kể qua."

"Cô nghe ai kể vậy...?"

Tôi có thể loáng thoáng cảm nhận được sự cảnh giác của công chúa Chocola.

Cô gái mong được kết hôn với hoàng tử của đất nước bên cạnh, thế nhưng có một người đồng hương nào đó, theo lời cô ấy kể, là một người xấu muốn phá hủy hạnh phúc của cô. Trong trường hợp như vậy thì dĩ nhiên ai cũng sẽ trở nên thận trọng hơn.

Và rất có thể kẻ thù của cô không chỉ có một người. Vậy thì phiền phức đây.

Tôi phải giúp cô ấy quay về thôi.

"Đừng lo, tôi nghe được câu chuyện từ người yêu của cô."

"Vậy à. Thế thì tôi yên tâm rồi."

Sau khi cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cô gái tiếp tục cắn từng miếng bánh sừng bò. Tôi bị khung cảnh đó hấp dẫn. Nhưng tôi nên tiếp tục đặt câu hỏi đã.

"Tại sao cô không đi đến chỗ người yêu đang đợi?"

"Người xấu kia có lẽ đang quanh quẩn đâu đó gần đây, cho nên tôi quyết định ngồi đợi."

"Và ăn bánh sừng bò?"

"Đúng vậy."

"Nhưng mà mùi thơm có thể tiết lộ vị trí của cô đây."

"E rằng người quỷ quái tới mức có thể đánh hơi thấy mùi bánh sừng bò và theo đến đây chỉ có mình cô thôi."

"Làm gì có chuyện đó!"

"Vậy, cô có ngửi thấy mùi thơm không?"

Nói rồi công chúa Chocola cầm chiếc bánh sừng bò đang cắn dở đưa lên ngay trước mũi tôi. Tôi liền ăn luôn.

"Ngon thật đấy."

"Sao cô lại ăn luôn miếng bánh dở của tôi?"

"Cỏ luôn xanh phía bên kia hàng rào mà."

"Tất cả đều giống nhau hết."

"Thế thì lại càng ngon."

Có vẻ như vì hai nước giống nhau quá mà lại ở bên cạnh nhau nên mới xảy ra xô xát.

Tôi cắn nốt miếng bánh sừng bò dang dở trong tay, sau đó đứng lên.

"Được rồi, tán chuyện đến đây thôi. Chúng ta đi nào."

Công chúa Chocola ngược lên nhìn tôi, cố gắng che giấu nỗi bất an trong mắt.

"Đi đâu cơ? Cô có nghe mấy lời ban nãy tôi nói không đấy? Đã bảo là tôi sẽ ở đây chờ người yêu của tôi mà. Tôi không muốn gặp phải kẻ xấu đâu."

"Nhưng cứ ở mãi đây thì kẻ xấu cũng có thể tìm ra cô."

"....."

Thấy cô gái giữ yên lặng, tôi nói tiếp:

"Công chúa này, người yêu cô đã nhờ tôi đưa cô tới chỗ anh ấy nếu gặp được cô."

Tôi đưa tay cho cô gái.

"Tôi sẽ hộ tống cô, coi như là cảm ơn vì mấy chiếc bánh sừng bò."

Hoàng tử Robert, và cô gái tên Rosamia.

Điểm chung giữa hai người này là hiện giờ họ đều tìm kiếm người đang đi bên cạnh tôi, công chúa Chocola.

Chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, nhưng mà trong hai người này, có một người có liên quan đến "kẻ xấu xa" trong lời nói của công chúa Chocola.

Vậy nên nơi họ muốn công chúa đến mới khác nhau.

Tóm lại, nếu tôi lựa chọn sai, có thể tôi sẽ giao nhầm công chúa Chocola vào tay nhóm người xấu.

Tôi nên tin tưởng ai bây giờ? Nếu đem những lời thách thắn, bộc trực của công chúa Chocola chấp nối lại thì mọi chuyện cũng rõ ràng rồi.

"A, đây có phải hướng đi đến xứ sở những guồng nước không?"

"Đúng vậy. Người yêu cô đang đợi ở đó."

Đây là kết quả sau khi tôi suy nghĩ. Tôi lựa chọn nơi hoàng tử Robert đang chờ, đưa công chúa đi theo hướng đó. Nếu như phải lựa chọn tin tưởng một trong hai bên thì tôi chọn hoàng tử Robert.

Rất có thể Rosamia chỉ đang tìm công chúa Chocola theo lệnh một người khác, và đó vẫn là một bí ẩn. Tôi nghĩ có thể người xấu xa muốn ép buộc công chúa Chocola kết hôn đã ra lệnh cho Rosamia.

Nếu phải lựa chọn giữa hai bên thì tôi nghĩ mình nên tin hoàng tử Robert. Không phải vì đã có giao dịch tiền bạc mà tôi nghiêng về hướng đó đâu nhé.

Tôi nhìn về phía công chúa Chocola, nói:

"Chắc sẽ đến nơi khi mặt trời lặn. Chúng ta sẽ đi tản bộ cho đến lúc đó, có chuyện gì cô có thể hỏi tôi."

Biểu cảm của công chúa Chocola có vẻ ủ ê:

"Ừm... Thế nhưng tôi vẫn tự hỏi tại sao."

"Tại sao gì cơ?"

"Tại sao người yêu tôi lại chờ ở xứ sở những guồng nước ấy?"

Ý cô ấy nói "tại sao" là sao nhỉ.

"Tôi tưởng người xấu xa đang muốn phá vỡ hạnh phúc của cô đang chờ ở vương quốc cối xay gió, không phải sao?"

Hơn nữa, Robert là hoàng tử ở xứ sở những guồng nước thì chuyện anh ta chờ đợi ở đất nước của mình cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên.

Công chúa Chocla cúi thấp mặt, than thở:

"Chúng tôi đã phải trải qua bao khó khăn, chỉ còn một chút nữa thôi là hôn lễ chính thức được tổ chức, ấy vậy mà... Từ giờ cho đến lúc hôn lễ được tổ chức lần nữa sẽ tốn thời gian lắm."

"Chuyện đó thì cô không phải lo. Theo như đúng kế hoạch ban đầu, có vẻ như họ đã sửa soạn hết cả ở xứ sở những guồng nước rồi."

"... Cái gì cơ?"

Cái gì là sao? Tôi đang nói về đám cưới ấy. Kế hoạch từ ban đầu chẳng phải là tổ chức lễ cưới ở xứ sở những guồng nước sao?

Tôi nói với công chúa Chocla khi thấy cô nàng nghiêng đầu không hiểu. Công chúa liền đứng lại ngay, hướng ánh nhìn nghi hoặc về phía tôi.

"Cô đang nói cái gì vậy?"

Tôi chợt có cảm giác kỳ lạ. Dường như trong chuyện này còn điểm nào đó chưa đúng. Thật là lạ lùng.

Vậy giờ chúng tôi cần quay lại câu chuyện ban đầu.

"Người yêu của cô có phải hoàng tử Robert không?"

"Không phải."

Công chúa Chocola lắc đầu, rồi thẳng thắn nói tiếp:

"Đó là người xấu xa muốn phá hoại hạnh phúc của tôi đấy."

Câu chuyện đang tiến triển theo một hướng khó hiểu, vì lời nói này lại càng trở nên phức tạp hơn. Nhưng trước khi tôi kịp đáp lời, đã có một chuyện xảy ra.

Không, không phải xảy ra, phải nói là có thứ gì đó bỗng bay đến mới đúng.

"Aaaa"

Một chàng trai đang từ hưởng của xứ sở những guồng nước mà chúng tôi đang đi bay tới.

Anh ta có mái tóc vàng cùng đôi mắt màu xanh dương đang hét lên với giọng khàn khàn, và bay ngang qua chỗ chúng tôi, rồi chẳng mấy chốc sau liền lặn lông lốc trên con đường chúng tôi đang đi, sau khi bị vùi trong một đồng lá đỏ mới từ từ dừng lại.

Trên người anh ta máu vẫn chảy ra, nhuộm đỏ thân thể như muốn hòa mình vào cùng nền đất.

"Anh ta có việc gì không nhỉ?"

"Hắn chính là kẻ xấu muốn phá hoại hạnh phúc của tôi đó."

Công chúa Chocola túm chặt vạt áo của tôi, nói.

Cả người anh ta lúc này đã bầm dập tan tành, máu thịt lẫn lộn.

"Nhưng mà... rốt cuộc là..."

Chẳng lẽ trong lúc đi tìm công chúa Chocola thì anh ta bị ném từ phía xứ sở những guồng nước tới? Mà chắc phải có ai đó đã ném anh ta tới chứ nhỉ.

Hay là bị ngựa đá chằng?

Tôi nhìn về hướng anh ta bay tới, hướng đi về xứ sở những guồng nước, sau đó bất giác lùi bước về sau.

"Ôi chao..."

Ở nơi đó chắc hẳn phải có yêu quái đang đứng.

"Rosamia..."

Bỗng có tiếng công chúa Chocola thì thầm bên cạnh tôi.

Từ hướng xứ sở những guồng nước, một kỵ sĩ của đất nước cối xay gió đang từ từ tiến lại gần, và đó chính là Rosamia. Có vẻ như chị ta đang rất tức giận, cả cơ thể đều tỏa ra sát khí, tưởng chừng như chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ bị cắt cổ ấy. Khúc gỗ to chị ta đang ôm trên tay càng khiến cho cảm giác áp lực tăng lên gấp bội. Có cảm giác bất kì ai dám đến gần đều sẽ bị nghiền nát đầu.

"Rosamia! Rosamia có phải không! A, tốt quá rồi!"

"Ồ? Chờ chút. Chuyện gì vậy?! Công chúa Chocola!?"

Chuyện quái gì vừa xảy ra thế.

Rõ ràng công chúa Chocola vừa chạy thẳng về phía Rosamia, người mang đến cảm giác áp bức của một kẻ sát nhân, chẳng thềm để tâm tới sự ngăn cản của tôi.

Đây rõ ràng là dáng vẻ của một cô thiếu nữ gặp lại người yêu mà.

Ừa... Không hiểu sao tôi có một dự cảm kỳ lạ. Nhưng chắc không phải đâu. Không thể có chuyện đó được.

"Công chúa!"

Khung cảnh trong tầm nhìn trước mặt đang liên tục biến chuyển theo một hướng mà não bộ tôi không tài nào xử lý kịp. Rosamia dang rộng hai tay đón công chúa Chocola đang lao đến.

Vậy còn khúc gỗ chị ta ôm ban nãy? Nó bị ném đi rồi. Không thể ngờ luôn.

"Công chúa!"

"Rosamia!"

Hai người ôm chặt lấy nhau một cách vô cùng ấm áp.

Tôi vô thức lùi lại phía sau, bỗng chú ý thấy có tiếng thứ gì đó bị nghiền nát và tiếng ai đó rên rỉ, cơ mà nó đáng sợ quá nên tôi không dám quay lại nhìn.

"Ôi công chúa! Thật là may! Tốt quá rồi!"

"Rosamia! Em sợ lắm!"

Tôi thực sự không thể hiểu nổi chuyện đang diễn ra. Mà tôi cũng chẳng muốn suy nghĩ nữa.

Để cho chắc chắn, tôi nghe công chúa Chocola và Rosamia kể lại toàn bộ sự tình. Tóm lại, chuyện của hai người là thế này.

Đầu tiên là tiền đề câu chuyện.

Công chúa của đất nước cối xay gió tên Chocola cùng với kỹ sĩ thân cận Rosamia có tình cảm với nhau. Tuy cùng là nữ giới, nhưng họ thực sự yêu thương nhau.

Thực tế đúng là cũng có kiểu yêu đương như thế thật, nhưng tạm thời chúng ta cứ bỏ qua đã.

Dù sao thì tình yêu giữa hai người chính là mối quan hệ gắn bó cuồng nhiệt mà không ai có thể xen vào.

Thế nhưng nếu công chúa của một nước mà kết hôn với kỹ sĩ của mình thì sẽ khiến nhiều người căm ghét. Biết được chuyện đó, quốc vương của vương quốc cối xay gió, phụ vương của công chúa Chocola đã cực lực phản đối. Con gái mình có tình yêu đồng tính nữ thì không thể xem như còn trẻ con được nữa.

Và vì thế, dường như quốc vương đã quyết định ép công chúa kết hôn. Đối tượng lần này là hoàng tử của nước láng giềng, hoàng tử Robert của xứ sở những guồng nước.

Đối với việc quốc vương lặng lẽ tiến hành lễ cưới cho công chúa với hoàng tử Robert, hai người đã phản đối.

"Thưa cha! Con không có tình cảm với hoàng tử mà."

"Bệ hạ! Xin người tác thành cho thần và công chúa được ở bên nhau trọn đời."

"Rosamia..."

"Công chúa..."

Có vẻ như dù ngượng ngùng nhưng hai người đã thưa chuyện với quốc vương như vậy.

Thế nhưng quốc vương hoàn toàn phớt lờ ý kiến của cả hai. Trái lại, ông còn định sẵn ngày giờ kết hôn của công chúa, rồi nói với cô rằng:

"Vài ngày sau hoàng tử Robert sẽ tới đón con. Hôn lễ sẽ được tổ chức ở xứ sở những guồng nước. Con hãy tới đó."

Theo tôi thấy thì ngay từ đầu quốc vương đã bí mật tiến hành hôn lễ của công chúa với hoàng tử Robert ở sau lưng họ. Đúng là một cuộc hôn nhân chính trị.

Mọi chuyện cứ thế tiếp diễn, hai người ngày càng sốt ruột vì đám cưới với hoàng tử Robert.

Cho nên họ đã đi đến quyết định.

"Vậy chúng ta chỉ cần kết hôn trước khi đám cưới với hoàng tử Robert diễn ra là được!"

"Đúng là chỉ có công chúa mới nghĩ được điều đó!"

Họ đã quyết định bí mật tổ chức hôn lễ tại một giáo đường nhỏ.

Mọi chuẩn bị đều được tiến hành thuận lợi. Cuối cùng cũng được kết hôn với người mình yêu, công chúa Chocla đã khóc vì hạnh phúc. Thế nhưng đúng lúc đó hoàng tử lại xuất hiện.

Kẻ xấu xa muốn cướp đi hạnh phúc của công chúa, hoàng tử Robert đã phá tung cửa giáo đường và bắt cóc công chúa Chocla.

Sau đó anh ta nhét công chúa vào cỗ xe buộc đằng sau ngựa của mình (kèm với giỏ bánh sừng bò), chạy về phía xứ sở những guồng nước.

Công chúa Chocla đã vô cùng bình tĩnh và xử lý tình huống đó.

Sợi dây nối cỗ xe với con ngựa được buộc cực kỳ tùy tiện nên cô đã cởi dây trốn thoát. Sau đó cô trốn trong rừng, vừa ăn bánh sừng bò vừa chờ người mình yêu đến cứu.

Thật phi thường.

À không, cũng chẳng phi thường cho lắm...

"Rosamia!"

"Công chúa!"

"Rosamia!"

"Công chúa!"

"Rosamia!"

"Công chúa!"

"Rosamia!"

"Công chúa!"

Cách gọi nhau qua lại như này khiến người ta tưởng tượng được họ đã phải vượt qua bao nhiêu đau khổ.

Nhưng sao chỉ là gọi tên nhau thôi mà tôi lại thấy xấu hổ thế chứ. Khung cảnh trước mắt ngại ngùng đến mức tôi chỉ muốn ngồi cuộn lại, bịt chặt tai và mắt.

"Hôn em đi?"

"Không được đâu công chúa. Có người đang nhìn kìa."

"Cứ mặc cô ấy."

"Nhưng mà..."

"Rosamia không thích em sao?"

"Đương nhiên không phải..."

"Vậy hôn em đi..."

"Công chúa..."

"Rosamia..."

Tôi không thể nhìn tiếp nữa.

Tôi quay người lại. Chỉ là tôi muốn trốn khỏi bầu không khí giữa hai cô gái thôi, không phải vì tôi muốn nhìn tình trạng của hoàng tử Robert đâu nhé.

"Chào cô, ta lại gặp nhau rồi..."

Lúc tôi quay lại đằng sau thì thấy anh ta đã đứng dậy được.

Mặc dù bị Rosamia dùng khúc gỗ đánh một cú trực diện, giờ anh ta đã có thể đứng sau lưng tôi mà mỉm cười.

Quần áo rách te tua, máu trên đầu thỉnh thoảng vẫn đang chảy, nhưng dáng vẻ không thể nhảm lẫn vào đâu được, chắc chắn là anh ta.

Để cho chắc chắn, tôi hỏi xác nhận lại:

"Hoàng tử đây ư. Anh vẫn còn sống sao?"

"Đúng vậy. Tôi là hoàng tử của xứ sở những guồng nước. Chuyện kia thì không cần phải nói cũng hiểu, tôi vẫn còn sống."

"Bị một cây gỗ như vậy đánh trực diện, cứ tưởng anh phải trọng thương rồi chứ. Không ngờ anh chẳng làm sao cả."

"Một chút công kích đó thì sá gì."

"Anh là thể loại người gì vậy..."

"Tôi là hoàng tử của xứ sở những guồng nước."

Ý tôi không phải như vậy. Mà thôi, kệ đi. Nếu tôi cứ tìm hiểu ngọn nguồn từng thứ một thì chuyện sẽ chẳng bao giờ kết thúc mất.

"Nhưng mà này, nhìn cảnh tượng kia anh thấy thế nào?"

Tôi để hoàng tử Robert, người đã có một hiểu lầm to tướng, chứng kiến cảnh hai cô gái đang quấn quýt bên nhau.

"Ôi... không hiểu sao tim tôi lại đập nhanh thế này..."

"Không phải là vì não điều khiển máu chạy vào tim sao?"

"Tôi còn có cảm giác như vừa nhận ra điều gì đó."

"Ôi, quả là bệnh nặng quá rồi."

"Này, tôi chỉ nói đùa thôi."

"Đùa thôi sao?"

"Khoảng một nửa trong đó là thật..."

"Quả là hết thuốc chữa rồi."

"Liệu có thể hồi phục được không nhỉ."

"Giờ chắc đã quá muộn."

"....."

"VẬY, RỒT CUỘC ANH MUỐN NÓI GÌ?"

"À, CẢNH TƯỢNG ĐÓ KHIẾN TÔI CẢM THẤY PHẢI THỪA NHẬN MỘT SỐ THỨ."

"LÀ GÌ VẬY?"

Hoàng tử Robert vẫn giữ nguyên khuôn mặt mỉm cười:

"Ban này tôi đã bị đánh bằng khúc gỗ kia, cũng bị nói cho rất nhiều điều. Tôi đã bị quốc vương nước cối xay gió lừa dối. Cặp đôi yêu nhau thực sự không phải là tôi và công chúa mà là công chúa và nữ kỹ sĩ kia."

"Ừm."

"Mặc dù nghe chắc khó tin, nhưng mà chỉ cần nhìn hai người họ là tôi có thể hiểu được. Có lẽ tôi đã trở thành một thằng hề mà không hay biết."

Sự thực đúng là vậy. Nhưng tôi đâu thể nhẫn tâm nói ra những lời ấy, nên đành giữ im lặng.

"Hai cô gái yêu nhau... cũng tốt thật đó."

Hoàng tử của một nước đang đứng bên cạnh tôi và nói ra những lời kì lạ, nhưng tôi quyết định vẫn giữ im lặng.

Giữ thái độ thờ ơ với màn trao đổi giữa công chúa Chocola và Rosamia, tôi chậm rãi đi lại xung quanh. Sau một lúc lâu, cuối cùng hoàng tử Robert cũng bắt đầu nghiêm túc:

"Tôi quyết định hủy bỏ hôn lễ với cô ấy."

"Thật vậy sao?"

"Cũng đâu còn cách nào khác."

Có vẻ như ngoài Rosamia thì công chúa chẳng thích bất kì ai khác nữa.

"VẬY, TÔI CŨNG PHẢI QUAY TRỞ VỀ ĐÂY."

"Ừm."

"TÔI ĐANG NGHĨ TỚI CHUYỆN HỢP PHÁP HÓA TÌNH YÊU ĐỒNG GIỚI Ở NƯỚC MÌNH."

"Ồ, THẬT VẬY Á?"

"SAO PHẢN ỨNG CỦA CÔ CÓ VẼ KHÔNG TỐT VẬY?"

"TÔI CHỈ HƠI NGẠC NHIÊN THÔI."

"NHƯNG HIỆN TẠI VẪN CÒN NHIỀU NGƯỜI THẤY PHẢN CẢM LẮM. NHƯNG TÔI NGHĨ SẼ CÓ RẤT NHIỀU NGƯỜI GIỐNG HỌ, CÓ TÌNH YÊU VƯỢT QUA HÀNG RÀO GIỚI TÍNH. NẾU ĐẤT NƯỚC TÔI CHẤP NHẬN ĐƯỢC ĐIỀU ẤY THÌ NHẤT ĐỊNH VƯƠNG QUỐC SẼ YÊN BÌNH HƠN HIỆN TẠI."

TÔI HIỂU RỒI.

"ANH THẬT SỰ NGHĨ THẾ Ơ?"

"CON GÁI VỚI NHAU... CŨNG TỐT MÀ."

TÔI GIỮ IM LẶNG, LẮNG NGHE TIẾNG HÒ HÉT VÀ TIẾNG ỒN ÀO DO HAI NGƯỜI PHÍA BÊN KIA GÂY RA. KHU VỰC ĐÓ CÓ CẢM GIÁC GIỐNG NHƯ MỘT VƯỜN HOA ĐANG NỞ VẬY.

Sau này, khi tôi không đi du ngoạn nữa mà cần tìm một đất nước để dừng chân sinh sống, tôi nghĩ mình sẽ không chọn sống ở đất nước nằm cuối con đường này đâu.

"À, nói mới nhớ."

Tôi gọi hoàng tử Robert, lúc này đang chuẩn bị bỏ đi.

Anh ta quay lại, mỉm cười, nhưng mà trên mặt anh ta, máu vẫn không ngừng chảy.

"Chuyện gì vậy?"

Tôi hướng về phía hoàng tử, chìa tay.

"Cô muốn gì?"

Có vẻ anh ta vẫn chưa hiểu ra ý tôi.

Vậy nên tôi mỉm cười nói:

"Mười đồng vàng của tôi đâu."

Tôi đã hoàn thành lời hứa, đã tìm được công chúa về rồi mà.

Một thời gian sau khi ghé thăm đất nước nọ, tôi tình cờ nghe được mấy mẩu tin đồn về vương quốc cối xay gió và xứ sở những guồng nước. Tình yêu đồng tính đã được toàn dân cả hai nước công nhận, có khả năng còn phát triển hơn nữa.

Ngoài ra, chuyện thông thương giữa hai nước vốn đã phát triển nay còn trở nên phong phú hơn.

Đặc biệt, nhờ chuyện công chúa đất nước cối xay gió kết hôn với nữ kỹ sư của mình mà nhiều cặp đôi đang che giấu cũng công khai.

Hình như ở xứ sở những guồng nước, việc kết hôn cùng giới được thúc đẩy mạnh mẽ. Hoàng tử đã tuyên bố rằng: "Nếu hai cô gái kết hôn sẽ nhận được tiền trợ cấp!"

Kết quả là có khá nhiều người giả kết hôn, còn thực tế cho thấy họ vô cùng đau khổ.

Cứ như vậy, cả đất nước cối xay gió và xứ sở những guồng nước đều mang nét đặc trưng độc đáo này.

Số lượng khách du hành đến thăm hai đất nước này cũng tăng lên.

Thế nhưng người dân chọn sinh sống ở hai đất nước lại giảm đi rõ rệt.

Tại sao vậy nhỉ?

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4: Thông tin chỉ điểm

Ừa... tôi gặp chàng trai đó ở đâu, vào lúc nào nhỉ.

Mơ hồ quá. Chẳng rõ ràng gì hết.

Không rõ là ở nơi nào nữa, có lẽ tôi và anh ta đã tình cờ gặp nhau. Mà không, tôi và anh ta không thể nói chuyện với nhau được, có lẽ là chỉ đi lướt qua nhau thôi.

Địa điểm gặp gỡ chắc chắn là ở một con đường kết nối giữa hai đất nước nào đó. Tôi cũng không nhớ cụ thể chỗ nào, nhưng chắc chắn là ở trên đường đi.

A, nhưng tôi đoán có lẽ sau khi tôi bước qua cánh cổng vào đất nước này, trong lúc đang đi dọc theo con đường nối từ cổng vào, tôi đã đi lướt qua anh ta.

Nếu thử suy nghĩ thật kỹ thì chắc hẳn là lúc tôi đi trên con đường ấy.

Về thời gian, à, có lẽ là buổi chiều tối. À không, ban ngày chứ nhỉ...?
A, có lẽ là ban ngày.

Tôi đến đất nước này từ buổi trưa ngày hôm nay. Mà chàng trai đi lướt qua lúc tôi đang trên đường tiến vào trung tâm đất nước, vậy nên hẳn phải là ban ngày.

Đúng không nhỉ? Lập luận như vậy được không? Ừm, mà thế nào cũng được. À, ra là như vậy...

Chắc chắn là vậy rồi. Đúng là người thanh niên đó đã đi lướt qua tôi trên đường. Lúc đó anh ta đang muốn xác nhận chuyện gì ấy. Có lẽ chính lúc đó anh ta đã đến hỏi chuyện tôi.

Tôi đã định dành nhiều ngày thành thơ ngắm nhìn phong cảnh ở đất nước này, ấy vậy mà...

Tôi đoán chắc là đã thấy chàng thanh niên trong lời miêu tả của bọn họ đi về khu vực kia. Đó cũng là một đất nước bình thường không có gì hiếm lạ cả.

Đôi lúc những đất nước bình thường cũng tốt. Cảm giác không quá trau chuốt cầu kỳ cũng rất đẹp. Tôi vẫn có cảm giác nơi đó là một đất nước cực kỳ bình thường.

Nhưng mà vậy thì không phải là đất nước này đâu nhỉ?

Hử? Khuôn mặt đó là sao chứ?

Hừm, tôi hiểu rồi.

Lại là một lời nói đùa nữa.

Nếu có một chàng trai mang bộ dáng độc đáo như vậy thì đất nước này đâu còn là một đất nước bình thường nữa, không phải sao. Nhất định là một đất nước chứa những bí mật bất ngờ ngoài dự kiến khiến cho trái tim phải loạn nhịp.

Ừa?

A, nếu nói vậy thì mấy người đó cũng có ngoại hình bình thường thôi. Tại sao vậy?

Chỉ có mình chàng trai đó là khác thường sao? A, ra là vậy ư...

Binh sĩ đứng trước mặt tôi trưng ra vẻ mặt khó chịu rồi nói:

"Tôi muốn xác nhận lại lần nữa... cô đã gặp người thanh niên nào mang những nét đặc trưng này chưa? Ở con đường bên ngoài đất nước này ấy."

Nói rồi anh ta chìa cho tôi xem một bức tranh. Trên đó vẽ đầy đủ chi tiết bộ dáng kỳ lạ của người thanh niên đã đi lướt qua tôi. Diện mạo đó quả thực kỳ lạ đến mức khiến người khác muốn bật cười. Cái bộ dáng này là sao chứ. Ôi thật là.

Không hiểu người nào lại dám đi ra đường với vẻ bề ngoài như vậy. Nếu là tôi thì chắc tôi sẽ tự tử vì bị nhấn chìm trong sự sỉ nhục mất thôi, nỗi ô nhục sẽ theo tôi mãi mãi.

Nhưng phần quan trọng nhất là khuôn mặt lại bị bôi đen nên chẳng thể nhìn ra được gì.

Săm soi cách mấy cũng chẳng thể nhìn thấu qua lớp mực đen, nên kết cục là tôi chẳng có ấn tượng gì về khuôn mặt người đó cả.

Vị binh sĩ nhìn qua nhìn lại giữa mặt tôi và tờ giấy rồi nói:

"Cô không có ấn tượng gì về khuôn mặt của người này sao?"

"Không có, hoàn toàn không. Rốt cuộc anh ta có vấn đề gì vậy?"

"Hắn là kẻ trộm. Hắn chuyên đi lục lọi két sắt của những người giàu có trong vùng để trộm tiền."

"Và ăn mặc như thế này á?"

"Phải."

"Đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài..."

"Đúng vậy đó."

Vị binh sĩ vừa thở dài vừa gấp mảnh giấy lại làm bốn rồi nhét vào trong túi. Có vẻ như thủ tục điều tra thông tin đã hoàn tất. Vị binh sĩ cung kính hành lễ với tôi:

"Cảm ơn cô."

Tôi cũng bắt chước điệu bộ của anh ta rồi nói:

"Không có gì. Đây cũng là chuyện thường phải làm thôi. Nhưng mà, có thể cho tôi biết thêm chi tiết câu chuyện không?"

Vị binh sĩ lại quay về với biểu cảm đau khổ rồi trả lời một cách mơ hồ:

"Ôi phải nói thế nào nhỉ. Nếu như biết được hành tung của hung thủ thì chuyện này đã có tiến triển rồi, nhưng mà..."

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

Vị binh sĩ thôi hành lễ, nói:

"Chúng tôi đang thu thập thông tin chỉ điểm, nhưng đáng tiếc là không một ai nhớ được mặt của hung thủ cả."

À, ra là vậy.

Vậy, tóm lại là... tất cả mọi người đều mãi để ý đến vẻ bề ngoài của hung thủ nên chẳng ai nhớ mặt anh ta hết.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5: Những người tiên phong trong việc ăn diện

Một cô gái cười chồi lướt qua trời thu hoang vắng, bên dưới là một khoảng rộng mênh mông những cây bông san sát, bông bành bông bành đung đưa.

"Ồi."

Nguy hiểm quá nguy hiểm quá. Suýt thì làm hỏng mất ruộng bông nên cô gái cười chồi bay chậm lại một chút.

Cô gái mang mái tóc màu tro đặc trưng hơn bất cứ thứ gì khác ấy chính là một phù thủy, cũng là một lữ khách.

Cô khoác trên mình chiếc áo choàng màu đen cùng một chiếc mũ tam giác nhọn đỉnh, thêm chiếc huy hiệu hình ngôi sao gắn trên ngực áo đại biểu cho một phù thủy. Lúc nào cũng vậy, cô luôn ung dung tự tại bay đi trên cây chồi của mình.

Cô gái đang tận hưởng sự tự do một cách xa xỉ đó rồi cuộc là ai vậy nhỉ.

Đó, chính là tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, hướng đến đất nước nho nhỏ nằm phía bên kia ruộng bông.

Trong bầu không khí còn vương lại chút dư vị của mùa hè, tôi có thể cảm nhận được những dải xanh mềm mại, mịn màng đung đưa mỗi khi nhìn xuống phía dưới.

Wow, quả là một đất nước kỳ lạ.

Sau khi tới đất nước đó, phải đi một lúc lâu tôi mới thấy được vẻ quý phái ở đó.

Cả bên trái lẫn bên phải tôi đều là các hoàng tử và công chúa.

Quanh tôi chỉ toàn những người có vẻ vô cùng giàu có.

Những nàng công chúa trau chuốt trong bộ váy lộng lẫy cùng những chàng hoàng tử trưng diện trên mình những bộ quân phục xa xỉ đi qua đi lại trên phố.

Không hiểu tại sao như vậy nhỉ.

"Anh ơi, cho tôi hỏi với."

Tôi túm lấy một hoàng tử tình cờ đi ngang qua, và hỏi.

"Tôi là lữ khách từ nơi khác đến. Anh có thể dành cho tôi chút thời gian không?"

"Hử? À, tôi á?"

Quả là một chàng trai nhút nhát. Anh ta bối rối đứng lại.

"Đúng rồi. Chính là anh đó. Cho tôi hỏi bây giờ đất nước này đang có lễ hội hóa trang hay gì đó à?"

"Không phải, nhưng sao thế?"

"Thế thì tại sao ai cũng ăn mặc như người hoàng tộc vậy?"

"Ăn mặc giống người trong hoàng tộc sao... Tôi thấy bình thường mà."

"Ồ tôi hiểu rồi."

Hóa ra trang phục lộng lẫy, tráng lệ như vậy là bình thường ở nơi đây.

Có lẽ tôi nên hỏi thêm ý kiến của những người khác nữa.

Tôi khéo léo kết thúc cuộc trò chuyện.

"Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh nhiều. Tạm biệt nhé."

"Không có gì."

Chàng trai ăn mặc như một hoàng tử có vẻ vẫn chưa hiểu rõ câu chuyện lắm, từ từ rời đi.

Tôi đi vào tận trung tâm thành phố để xem thử nhưng đâu đâu cũng mang phong thái hoàng tộc như vậy.

Những nàng công chúa đang đi mua sắm, hay những nhóm công chúa, hoàng tử đang ngồi uống trà. Hoàng tử, rồi công chúa, rồi hoàng tử, rồi lại công chúa. Ôi chao mắt tôi muốn xoay mòng luôn.

Chẳng có đến một nơi cho đôi mắt tôi được nghỉ ngơi, kể cả khi nhìn lên trên tôi cũng thấy những bảng hiệu, bảng quảng cáo to tướng vẽ hình các bộ trang phục hoàng tộc, treo quanh một công trình kiến trúc trông giống như nhà thờ lớn.

Bầu không khí của đất nước này khá là yên ắng, thế nhưng những người sống ở đây lại mang đến cảm giác cực kỳ rục rịch, chói lóa. Tôi nghĩ giá như có chiếc kính đen đeo vào cho mắt được dịu lại thì tốt quá. Không ai nghĩ tới việc làm một món đồ như vậy sao.

Sau khi nhìn lên các biển quảng cáo thì tôi đã rút ra được một kết luận khái quát về đất nước này.

"Xin lỗi. Cho hỏi?"

"Vâng, sao thế?"

Lần này tôi hỏi một người trông như công chúa đang đi qua.

"Tôi là lữ khách từ nơi khác đến. Cho hỏi ở đất nước này có phải đang thịnh hành loại trang phục như vậy không?"

Cô gái mang biểu cảm ngờ vực, trả lời:

"Hử? À đúng vậy. Hiện nó đang thịnh hành lắm."

"Tôi hiểu rồi!"

Vậy nên mọi người mới mặc cùng một loại trang phục giống nhau.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được tình hình. Cô gái có vẻ cũng đã hiểu ra vấn đề, gật đầu với tôi:

"Bạn là người từ nơi khác đến nên bạn cảm thấy bộ dáng của chúng tôi kỳ lạ đúng không? Ha ha."

Không rõ cô ấy hiểu thành thế nào mà chẳng hiểu sao nụ cười ấy trông cứ như đang xem thường tôi vậy.

"Bộ trông tôi lạ lắm sao?"

"Cũng hơi lạ."

"Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy áo choàng à?"

Cô gái lắc đầu.

"Không phải. Nhưng mà phù thủy ở đất nước của chúng tôi không mặc áo choàng, nên bạn mặc như vậy đúng là hơi kỳ lạ."

"Không mặc áo choàng sao?"

"Đúng vậy. Họ cũng mặc các loại trang phục đang thịnh hành."

Thế thì đâu có giống phù thủy.

Nhưng mà họ vẫn đội mũ phù thủy. Từ đó có thể phân biệt ai là phù thủy.

Mặc như vậy thật chẳng phù hợp tẹo nào.

Thế nhưng khi tôi nhìn thử, đúng là có những người đội mũ phù thủy xen lẫn giữa các công chúa và hoàng tử.

Bộ dáng những phù thủy đó thực sự chẳng đẹp đẽ gì. Quả là cực kỳ cực kỳ không phù hợp ấy.

"Họ mặc như vậy để hợp với trào lưu sao..."

"Đúng vậy. Bởi vì họ không muốn mặc những bộ đồ cũ kỹ lỗi thời. Kết hợp mặc như vậy trông rất hòa hợp mà?"

"Trông chói lóa quá."

"Đó, đúng chưa?"

Tôi đâu khen ngợi gì, nhưng mà cô gái ra chiều rất hài lòng.

"Nhưng này, tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không?"

Cô gái gật mạnh đầu. Không hiểu sao trông cô ta có vẻ phấn chấn hẳn lên, có chút hơi quá đà.

"Trào lưu thời trang của đất nước này từ đâu ra vậy?"

"Tôi cũng không rõ nữa. Chỉ cần được mọi người chú ý là sẽ thành trang phục thịnh hành thôi."

"Ồ."

Tức là chỉ cần được ưa chuộng là được. Tôi hiểu rồi, hiểu rồi.

"Cảm ơn cô. Tôi đã học hỏi được rất nhiều."

"Không có gì. À, nếu bạn có hứng thú với những trang phục đang thịnh hành nhất gần đây thì có thể ghé qua cửa hàng đằng kia."

Nói xong, cô gái còn tận tình chỉ cho tôi chỗ mình nên đến tiếp theo.

Từ chỗ chúng tôi đang đứng, chỉ cần băng qua con phố lớn là tới. Xung quanh treo rất nhiều biển quảng cáo. Đó là một cửa hàng quần áo rộng lớn đến mức có thể khiến người ta nhầm lẫn nó với giáo đường.

"Xin chào quý khách. Cho hỏi quý khách có phải lữ khách từ nơi khác đến không?"

Tôi vừa bước vào cửa hàng thì một cô gái mặc bộ đồ tây giản dị bước ra. Đây hẳn là nhân viên cửa hàng. Tôi phớt lờ chuyện cô ta quy kết tôi là lữ khách chỉ với một cái liếc mắt.

"Xin chào. Tôi nghe nói ở đây bán trang phục đang thịnh hành nhất của đất nước này."

"Đúng rồi đó! Quý khách đến đây tìm hiểu về trang phục đang thịnh hành ở đất nước khác phải không? Nếu vậy để tôi giới thiệu sản phẩm cho quý khách."

Sau khi xác định được tôi là người từ nơi khác đến, ánh mắt người nhân viên như phát sáng, bắt đầu hết lời giải thích. Chói mắt quá, chói quá đi mất.

Thế mà ở cửa hàng này không bày bán chiếc kính đen nào cho tầm nhìn tối đi à. Không có luôn. Ra vậy.

"Ôi, vị du khách này trông tuyệt quá."

Tôi đang nghe giới thiệu trong cửa hàng thì từ sâu bên trong, một bà cụ lưng còng vắn vẹo cái eo, tay chống gậy, bước ra.

"Ôi, bà chủ", người nhân viên cất tiếng.

Bà cụ được gọi là bà chủ chống gậy bước tới trước mặt chúng tôi rồi hỏi:

"Quý khách đang tìm kiếm trang phục của đất nước chúng tôi sao?"

Tôi lắc đầu.

"Không phải. Tôi chỉ hiếu kỳ thôi."

"Thế à. Vậy chắc quý khách cũng để ý... Đất nước này bao giờ cũng đi tiên phong về trang phục."

"Quả thực vậy."

"Thế nhưng với vai trò là một du khách, quý khách thấy trang phục của đất nước chúng tôi thế nào? Chúng tôi còn sản xuất dư ra để xuất hàng cho các nước khác nữa đây."

"Chân thành mà nói tôi cảm thấy thật tuyệt. Một lượng lớn trang phục như vậy, nếu không có nguyên liệu và tay nghề tương ứng thì chẳng thể làm nổi."

"Quý khách nghĩ vậy sao?"

"Đúng vậy."

Để toàn bộ người dân mua được trang phục như của hoàng gia một cách dễ dàng, cần phải có một lượng lớn nguyên liệu tốt và tay nghề may vá. Chỉ cần nhìn qua tình hình đất nước này liền có thể hiểu được điều ấy. Ngoài ra còn cần sự ổn định cùng thời gian và nguồn lực dư dả, bên cạnh đó là sự phát triển về lĩnh vực may vá trang phục nữa.

Đối với những thương nhân từ nơi khác đến, hẳn nơi đây giống như là một chiếc hộp đựng toàn đá quý vậy.

"Mà quý khách từ nơi nào tới?"

"Một nơi rất xa."

"Quý khách đã đi du ngoạn được nhiều chưa?"

"Tôi cũng đi được kha khá."

"Ha ha, vậy à, vậy à."

Bà cụ nhìn chăm chăm tôi với ánh mắt nồng hậu rồi thản nhiên nói:

"Chắc hẳn quý khách đã đi qua nhiều đất nước và nhìn thấy rất nhiều loại trang phục rồi nhỉ."

Tôi có một dự cảm không lành cho lắm.

"Không hẳn. Tôi không đi du hành để tìm hiểu sự khác nhau của trang phục các nước nên cũng chẳng nhớ cụ thể được đâu."

Trong lúc bà cụ không chú ý, tôi bước lùi về phía sau.

Nhưng lại lập tức đụng phải người nhân viên cửa hàng từ phía sau, hai vai tôi liền bị nắm lấy. Bị bắt lại mất rồi.

"Quý khách không cần kể lại chi tiết cũng được. Quý khách đã tận mắt ngắm nhìn các loại trang phục trên thế giới rồi phải không? Thật đáng ghen tị."

Tình hình có vẻ đáng ngờ.

Đường lui của tôi đã bị chặn đứng, trong khi trước mặt tôi, thân thể già cỗi của bà chủ cứ nhích tới gần từng chút một, dần dần lấp đầy khoảng cách. Đáng sợ quá đi mất.

"Có thể kể cho tôi nghe một chút về những nơi quý khách đã đi qua được không?"

Bà cụ vừa chuyển động khuôn mặt nhăn nheo, vừa cười, nói.

Sau đó bà dẫn tôi đi sâu vào bên trong, nơi các sản phẩm thử nghiệm đang được bày lộn lộn.

"Hừm. Thiết kế của trang phục đó đại khái trông giống thế này phải không?"

"Ừm, đúng vậy. Đại khái thế."

"Tôi hiểu rồi. Ra vậy. Còn trang phục của vùng phương Đông... à, đây rồi, đây rồi. Nó giống như vậy chứ gì?"

"Đúng thế. Trang phục đó được gọi là 'Kimono'."

"Loại trang phục này sử dụng chất liệu thật là tốt... Xúc cảm mê người, đường chỉ may cũng rất khó bắt chước. Quý khách có biết họ làm ra loại trang phục này bằng cách nào không?"

"Tôi cũng không rõ."

"À thế còn nước láng giềng của chúng tôi thì sao?"

"Tôi tới đó rồi."

"Trang phục đang thịnh hành ở đó trông như thế nào? Liệu quý khách có thể miêu tả cho chúng tôi những gì mình còn nhớ chẳng?"

"Xin lỗi, nhưng tôi cũng không rõ. Họ chẳng có một gì thịnh hành cả, mọi người chỉ mặc những trang phục cực kỳ bình thường thôi."

"Ôi, quý khách đang nói đến chuyện kỳ lạ gì vậy? Trên đời làm gì có loại trang phục nào cực kỳ bình thường chứ. Trong thế giới trang phục chẳng cái gì được gọi là bình thường hết. Những trang phục hiện nay đều là thứ phản ánh cá tính của người mặc."

"Đó là điểm đặc biệt của riêng đất nước này mà thôi..."

"Nghĩa là?"

"Tức là người dân của đất nước này đều có cá tính."

"Là sao cơ?"

"Xin lỗi nhưng không có gì quan trọng đâu."

"Vậy trong những mẫu thử chúng tôi đang có ở đây, quý khách nghĩ cái nào đẹp nhất?"

"Bộ ở giữa trông được nhất."

"Ở giữa là trang phục tôi đang mặc?"

"À, bà đang nói về trang phục đang cầm trên tay phải không. Tôi thấy bên phải đẹp hơn"

"Vậy sao. Thế thì tiếp theo là..."

Cuộc nói chuyện tưởng như kéo dài mãi không dứt.

Thường thì những thứ tôi không mấy để ý sẽ bị chôn sâu trong ký ức, bị cưỡng ép nhớ lại bằng được là chuyện vô cùng mệt mỏi. Cảm giác như đầu tôi sắp vỡ vụn ra ấy.

Rốt cuộc những chuyện cần nói cũng đã hết, một ngày dài cũng trôi qua.

Tôi đang nghĩ có lẽ nên đi tới đất nước tiếp theo. Vừa nghĩ tôi vừa ngửa mặt nhìn lên bầu trời lúc bình minh. Tính đến hôm nay, tôi đã ở lại đất nước này năm ngày.

Tôi đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng rồi hoàn tất việc sửa soạn đồ.

Tôi bước xuống quầy lễ tân nhà trọ để trả lại chìa khóa. Ngay trước khi tôi bước ra ngoài, bà cụ bán hàng nói với tôi:

"Ôi quý khách có bộ đồ đẹp quá. Đúng là một lữ khách có khác."

Bà ấy nói chuyện gì lạ lùng vậy?

Ngày hôm qua, khi bước xuống đường, tôi vẫn bị cười nhạo bởi bộ dạng quá khác biệt.

Những nghi vấn của tôi đã được giải đáp ngay khi vừa bước chân ra phố.

Tôi quay trở lại con phố mình đã tới ngày hôm qua. Từ nhà trọ cho đến dọc con đường lớn, tại tất cả các cửa hàng tôi đi qua, xen giữa mấy người mặc những bộ đồ hoàng tộc chính là những người như tôi.

"Mấy người như tôi" đây chính là những người ăn mặc giống hệt tôi ấy.

Ngược nhìn lên trên, các bảng quảng cáo và bản thông báo cũng đã thay đổi một cách thần kỳ.

Cùng với dòng chữ "Trào lưu tiếp theo chính là đây!" là hình ảnh cô gái mặc áo choàng giống hệt tôi.

"Người lữ khách này đã dẫn trước cả trào lưu mới của chúng ta. Hừ."

Không hiểu sao lại có mấy cô gái tỏ vẻ giận dữ với tôi.

Những chàng trai thì vừa hăng hái ngắm nhìn bảng quảng cáo vừa thốt lên "Dễ thương quá!"

"Phải nói là bộ đồ này có khả năng ứng dụng ưu việt hơn nhiều nhĩ..." Những người bước ra từ các cửa hàng bàn tán.

"Cuối cùng cũng đã mua được bộ đồ mới tung ra thị trường rồi!" Nhiều người bước ra từ cửa hàng với chiếc áo choàng khoác trên mình, vừa đi vừa tán chuyện.

Và còn nhiều nhiều thứ khác nữa.

Tôi thấy sung sướng vì khung cảnh gây lóa mắt lúc này đã giảm bớt, thế nhưng mọi người đều mặc quần áo giống mình thì có hơi... Lại muốn che mắt nữa rồi.

Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra nữa vậy.

Tôi thật sự không hiểu nổi.

"Ô hô hô."

Nếu chú ý thêm một chút thì sẽ thấy bà cụ, ngọn nguồn của mọi vấn đề đang đứng bên cạnh tôi. Đôi mắt dịu dàng ngắm nhìn cửa hàng quần áo đang trong đà gặt hái thành công lớn.

"Ôi xin chào. Cửa hàng làm ăn tốt chứ?"

"Tốt lắm tốt lắm. Chúng tôi tất bật làm việc suốt mấy ngày liền đó, có khi phải đến gần sáng mới được nghỉ ngơi ấy."

"Ồ, bà đã vất vả nhiều."

Nói lời chào hỏi đến đây là đủ. Tôi sẽ vào vấn đề chính luôn.

"VẬY, TẠI SAO THẾ?"

"Tại sao cái gì?"

"Trào lưu trang phục tiếp theo ấy. Rõ ràng là trang phục của tôi mà."

"Chỉ là tưởng tượng thôi, chỉ là tưởng tượng thôi."

Bà cụ lảng tránh nói vào vấn đề chính.

"Thì có một nửa cũng là ngẫu nhiên giống nhau, còn một nửa đã được thay đổi. Từ đầu tôi đã nghĩ sẽ lựa chọn trang phục tương tự như thế, có điều, khi nhìn thấy quý khách thì mới nhận ra không ngờ nó lại đẹp như vậy. Nên tôi mới thiết kế hơi hơi giống đôi chút."

"VẬY TÔI CÓ THỂ THU PHÍ SỬ DỤNG THIẾT KẾ TRANG PHỤC CỦA TÔI KHÔNG?"

"Trong trường hợp quý khách có thể chứng minh được mình là người đã tạo ra trang phục này... Nhưng lại tự ý quảng bá rộng rãi thì tôi cũng có lỗi. Vậy nên thay lời xin lỗi, mong quý khách nhận thứ này."

Nói rồi bà cụ búng tay lấy ra thứ gì đó màu vàng. Bề mặt phẳng được ánh sáng chiếu vào lấp lánh lấp lánh, ôm trọn trong lòng bàn tay tôi.

Đó là những đồng tiền.

"Nói đúng ra thì được ghi tên trên biển quảng cáo sẽ vinh dự hơn."

"Đúng vậy phải không?"

Tôi vừa trịnh trọng cất những đồng tiền trên tay vào ví, vừa gật đầu.

"Nhưng mà để tạo ra được ngàn ấy quần áo cũng phải mất đến mấy ngày ấy nhỉ."

"May là vẫn trong khả năng của các phù thủy ở đất nước chúng tôi."

"Thì ra là vậy."

Dùng phép thuật để biến ra những bộ trang phục y hệt tranh vẽ, vậy thì có vẻ cũng đơn giản.

Những phù thủy làm ra đồng quần áo này hẳn bây giờ cũng đang ăn mặc giống hệt tôi nhỉ... Sao tôi cứ có cảm giác kinh dị thế nào ấy.

"Nhưng cũng kỳ lạ thật."

Bà cụ vừa ngăm nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh cửa hàng vừa nói.

Đằng sau ánh mắt dịu dàng dường như ẩn chứa chút gì đó luyến tiếc.

"Tôi luôn mong ước khiến cho đất nước này trở thành quốc gia đi đầu về thời trang, ấy vậy mà mỗi lần tung ra thị trường mẫu trang phục mới, tôi lại có cảm giác như đang bị kìm hãm. Đất nước chúng tôi luôn là nơi cập

nhật xu thế thời trang nhanh nhất, nhưng dường như đó lại là trang phục lỗi thời hơn bất cứ nơi nào khác."

"....."

"Chắc là có sai sót ở đâu đó, nhưng làm thế nào chúng ta có thể biết hết được tất cả mọi vấn đề chứ."

Mấy thứ như trang phục, chỉ cần là mình thích mặc thứ gì liền có thể mặc thứ đó, thế là được. Với cá nhân tôi, tôi thấy hài lòng với quần áo cũ mẹ tôi để lại, vậy nên sẽ chỉ mặc đi mặc lại những thứ đó thôi.

Nếu theo cách nói của bà cụ thì trang phục là thứ thể hiện tính cách mỗi người. Dù có bị những người xung quanh chỉ trích hay cười nhạo, chỉ cần người đó được là chính mình thì cũng không sao cả.

Điều bà cụ muốn nói có lẽ là những lời ấy.

Cũng chính vì vậy mà khi thấy người dân của đất nước này thay đổi trang phục theo trào lưu, bà cụ mới cảm thấy lo lắng, bất an.

Nói tóm lại thứ được gọi là cá tính mà chỉ thống nhất về một gu thì cũng như nhau cả, chẳng cần phải phí công vô ích nhiều chuyện làm gì.

"Quý khách có nghĩ tôi nên thay đổi cách làm việc không?"

"Theo bà thì văn hóa về trang phục của đất nước với cá tính của người dân, cái gì quan trọng hơn?"

"Đương nhiên là văn hóa rồi."

"Thế thì chẳng cần phải thay đổi gì hết."

"Cô nói phải."

Bà cụ nhìn tôi rồi cười khúc khích.

Trào lưu mới ở nơi này không biết sẽ duy trì trong bao lâu. Thật đáng tiếc, nhưng đến khi trào lưu tiếp tục thay đổi thì tôi đã không còn ở đây nữa.

Nhưng thay vào đó, nhất định một người lữ khách khác sẽ lại khiến trào lưu của đất nước này thay đổi, và cứ thế, hết trào lưu này đến trào lưu khác.

Không cần chờ đợi, cũng chẳng cần thay đổi phương pháp cũ, văn hóa của đất nước vẫn cứ trường tồn.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6: Cho đến lúc tuyết tan

Đó là một ngày mùa đông lạnh giá.

Trên con đường phủ đầy tuyết rơi, rất nhiều người đang qua lại. Trong số đó, có một bé gái rách rưới, đầu trùm mũ kín mít, cúi gằm mặt bước đi.

"Lạnh quá..."

Tên cô bé đó là Eliza. Mái tóc màu vàng xõa ra trên vai, làn da trắng như tuyết, có vẻ là một cô bé rất dễ thương.

Cô bé đó mới mười hai tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ.

Sau khi đi một đoạn khá xa, cô bé cũng đến được tiệm bánh mì.

Trong tiệm bánh vắng vẻ, chỉ có người chủ quán ngồi đọc báo cùng một cô phù thủy trẻ đang ngắm nhìn những chiếc bánh được bày biện trên quầy với đôi mắt hạnh phúc.

Eliza bước vào, vội vã cầm bánh mì lên rồi lao ngay ra quầy thanh toán, lấy tiền ra trả.

"Chú ơi, bán cho cháu cái này với."

Nghe vậy, người chủ tiệm gập báo lại, nhìn lướt qua Eliza rồi trưng ra một vẻ mặt phiền phức.

"Lại là cô, cô lại tới nữa đây à. Khổ quá đi mất. Tôi không bán bánh mì cho cô đâu. Mau đi về đi."

"Tại sao? Cháu có tiền mà. Chú bán bánh cho cháu đi chứ. Cháu chỉ muốn cho em gái được ăn đồ ăn ngon thôi mà."

"Với mấy đồng tiền có khả năng do lấy cắp mà có thể này, tôi không thể nhận được."

Người chủ tiệm bánh lấy những đồng tiền đã được đặt trong lòng bàn tay trả lại cho Eliza.

"Chú bán bánh mì cho cháu đi mà..."

"Lèo nhèo quá đấy. Tôi đã nói là không bán cho cái thứ quỷ quái như cô rồi cơ mà."

Kết cuộc, cô bé phải rời khỏi cửa hàng bánh mì mà chẳng mua được gì.

Nữ phù thủy trẻ đã chứng kiến toàn bộ cảnh trao đổi qua lại đó với vẻ khó hiểu.

Sau khi bị cự tuyệt ở hàng bánh mì, Eliza bực dọc đi tới cửa hàng nhỏ bên vỉa hè.

Đó là một cửa hàng không người bán. Không có chủ cửa hàng, chỉ có một chiếc hộp đựng tiền nhỏ để bên trong. Trên đó có ghi "Mỗi quả táo một đồng tiền. Vui lòng chỉ bỏ số tiền tương đương số lượng bạn mua".

Vì các cửa hàng đều không chịu bán đồ ăn cho mình nên gần đây cô bé chỉ có thể ăn những quả táo này.

Mặc dù cô bé rất muốn mua những món khác ngoài táo cho em gái ăn.

Vừa nghĩ vậy, Eliza vừa nhét táo vào trong túi nilon, sau đó bỏ số tiền vừa đủ vào trong hộp.

Thế nhưng:

"Này, con bé kia. Mà đang làm gì đấy hả?"

Cùng lúc tiếng nói vang lên, một bàn tay túm lấy tay của cô bé. Cô bé giật mình nhìn lên thì thấy một người đàn ông với khuôn mặt đáng sợ.

"Đây là hộp táo tao chuẩn bị để bán cho mọi người, không phải để bán cho cái thứ không phải người như mày. Mau trả lại số táo đó."

"Nhưng cháu đã bỏ tiền vào rồi mà."

"Mặc kệ mày. Tao không muốn bán cho mày."

"Nhưng..."

"Nào, mau trả lại cho tao. Cái thứ ma quỷ."

Nói xong người đàn ông siết chặt vào tay cô bé.

Nếu cứ thế này thì sẽ chẳng kiếm nổi thứ gì để ăn nữa mất. Cô bé cần phải vượt qua mùa đông. Nhờ chẳng may em gái cô không chịu đựng nổi thì sao... Những trăn trở chông chênh trong đầu giữa giây phút trầm mặc khiến Eliza cảm thấy sợ hãi. Ngay lập tức, cô bé đã có một hành động bất thường.

Cô cắn phập một phát thật mạnh vào cánh tay người đàn ông đang giữ lấy mình.

"Ồi đau quá! Mày làm cái gì thế hả, con ranh hỗn xược!"

Nhân cơ hội người đàn ông bước loạng choạng vì đau, Eliza vùng tay ra rồi len qua kẽ hở, ôm túi táo chạy đi.

Sau một đoạn đường dài vừa chạy vừa bồn chồn, thấp thỏm nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cô bé cũng về tới nhà.

Đó là một căn nhà nghèo nàn, đổ nát, đầy tro bụi còn sót lại sau hỏa hoạn. Mái nhà có vết tích bị cháy hơn phân nửa cùng với những mảnh đổ nát khác. Trên tường đầy những lỗ hổng, không còn đủ khả năng che chắn mưa, gió hay tuyết nữa.

Eliza gọi nơi đó là nhà.

Trước cửa, một chiếc bọc ôm vừa hai tay trông có vẻ đẹp để được đặt ở đó.

Cả buổi sáng, buổi trưa lẫn buổi tối, ngày ngày đều sẽ có những chiếc bọc được đặt ở đó như thế.

Có lẽ thứ được đặt bên trong hôm nay sẽ khác mọi khi chẳng. Mang một chút kì vọng, Eliza ngồi xổm xuống, cầm chiếc bọc lên rồi mở ra.

"Ôi! Kinh khủng quá!"

Ngay lập tức, cô bé quăng chiếc bọc đi. Do bị quăng mạnh hết sức nên khi va vào tường, những đồ gói trong bọc văng tung tóe ra ngoài. Một con chuột chết cùng vài con sâu văng ra trên tuyết.

Một chất lỏng màu nâu như bùn từ từ chảy ra, thấm vào nền tuyết.

"Ôi lại thế rồi. Người ta đã mất bao nhiêu công làm ra vậy mà..."

"Tốt nhất là không nên làm chuyện phí công vô ích nữa."

"Kinh khủng quá đi mất."

Những người dân quanh đó chứng kiến tình cảnh của cô gái, buông ra lời bình luận.

Eliza trừng trừng nhìn những người đó đầy giận dữ, sau đó bỏ vào trong nhà.

"Chị đã về rồi à."

Từ trong góc nhà có tiếng nói bay ra, vang vọng vào tai Eliza. Tiến vào sâu thêm chút nữa, Eliza có thể thấy một cô bé gái đang được bọc trong cái chăn vá chằng chịt từ nhiều mảnh vải, đang mỉm cười với mình.

Cô bé có vẻ ngoài giống Eliza y đúc: mái tóc vàng cùng làn da trắng như tuyết.

Đó là cô em gái kém Eliza hai tuổi, tên là Mirina.

"Chị về rồi này Mirina. Đây, đây là quà cho em."

Eliza xích lại gần bên Mirina, cùng nhau đắp chung một cái chăn, sau đó lấy ra những quả táo màu xanh tươi rói từ trong túi giấy, đưa cho Mirina.

"Ôi thích quá! Ở đâu ra thế ạ?"

"Vì muốn Mirina mau khỏi bệnh nên chị mua cho em đó. Em ăn nhiều vào nhé."

"Vâng! Em cảm ơn chị!"

Nhìn Mirina mỉm cười gặm quả táo, biểu tình của Eliza cũng dịu xuống.

"Em cảm thấy trong người sao rồi?"

"Nhờ ăn táo nên em thấy tốt hơn ạ."

"Vậy sao? Thế thì tốt quá."

Eliza nhớ lại lúc bị túm tay ở cửa hàng bên vỉa hè, trái tim đau nhói lên một chút.

"Nhưng mà, chị xin lỗi nhé."

"Tại sao chị lại xin lỗi em?"

"Ngày nào cũng ăn cùng một thứ, chắc em chán lắm nhỉ."

"Nhưng em thích ăn táo lắm. Ngày ngày ăn táo cũng được!"

"Thế à."

Nếu vậy thì tốt rồi. Eliza thò tay vào trong túi, lấy ra phần táo cho mình. Sau khi chỗ táo này hết thì chẳng còn đồ gì ăn được nữa. Chỉ có duy nhất một nơi để cô bé phụ thuộc vào thì mới ban này thôi cũng đã không còn nữa. Vừa suy sụp nghĩ về tương lai đen tối mình sắp phải bước tới, Eliza vừa gặm táo ăn, sau đó cởi áo choàng ra. Do đang ở trong nhà nên cô bé không cần che giấu thứ đang mọc trên đầu mình nữa.

Trong chiếc áo choàng gò bó, chật hẹp là một cặp sừng dê cong cong, uốn lại thành một vòng. Cô bé đó chính là một người thú.

Điều đáng buồn là chỗ táo cô bé lấy về có lẽ chỉ giúp cầm cự được trong một ngày. Vào buổi sáng ngày hôm sau, đồ ăn đã hết, Eliza thức dậy, khẽ khàng rời khỏi chỗ để Mirina không bị tỉnh giấc. Cô bé đi ra phố lớn, quay trở lại quầy bán táo bên vỉa hè.

Sau khi xác nhận không có chủ quán ở gần đây, Eliza lấy một vài quả táo bỏ vào túi.

Sau khi nhét đầy táo vào chiếc túi giấy, cô bé lấy tiền từ trong túi ra, định bỏ vào hộp nhưng mà...

"Chắc không cần đâu nhỉ. Dù không bỏ tiền vào cũng chẳng sao."

Cô bé quyết định không bỏ tiền vào hộp nữa. Đẳng nào dù có bỏ tiền vào hộp hay không thì kết quả cũng đâu thay đổi gì. Đã vậy, mình cứ lấy trộm của họ thôi. Đây nhất định không phải việc xấu. Mình cũng không phải người xấu.

Vừa tự biện bạch trong lòng một vài lần, cô bé vừa rời khỏi cửa hàng.

Đúng lúc đó, "bộp" một tiếng, có một bàn tay đặt lên trên vai Eliza.

Cô bé giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, và thấy một nữ phù thủy đang đứng đó.

"Không thanh toán tiền là không được đâu nhé."

Đó là chính là nữ phù thủy trẻ tuổi đã bắt gặp cô bé ở tiệm bánh mì ngày hôm qua.

Nữ phù thủy vừa ném mấy đồng tiền vào chiếc hộp vừa nói.

"Chúng ta nói chuyện một chút được không?"

Mái tóc màu tro nhẹ nhàng lay động. Nữ phù thủy mỉm cười dịu dàng hỏi.

Đó là ngày đầu tiên tôi đến đất nước này. Khi đang thông dong dạo chơi thì một người quản sự đã gọi tôi đến. Lúc đó là ngay sau khi tôi mua đồ ở tiệm bánh mì.

Vì mang thân phận nữ phù thủy nên tôi thường xuyên bị gọi đến giải quyết những việc phiền phức của các vùng đất, hết lần này tới lần khác.

"Xin mời ngồi ở đây, thưa cô phù thủy Elaina."

Tôi được dẫn vào phòng khách. Sau khi gật đầu chào hỏi, tôi ngồi xuống ngay giữa chiếc sofa được đặt cạnh chiếc bàn nằm giữa phòng.

"Vậy, ông muốn yêu cầu chuyện gì? À, ông có muốn ăn bánh mì không?"

"À không, cảm ơn."

"Vậy tôi vừa ăn vừa nghe được chứ?"

"... Xin cứ tự nhiên."

"Cảm ơn."

Tôi lấy bánh từ trong chiếc túi mua ở cửa hàng bánh mì ban nãy ra, gặm một miếng.

Người quản sự hít sâu một hơi rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện.

"Đất nước chúng tôi hiện đang phải đối mặt với một chút vấn đề... Chúng tôi muốn nhờ nữ phù thủy giải quyết giúp chúng tôi vấn đề này."

"Hừm, để xem đã."

Tôi vẫn nhai bánh, làu bàu trong miệng.

Người quản sự trưng ra biểu tình kỳ lạ.

"Việc chúng tôi muốn nhờ cô có liên quan tới một người thú."

Nói rồi ông ta đưa cho tôi một bản vẽ.

Trên đó vẽ một sinh vật giống con người nhưng bộ dáng lại hơi kỳ lạ. Điểm đặc trưng nhất là trên đầu có mọc hai chiếc sừng. Hai chiếc sừng uốn

cong tròn một vòng giống như sừng của loài dê vậy.

"Thực ra người thú này hiện sống ở đất nước của chúng tôi, nhưng lại có một vấn đề... Nói một cách đơn giản thì mối quan hệ giữa cô bé và người dân tại đây đang có một khoảng cách đáng kể. Nên tôi hi vọng nữ phù thủy có thể tạm thời đưa cô ấy rời khỏi đất nước chúng tôi."

Sau đó ông ta thuật lại cho tôi toàn bộ việc mà ông muốn tôi làm.

Đó là câu chuyện về một đất nước khủng khiếp với những người tệ hại, và một cô bé người thú rất đáng thương.

Sau khi nghe kể xong toàn bộ câu chuyện, tôi cũng không biết mình đã phản ứng thế nào nữa.

Tôi nghĩ chắc hẳn vẻ mặt tôi lúc ấy không được tốt cho lắm.

Trái lại, thậm chí tôi còn xem nhẹ mọi việc và chẳng hề tức giận gì cả.

"Các vị muốn đuổi cô bé này ra khỏi đất nước vì một lí do như vậy sao?"

Trước câu hỏi của tôi, người quản sự nắm chặt nắm đấm, rồi gật đầu.

"Tôi cũng đau khổ lắm nhưng lại không còn cách nào khác cả. Thế nhưng để tránh cho sự tình xấu đi như ngày hôm nay, chỉ còn lại cách đó."

Nói rồi ông trưng ra một bộ mặt đau khổ, u ám và nói tiếp:

"Nhờ cả vào cô. Dù thế nào cũng mong cô hãy giúp đỡ cô bé..."

Tôi không muốn quyết định nhận lời chỉ với câu chuyện của người quản sự, nên sẽ dành trọn một ngày để xem xét sự tình.

Theo tấm bản đồ mà người quản sự đã đưa cho, tôi thử tìm đến địa điểm nơi cô bé người thú đang sống thì thấy đó là một ngôi nhà bỏ hoang đã hư hại hơn một nửa.

"Ôi chao..."

Sau khi tìm thấy bé gái đang sống trong ngôi nhà đó, tôi cũng rất ngạc nhiên.

Đó chính là đứa bé gái tôi đã bắt gặp hôm nọ ở hàng bánh mì.

Vậy nên tôi quyết định chấp nhận yêu cầu của người quản sự.

Cả ngày hôm đó, tôi không trực tiếp gặp mặt đứa bé người thú. Thay vào đây, tôi đi điều tra thông tin về cô bé. Tôi hỏi chuyện người bán bánh mì hôm nọ, người chủ quán hàng rong trên đường lớn, những người đi bộ trên đường và cả những người sống quanh đó nữa.

Hầu như ai cũng có câu trả lời tương tự nhau.

Sau hôm đó, từ sáng sớm tôi đã đợi ở căn nhà ngay bên cạnh nhà cô bé người thú, chờ em ấy ra khỏi nhà. Nơi em hướng đến là con đường lớn. Có vẻ như cô bé đang đi tới cửa hàng không người bán ven đường, nơi đặt một chiếc hộp đựng tiền.

Ở đó cô bé đã định làm một việc xấu, nên tôi liền lập tức cản lại.

"Không thanh toán tiền là không được đâu nhé."

"Bộp" một tiếng, tôi đặt tay lên vai cô bé rồi nói.

Sau đó, tôi dẫn em đến một cửa hàng ăn ở góc phố. Vì đang là sáng sớm nên người trong cửa hàng còn khá thưa thớt.

Chúng tôi chọn một chỗ bên cửa sổ, ngồi đối mặt nhau.

"Em đừng lo lắng. Hôm nay chị sẽ mời em."

Nhìn cô bé đang cúi thấp mặt, lảng tránh trước đồng hồ ăn ngon miệng bày trên bàn, tôi lên tiếng, nhưng vẫn chẳng thấy cô bé có biểu hiện gì.

Cô bé vẫn đang lo lắng hay sao ấy. Hay em để ý ánh nhìn ái ngại của những người khác trong cửa hàng?

"Tên của em là gì?"

"Eliza."

"Eliza sao? Chị tên là Elaina. Là một phù thủy đang đi du ngoạn."

"....."

"Thế, không biết bạn này em định làm gì vậy?"

Lời vừa nói ra, cô bé trở nên hốt hoảng, nắm lấy vạt áo choàng dày đang phủ trên người, tầm nhìn hạ thấp hơn nữa.

"... Chuyện này, em xin chị. Xin chị đừng nói với ai."

"Chị hỏi không phải để dọa dẫm hay bắt nạt em. Đơn giản là vì có hứng thú thôi. Chắc hẳn chúng ta đã gặp nhau ở tiệm bánh mì ngày hôm trước rồi nhỉ? Lúc đó thấy em có vẻ lạ nên chị đã để ý tới em."

"....."

"Cho nên nếu được, em có thể kể chị nghe chuyện của em không?"

Cuối cùng Eliza cũng chịu thẳng thắn mở miệng, đáp lại câu hỏi của tôi:

"Nếu nghe câu chuyện của em, nhất định chị sẽ thấy ghê tởm."

"Bởi vì đôi sừng đang mọc trên đầu em sao?"

"....."

"A, ban nãy chị đã nhìn thấy từ khe hở của áo choàng. Một cặp sừng dê cuộn tròn trông thật đáng yêu."

Eliza sững sốt, phóng ánh mắt ra phía cửa sổ. Xen lẫn với cảnh sắc bên ngoài là hình ảnh phản chiếu của Eliza, qua kẽ hở trên chiếc áo choàng, một chiếc sừng màu nâu đất hơi hé lộ.

"Chị là một lữ khách. Đến thời điểm này chị đã gặp qua nhiều loại người rồi. Chị chẳng có thành kiến hay phân biệt đối xử gì đâu. Nhìn thấy những người như em, chị cũng không cảm thấy ghê tởm chút nào cả."

Ngược lại, tôi còn thấy đáng yêu ấy. Sau khi nghe tôi nói những lời như vậy, từ từ cô bé cũng quay mặt về phía tôi.

Rồi giống như chuẩn bị tinh thần, cô bé bắt đầu kể từng chút một.

"Vậy mong chị đừng nói chuyện này với ai cả..."

Cô bé nói. Trước đây Eliza sống lặng lẽ cùng gia đình ở một ngọn núi tách biệt hẳn với nơi ở của loài người. Bố mẹ em hàng ngày đều dùng cung tên để săn bắn động vật trong núi, xẻ thịt mang về làm thức ăn cho Eliza cùng cô em gái nhỏ ốm yếu vì bệnh tật. Những ngày tháng êm ả như vậy cứ thế trôi qua.

Đó là những chuyện của một tháng trước.

Ngày hôm đó, trước khi đi săn, bố mẹ đã nói với Eliza: "Khi nào trở về, bố mẹ sẽ dạy con sử dụng cung tên."

Eliza cùng em gái vừa chờ mong bố mẹ trở về, vừa thấp thỏm, hồi hộp vì cuối cùng mình sắp được trở thành người lớn.

Thế nhưng chờ mãi, lâu rất lâu mà bố mẹ vẫn không về. Hay là bố mẹ gặp chuyện khó khăn gì? Hai chị em băn khoăn, chờ mãi, đợi mãi nhưng vẫn chẳng thấy bố mẹ quay về.

Một vài ngày sau, có mấy người lạ mặt đi xe ngựa đến ngôi nhà của hai chị em. Một người tự xưng là người quản sự của đất nước này. Ngoài ra còn có ba người thương nhân nữa.

Những người lạ mặt bỗng dưng xuất hiện, vác từ trên xe ngựa hai chiếc túi to, thông báo với hai chị em một thực tế đau buồn.

Bố mẹ của Eliza trong lúc đi săn đã bị ngã xuống vách núi và mất mạng. Mấy người thương nhân trong lúc đi ngang qua núi đã tìm thấy thi thể của họ.

Người quản sự đã mở túi ra cho hai chị em nhìn thấy thi thể thảm hại của bố mẹ và thuật lại sự tình.

Hai chị em ôm chặt lấy thi thể của bố mẹ rồi òa lên khóc thảm thiết. Thế nhưng bố mẹ các em lúc này đã trở thành những cái xác lạnh lẽo.

Vì hai cô bé đã mất đi chỗ dựa, người quản sự đưa ra một đề nghị.

"Không thể bỏ mặc hai chị em cháu thế này được. Hãy để đất nước chúng tôi bảo hộ hai người."

Sau khi để những thương nhân tìm thấy thi thể bố mẹ Eliza làm công việc mai táng, người quản sự nắm lấy tay hai em, lúc này vẫn đang chưa hết bàng hoàng.

Không có thời gian để tiếp nhận hiện thực, hai chị em Eliza được đưa đến một nơi ở khác.

Đất nước này đã chuẩn bị một căn nhà cho hai em.

"Từ giờ trở đi, mỗi ngày tôi đều sẽ để cơm ở trước nhà, hai cháu nhớ ăn nhé. Còn đây là tiền sinh hoạt phí."

Người quản sự đưa cơm và tiền để sống trong mấy ngày cho Eliza rồi nói tiếp.

"Tôi sẽ mang tiền đến định kỳ cho hai cháu. Hai cháu cứ sử dụng theo cách mình muốn. Nếu hết cứ báo cho tôi nhé."

Người quản sự cũng nói rằng người dân ở đây sẽ chăm sóc hai chị em cho đến khi vết thương được chữa lành.

"Thế nhưng những người sống ở đây lại không như thế."

Eliza tạm dừng một chút rồi nói tiếp.

"Ngay sau khi chúng em chuyển về đây sinh sống, họ đã đến đốt nhà của bọn em."

"....."

Tôi nhớ lại nơi cô bé đang ở lúc này, một căn nhà xập xệ rách nát với hơn một nửa là gạch vụn.

"Sau khi đốt căn nhà, đương nhiên bọn họ vẫn tiếp tục ghét bỏ bọn em. Mỗi lần đi qua nhau trên đường, họ đều nói em là thứ ma quỷ. Dù em có tiền cũng không thể mua được thứ gì. Cả đồ ăn lẫn tiền người quản sự mang đến cho bọn em đều không dùng được."

"....."

"Vì thế nên cho đến ngày hôm qua, bọn em vẫn ăn táo ở cửa hàng vỉa hè để sống qua ngày."

Nhưng bây giờ chẳng được như thế nữa rồi.

Thì ra là vậy.

"Hóa ra sự tình câu chuyện là thế. Nếu cứ tiếp tục thế này thì khả năng cao là em sẽ chết đói mất đúng không?"

"Đúng... Có lẽ là như vậy đó."

"Hiểu rồi, hiểu rồi. Chị đã hiểu được đại khái câu chuyện."

Tôi vừa gật đầu liên tục, vừa nói.

"Thế nhưng có một chuyện chị muốn nhờ em, được chứ?"

"Là gì vậy?"

"Nếu em chấp nhận đề nghị của chị thì em có thể ăn hết chỗ đồ ăn này. Tất nhiên cũng có thể gói mang về nhà."

"Ừa không phải lúc này chị mới nói sẽ chiêu đãi em sao?"

"À, vậy em hãy quên chuyện ban nãy đi."

"....."

"Em thấy sao?"

"Chuyện gì cơ ạ? Chuyện chị muốn nhờ em á?"

Cô bé tỏ ra thận trọng, chăm chú nhìn tôi.

Một lát sau, tôi cũng nhìn thẳng vào cô bé, nói ra chuyện mình muốn đề nghị.

"Hãy để cho chị chăm sóc em."

Có lẽ không ngờ tôi sẽ nói như vậy, Eliza ngậy người nhìn tôi chăm chăm.

Tôi chờ đợi câu trả lời của cô bé, tay lướt qua dao và đĩa đặt trên bàn.

Những món thức ăn được bày biện công phu đã lạnh tanh do cuộc nói chuyện kéo dài.

Nếu nói lúc này liệu Eliza có còn sự lựa chọn nào khác thì câu trả lời là không. Tiền không thể dùng, đồ ăn thậm chí chẳng thể cầm đến tay, ở đất nước này cũng không còn người nào có thể nhờ cậy được, vậy nên con đường duy nhất còn lại là nắm lấy tay một người ngoài cuộc như tôi.

Tôi nghĩ cô bé sẽ không phải kiểu người mơ mộng đến mức trơ mắt ra nhìn cơ hội này vụt qua.

"Nếu em từ chối lời đề nghị đó thì sao?"

"Vậy thì chị sẽ loan tin khắp nước về việc em định làm ở cửa hàng ven đường lớn."

"Gian xảo quá... Mới nãy chị đã nói sẽ không dọa dẫm em cơ mà."

"Ồ, vậy em cũng quên chuyện đó đi nhé."

"....."

"Vậy em thấy sao? Em sẽ tiếp nhận lời đề nghị của chị chứ?"

"Có được không ạ? Em không thể báo đáp cho chị Elaina thứ gì cả."

"Không cần báo đáp. Đẳng nào thì chị cũng rảnh rang mà."

"....."

"Nghe xong câu chuyện đó mà có thể phớt lờ bỏ mặc, chị cũng không phải loại người nhẫn tâm như vậy."

Và vì thế nên, tôi đã bắt tay vào giúp đỡ Eliza, thế nhưng không phải ngay hôm đó. Tôi cần thời gian chuẩn bị, nên chúng tôi tạm thời tách nhau ra.

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi đi ra khỏi đất nước đó, hẹn gặp nhau ở ngay cạnh cổng vào.

"Lạnh quá!"

Tôi vừa ôm đông đồ vừa đứng dậm dậm chân, chờ đợi khoảng vài chục phút.

Eliza cuối cùng cũng lấp ló sau cánh cổng với bộ dáng y hệt ngày hôm qua, chạy từng bước nhỏ tới chỗ tôi.

"Xin lỗi em đến muộn, ủa đồ gì đây ạ?"

Eliza hướng ánh mắt vào đông đồ tôi đang ôm trong tay.

"À, đây hả? Đây là cung tên."

Tôi kéo căng dây cung tạo ra tiếng kêu vi vu, rồi vừa nghịch vừa giải thích thêm cho Eliza:

"Chị nghĩ từ giờ sẽ dạy cho em cách sử dụng cung tên."

"Tại sao vậy?"

"Nếu em có thể tự mình săn bắt được đồ ăn thì đâu cần mất công nhờ vả người dân sống ở đất nước đó nữa đúng không?"

Ngày hôm qua tôi đã thu thập cung tên cùng nhiều thứ khác cần thiết cho cuộc sống sau này.

"Chị phù thủy cũng biết dùng cung tên sao?"

"Chị còn giỏi đến độ có thể bắn xuyên qua quả táo đặt trên đỉnh đầu người ấy chứ."

"Ôi, giỏi vậy á..."

"Thậm chí có lần chị được yêu cầu bắn xuyên qua chiếc quạt giấy trên một con thuyền đang bập bênh để làm trò tiêu khiển đó."

"Đến mức đó cơ á..."

Trước sự ngỡ vực của cô bé, tôi nắm lấy tay Eliza, kéo đi tới trước cái cây đã được sơn trắng.

Giữa một rừng cây cao vút, chúng tôi đứng tại khu tập bắn mà tôi đã cất công chuẩn bị. Trên bề mặt thân cây đã gọt giũa cho phẳng được khắc một hình tròn. Cách cái cây đó một đoạn không xa là một cái bảng ghi "Hãy đứng từ đây để nhắm vào đích bắn (Nếu bắn trúng hồng tâm sẽ có thưởng)". Nhân tiện chữ ghi trên đó là chữ của tôi đấy.

"Dù sao hiện giờ có tập bắn động vật sống thì cũng không trúng, vậy nên em hãy tranh thủ thời gian tập luyện ở đây nhé."

Đây chính là nơi tôi đã dành cả ngày hôm qua để lén lút chuẩn bị.

"Phần thưởng là gì vậy ạ?"

"Ha ha ha. Đó là món quà sẽ khiến em vui vẻ khi bắn trúng được hồng tâm."

Sau đó, tôi đứng sang bên cạnh Eliza, biểu diễn lần lượt tư thế, bộ dáng, cách để bắn được trúng đích.

"Trước tiên em bắn thử một phát đi."

"Vâng... Ôi..."

Khi cô bé buông tay thả mũi tên ra, và mũi tên liền rơi xuống đất, ngay tại chỗ.

"Em tưởng đích bắn được giấu trong tuyết đấy à?"

"....."

Ngày hôm đó là mở đầu của chuỗi ngày luyện tập.

Mỗi sáng chúng tôi ra khỏi đất nước ấy từ sớm, chuyên chú tập bắn cung trong khu rừng, rồi đến trưa lại run rẩy quay trở về dưới cái lạnh của mùa đông, cùng nhau ăn uống no nê rồi quay trở lại khu rừng một lần nữa.

Từ lúc còn chẳng bắn nổi mũi tên bay đi cho đến khi Eliza bắn được trúng đích cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Chỉ chưa đến ba ngày, cô bé đã có thể bắn tên trơn tru. Thực sự là nhanh đến bất ngờ. À không, có thể là do tôi dạy giỏi chăng? Có khi tôi chuyển sang làm giáo viên cũng được đấy nhỉ.

"A, trúng rồi! Chị Elaina nhìn kìa! Em bắn trúng hồng tâm rồi!"

Sau tiếng vui là tiếng reo hò phấn khích của Eliza. Từ lúc bắt đầu việc luyện tập đến nay mới khoảng năm ngày trôi qua.

"Chị, phần thưởng mà chị bảo là gì đó?"

Eliza tươi cười vui vẻ rồi hưng phấn chạy lại chỗ tôi. Vậy nên tôi ra vẻ trịnh trọng, nói:

"Chị sẽ mua cho em quần áo em thích. Chỉ cần là đồ em thích chị sẽ tặng em. Đó là phần thưởng."

Tôi cứ nghĩ Eliza sẽ vui mừng lắm cơ, nhưng vẻ mặt cô bé trông có vẻ khổ sở.

"Là vậy ạ. Vậy là chỉ có phần của mình em thôi ạ?"

"Ý em là sao?"

"À ừm... Em muốn mua quần áo cho em gái nữa..."

"....."

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu Eliza.

"Chỉ cần là em muốn thì mua bao nhiêu cũng được."

Khi tôi chạm vào chiếc sừng qua lớp vải cứng ngắt cô bé khép hờ mắt, nhoẻn cười và kêu "ngao" một tiếng.

Sau khi nhận được quần áo mới thì việc luyện tập của Eliza cũng bước sang giai đoạn khác.

Giữa cánh rừng phủ đầy tuyết trắng, có những dấu chân nhỏ nhắn dễ thương. Phía trước là một chú thỏ với một phần tư bộ lông trắng muốt, vừa nhảy vừa bị lớp tuyết làm phân tâm. Chiếc mũi và đôi tai vểnh rung rung theo từng bước nhảy. Chắc chú thỏ đang đi đâu đó.

Từ giờ trở đi đích bản không còn là thứ đứng yên tại chỗ nữa, mà sẽ là động vật sống.

"Lần này sẽ có những thứ như phần thưởng lần trước chứ ạ?"

"Nếu em bắn trúng thì chị sẽ tự tay làm đồ ăn cho em."

"VẬY... có ngon hơn đồ ăn ở cửa hàng chúng ta vẫn hay ăn không ạ?"

"So sánh người chuyên nghiệp với kẻ nghiệp dư như vậy là không được đâu nhé."

"Giá mà là một phần thưởng khác thì tốt..."

"Eliza, em thật thà quá nhỉ."

"Ê hê hê..."

"Nhưng mà trong lúc chúng ta nói chuyện phiếm, con thỏ đã chạy mất rồi kìa."

Nghe tôi nói, Eliza mới sực nhớ ra, lập tức vào tư thế giương cung, lia ánh mắt sắc bén về phía con thỏ.

Cô bé hít sâu một hơi rồi buông tay.

Mũi tên cắm thẳng xuống đất, vùi trong lớp tuyết.

"Không lẽ em nghĩ là có con thỏ nào đó ngủ đông dưới đông tuyết này sao?"

Mấy hôm nay cũng giống như trước đây, ngày ngày chúng tôi vẫn đi qua đi lại giữa nhà hàng và bên ngoài đất nước.

"Ôi, hôm nay chị lại gọi nhiều món đến không ăn hết nổi rồi. Thật là kém quá. Đây là quà cho em. Em mang về nhà ăn nhé."

Và tôi cũng vẫn như mọi khi, lần nào cũng gói đồ còn thừa cho Eliza mang về nhà ăn.

"Lần nào cũng vậy. Em cảm ơn chị, chị Elaina."

Cô bé đón nhận bằng cả hai tay như nhận thứ gì đó rất quan trọng, khẽ mỉm cười.

Một cô bé trước đây luôn cúi kính, gắt gỏng, nếu để ý thì sẽ thấy em đã trở nên ấm áp, dịu dàng hơn với nụ cười hạnh phúc luôn thường trực trên môi. Tôi có thể nhìn thấy điều đó.

Hay đó chỉ là tôi tưởng tượng ra mà thôi. Liệu tôi có quá tự mãn không?

Thế nhưng tôi có cảm giác mình đang từng chút từng chút một khiến mọi chuyện đi theo chiều hướng tốt hơn.

Cứ theo đà này có lẽ tôi sẽ hoàn thành công việc được yêu cầu theo cách của riêng mình.

Thời điểm Eliza có thể bắn trúng được con thỏ là một buổi chiều sau đó.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống.

"Chị Elaina nhìn kìa! Em bắn trúng rồi! Trúng rồi, hoan hô!"

Trên nền tuyết được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, một con thỏ hoang đang nằm đó. Mũi tên đã cắm trên cổ nhưng tứ chi vẫn vẫy vẫy, co giật một chút như vẫn muốn chạy trốn, khiến cho lớp máu đỏ nhuộm trên tuyết lan ra rộng hơn.

"Cuối cùng cũng được rồi. Khá đấy!"

Tôi không chờ đến lúc con thỏ chết hẳn, nhấc mũi tên lên. Dưới sức nặng của mình, con thỏ rũ xuống rồi cũng bị lôi theo mũi tên.

"Vậy phần thưởng mà chị Elaina đã nói thì sao?"

"Đây, chị sẽ tự tay làm đồ ăn cho em."

"Dùng thứ này á?"

"Đúng vậy."

"Chị sẽ làm thịt nó ư?"

"Nhìn thế này thôi nhưng mấy thứ liên quan tới làm thịt thỏ thì chị là hạng nhất đó. Giỏi đến mức con thỏ còn phải run rẩy đấy."

"Đến mức con thỏ còn phải run rẩy ý ả?"

"Còn một chuyện nữa, không liên quan tới phần thưởng, mà chị có một đề nghị thế này."

"Đề nghị gì ả?"

Tôi đặt con thỏ đã ngừng giãy giụa lên nền tuyết sạch không bị dính máu. "Bịch" một tiếng, con thỏ rơi xuống khiến nền tuyết bên dưới bị xê dịch.

"Em còn có ngôi nhà cũ nhỉ. Em có muốn quay trở lại đó sống lần nữa không?"

"Về nhà sao? Nhưng..."

"Giờ em có thể một mình săn bắn rồi. Vậy nên đâu còn lí do gì để phải bán khoản về đất nước đó cả. Em nghĩ sao? Có muốn quay trở lại nơi trước đây từng sống cùng cả gia đình không?"

"....."

Cô bé giữ yên lặng.

"Tất nhiên nếu không được thì chị sẽ không nói gì thêm."

Tôi phải đợi đến dài cổ thì cô bé mới chịu mở miệng đáp lại. Trong khoảng thời gian đó, bầu không khí tĩnh lặng bao phủ toàn bộ khu rừng.

Eliza như đang hồi tưởng lại chuyện cũ, gật đầu.

"Vâng. Em muốn đi. Giờ em có thể rời khỏi đất nước ấy rồi."

Nghe những lời ấy, tôi như được giải tỏa. Tôi cứ tâm niệm từ nay trở đi nhất định sẽ cứu giúp cô bé.

Sau khi con thỏ bị rút sạch máu, tôi dùng một sợi dây buộc lại rồi mang trở lại đất nước kia.

Thời gian chúng tôi trở về vừa vặn trước buổi trưa, trên đường người người qua lại tấp nập. Mỗi lần ai đó đi qua chúng tôi, họ đều nhìn chúng tôi như thể vừa thấy thứ gì đó rất kỳ lạ, khiến cho Eliza rụt mình lại.

"Em không cần phải để ý đến người khác nữa."

Tôi nói rồi chạm nhẹ vào vai cô bé, mỉm cười.

Đối với Eliza, được rời khỏi đất nước này, nơi mà căn nhà của em bị hỏa hoạn làm hư hại, có khi bản thân cô bé cũng thấy vui mừng. Sau khi về tới nhà, Eliza chạy đi thu dọn đồ đạc.

Đúng lúc đó thì người quản sự đã đưa ra lời yêu cầu cho tôi xuất hiện.

"Nữ phù thủy Elaina. Việc tôi nhờ cô thế nào rồi?"

Tay ôm một cái bọc, ông ta cúi nhẹ người hành lễ với tôi.

"Mọi việc vẫn thuận lợi. Tôi nghĩ nguyện vọng của các vị sắp được thực hiện."

"VẬY sao... Thế thì tốt rồi."

Điều kỳ lạ là tôi không thấy vẻ mặt của ông thể hiện sự vui mừng.

"Một kết quả như mong muốn thực ra với chúng tôi mà nói cũng chẳng phải là điều tốt nhất."

Tôi giữ im lặng một lúc rồi nói:

"Tôi đã đối xử với cô bé theo cách tốt nhất mà tôi biết. Cho đến bây giờ tôi vẫn cố gắng hết sức để ông không phải đặt chiếc bọc ấy ở đây nữa."

Người quản sự tăng lực cánh tay ôm chiếc túi mạnh đến nỗi đứng từ phía tôi cũng có thể cảm nhận được.

"Cảm ơn cô rất nhiều. Thật xin lỗi vì đã khiến cô bị kéo vào việc của đất nước này."

Người quản sự chân thành cúi thấp đầu trước tôi.

"Tôi biết là mình nhiều chuyện, nhưng liệu tôi có thể nhờ cô thêm một việc nữa không?"

"Tùy thuộc vào nội dung công việc, cơ mà tôi có thể thu thêm tiền phí không?"

Người quản sự không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nói:

"Nếu như có cơ hội, cô làm ơn hãy cho cô bé biết cảm xúc thật sự của chúng tôi."

Ông ta chỉ truyền đạt như thế rồi rời đi.

Tôi không hề đáp lại lời ấy. Tôi cũng chẳng rõ mình có nên thực hiện nó hay không.

Người quản sự rời đi được một lúc sau thì Eliza mới quay trở lại.

Hai tay cô bé ôm đầy đồ đạc.

"Em để chị chờ lâu quá. Em gái em mãi không chịu dậy nên hơi mất thời gian."

Đứa em gái được buộc ở đằng sau lưng cô bé.

"Em chưa giới thiệu cho chị Elaina nhỉ. Đây là em gái em, tên là Mirina."

Cơ hội để tôi truyền đạt cho cô bé biết cảm nghĩ của dân chúng ở đây có lẽ là sau khi tiến đến vùng lân cận. Có lẽ tôi sẽ vừa đi vừa nói dần dần.

"Về đến nhà rồi."

Quay trở về được nơi ở cũ, Eliza dừng trước cửa vừa phủi lớp tuyết mỏng bám trên giày vừa nói. Rồi vẫn ôm theo Mirina, Eliza bước vào trong nhà.

Tôi cũng bắt chước động tác của Eliza, phủi tuyết trên giày, khiến cho vệt tuyết trên sàn phía cửa vào càng lan rộng ra.

Vết chân nhỏ nhắn do tuyết bám kéo dài từ cửa vào cho đến phòng khách.

Đối diện gian bếp có đặt một cái bàn và bốn chiếc ghế mỗi bên hai chiếc song song nhau. Đây chắc là đồ mà gia đình bốn người trước đây thường dùng.

Chỉ có một chiếc ghế được kéo ra. Eliza để em gái mình ngồi lên đó.

"Chị Elaina. Chị định dùng con thỏ đó làm món gì vậy?"

Tâm nhìn của Eliza hướng về phía tay tôi.

"Em thấy món thịt hầm kem thế nào?"

"Vâng! Mirina cũng sẽ thích lắm đó."

Eliza nắm lấy vai em gái từ phía sau, tỏ vẻ vui mừng.

Nhưng không có câu trả lời đáp lại.

"Ừm. Vui thật đấy nhỉ!"

Mặc dù vậy nhưng cô bé vẫn trưng ra khuôn mặt vui vẻ, gật đầu với em gái.

Tôi nói:

"Bây giờ chị sẽ làm đồ ăn nên Eliza chờ chút nhé."

"Vâng. Em sẽ cùng em gái ở đây chờ chị."

Eliza nở nụ cười, ngồi xuống bên cạnh em gái.

"Ừm..."

Thanh âm của tôi vang lên trong vô vọng.

Trong lúc nấu ăn, tôi nghe thấy tiếng Eliza trò chuyện ra chiều rất vui.

"Này, ở đây gọi nhớ kỉ niệm quá nhỉ."

"Từ giờ trở đi chị sẽ làm thay phần của bố và mẹ nhé. À nhưng mà chị còn phải nấu ăn nữa, như vậy là phải làm nhiều việc hơn cha mẹ rồi."

"Ừm. Không sao cả. Nhất định chị sẽ làm thật tốt."

Trên suốt chặng đường đến đây cô bé vẫn cứ như thế. Phải ôm theo em gái từ lúc ra khỏi đất nước chắc vất vả lắm.

Cô bé cứ luôn tỏ ra vui vẻ khi nghe em gái nói chuyện, trong khi tôi chẳng nghe thấy tiếng gì cả.

Từ chiếc nồi đang ninh thịt, một mùi hương ngon lành bay ra, lan tỏa khắp nơi.

Giữa không gian ngập tràn hương thơm, tôi hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục khuấy nồi.

Mùi sốt kem trắng đục trộn lẫn với cà rốt, khoai tây cùng thịt thỏ ngập tràn quanh nhà.

Những chuyện tôi đã làm từ khi đến đất nước này có vẻ như chưa có ý nghĩa gì.

Đáp ứng yêu cầu của người quản sự, tôi đã lập kế hoạch để đưa Eliza ra khỏi đất nước, giúp cho song phương được tự do, đồng thời hướng dẫn cho cô bé cách săn bắn và sinh sống một mình. Vậy nên tôi đã để cô bé quay trở lại căn nhà này.

Cho đến bây giờ, từ lúc rời khỏi đất nước ấy, tách khỏi dân chúng nơi ấy đến bây giờ, tôi nghĩ cô bé đáng thương đó đã mất trí rồi.

Tôi tệ thật đấy.

Tôi chỉ có một nguyện vọng đơn thuần thôi. Tôi mong Eliza có thể rũ bỏ những chuyện đau buồn mà em đang cố bầu vùi.

Tôi rời khỏi bếp, quay trở lại phòng, nhìn Eliza.

Cô bé đang hướng về phía em gái với khuôn mặt tươi cười nhưng cũng chú ý tới tôi.

"A chị Elaina. Đã xong rồi sao?"

"Giờ chỉ cần ninh một chút nữa thôi."

"Vậy ạ. Tức là sắp xong rồi nhỉ."

"....."

"Có chuyện gì thế?"

"Không có gì."

"Chị Elaina hôm nay lạ lắm nhé. Suốt quãng đường tới nơi này chị chẳng nói gì mấy. Khi đến đây rồi em cũng chẳng thấy chị nói gì cả."

"....."

"Chị cũng chưa nói chuyện với em gái em nữa... Lạ thật đấy. Em thấy lạ lắm."

"Là chị kỳ lạ sao?"

"Vâng."

Tôi giữ im lặng.

"Quả là vô cùng kỳ lạ."

Eliza lẩm bẩm với âm lượng mà người khác không thể nghe thấy.

Sau đó cô bé bỏ qua tôi, quay trở lại với cuộc đối thoại vui vẻ cùng cô em gái.

"Em có thấy không khỏe chỗ nào không? Chắc là vậy."

"A ha ha. Vậy hả. Nếu được ăn thịt hầm thì em sẽ khỏe lại nhỉ."

"Đúng thế. Lần tới chị phải tự tay làm đồ ăn để đáp lễ mới phải phép."

Cô bé giữ nguyên khuôn mặt vui vẻ, hướng về phía em gái.

Tôi chịu đựng cảnh này quá đủ rồi.

"Eliza."

"Có chuyện gì ạ?"

Cô bé vẫn giữ khuôn mặt vui vẻ khiến tôi có chút chùn bước. Bỗng dưng tôi thấy khuôn mặt tươi cười của em thật đáng sợ.

Tôi trốn tránh ánh nhìn của cô bé, và nói:

"Eliza, đủ rồi đó. Em thôi đi có được không?"

Chỉ trong khoảnh khắc, khung cảnh tôi đang chứng kiến có sự thay đổi.

"Em gái em đã chết rồi."

Trong bốn chiếc ghế, có một chiếc ghế đang đặt em gái của Eliza.

Cô bé mặc một chiếc áo dài giống hệt của Eliza, qua khe hở của áo choàng có thể nhìn thấy mái tóc dài xinh đẹp màu vàng được buông xõa. Từ người cô bé bốc ra mùi hôi thối đến ghê tởm, chính là mùi của xác chết. Cô em gái đã chết.

"Cách đây một tháng, một nhóm thương nhân ở đất nước chúng tôi đã phạm phải sai lầm lớn."

"Hừm."

Ngày đó, người quản sự ngồi trước mặt tôi đã kể lại một câu chuyện khủng khiếp và rất đáng buồn.

"Ở gần đất nước chúng tôi có một gia đình người thú sinh sống. Thế nhưng mấy người thương nhân đất nước tôi đã lên kế hoạch bắt giữ nhóm người thú đó để bán lấy tiền. Theo lời họ nói thì do đang gặp khó khăn về tiền bạc.

Mấy người thương nhân định bắt giữ đôi vợ chồng người thú nhân lúc họ ra ngoài đi săn. Họ nói dối là bị lạc đường để tiếp cận cặp vợ chồng, sau đó chờ lúc sơ hở để bắt cóc.

Đương nhiên cặp vợ chồng người thú không dễ bị bắt như vậy. Khi bị mấy người thương nhân bao vây, họ đã gay gắt chống trả.

Trong lúc xô xát nhau bên rìa núi, đôi vợ chồng bất hạnh đã trượt chân ngã xuống vách núi.

Những người thương nhân còn sống sót leo xuống vách núi để tìm kiếm, nhằm chấm dứt mọi việc. Đôi vợ chồng vô tội mất mạng vì mấy người thương nhân xấu xa đó.

Đây chính là nguồn gốc của mọi chuyện.

Chỉ còn ba người thương nhân còn sống. Bọn họ mang thi thể của vợ chồng người thú về đất nước chúng tôi và kể lại sự tình. Tuy nhiên họ đã nói dối."

"Theo lời ba người thương nhân thì hai vợ chồng người thú sống ở vùng lân cận đã gặp tai nạn và bỏ mạng."

"Họ đã kể lại câu chuyện như vậy. Tôi tin vào lời họ, còn nghĩ rằng ở nơi họ sống có khả năng vẫn còn trẻ nhỏ. Có lẽ mấy đứa trẻ vẫn đang ở nhà chờ bố mẹ về. Nghĩ vậy, tôi dẫn mấy người thương nhân đi vào trong núi, và tìm ra nhà của họ."

Chuyện người quản sự kể tiếp, đại khái đều có liên quan tới chuyện Eliza đã kể.

Sau khi thông báo việc bố mẹ cô bé qua đời do tai nạn, người quản sự đã đón hai em ấy về nước.

Thế nhưng câu chuyện sau đó mà người quản sự kể so với chuyện Eliza kể hoàn toàn mâu thuẫn.

"Chúng tôi chăm sóc hai cô bé ở đất nước này được vài ngày, sau đó đã có một vụ án xảy ra."

Từ đây người quản sự kể cho tôi chân tướng sự việc.

"Mấy người thương nhân còn sống muốn báo thù và cướp tiền nên lần này họ nhắm vào hai chị em Eliza. Một buổi tối, chúng mang theo đuốc và dao đột nhập vào nhà hai cô bé.

Đầu tiên, ba người thương nhân tìm thấy cô chị trước.

Eliza cũng giống như bố mẹ mình, khi bị mấy người lớn quây lại, cô bé cũng không chút nao núng mà giận dữ phản kháng.

Thế nhưng cô bé vẫn còn là trẻ con. Lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn nên chẳng mấy chốc cô bé bị bọn thương nhân dồn ép. Từ đó sự trả thù của những thương nhân ấy bắt đầu.

Chúng đặt dao xuống rồi xông vào đánh đập và đá tới tấp. Dù cô bé có nép mình cầu xin tha thứ, dù có chảy bao nhiêu nước mắt, chúng cũng không dừng lại.

Chúng đánh đấm dã man tưởng chừng như muốn đánh chết người, rồi định bắt cóc cô bé.

Lúc đó bỗng có con dao từ phía sau những người đàn ông đâm tới.

Mấy người đó quay lại thì thấy một cô bé còn nhỏ tuổi hơn Eliza. Thấy chị gái đang đơn độc chịu sự hành hung của bọn chúng, Mirina đã xông vào cứu chị.

Một tên trong bọn nói mấy lời không rõ tiếng, sau đó buông cô chị ra, dùng cây đuốc đang cầm trong tay đánh đập cô em gái, Sau đó hấn vút cây đuốc đi nhặt con dao từ dưới đất lên, mặc cho Mirina ôm mặt kêu gào, hấn đâm liên tiếp từng nhát từng nhát vào người cô bé cho đến chết.

Thực sự quá tồi tệ. Hai người đàn ông còn lại định ngăn hấn, nhưng ngay khi chân chúng vừa chuyển động thì tên đàn ông đang cưỡi trên người Mirina đã không cử động được nữa rồi.

Eliza đã dùng con dao còn lại đang rơi trên nền nhà, đâm chết hấn.

Trong lúc Eliza còn đang sững sờ đứng yên tại đó, những ngọn đuốc bị vút dưới đất bén lửa lên, ngọn lửa bập bùng thiêu đốt căn nhà.

Hai tên đàn ông còn sống luống cuống bỏ chạy.

Khi được người dân ở khu lân cận báo lại về vụ hỏa hoạn, tôi nhanh chóng chạy đến nhà của hai cô bé thì lửa đã ăn ra đến bên ngoài căn nhà. Chúng tôi nhanh chóng dập tắt đám cháy, thế nhưng căn nhà vẫn bị hư hỏng hơn phân nửa.

Sau đó tôi lập tức điều tra nguyên nhân cháy nhà. Ở hiện trường có ba con dao của ba tên thương nhân cùng với một cái xác cháy đen, ngoài ra còn có thêm thông tin chỉ điểm của một vài người xung quanh nữa. Với những chứng cứ đó, chúng tôi liền nghi ngờ hai tên thương nhân còn lại nên đã bắt giữ chúng.

Sau khi bị tra khảo, cuối cùng bọn chúng cũng khai ra chân tướng sự việc.

Thế nhưng dù biết được sự thật thì cũng đã muộn.

Kể từ ngày xảy ra đám cháy, Eliza thay đổi hẳn.

Cô bé luôn bám lấy thi thể của em gái không rời, trái lại còn xử sự với thi thể đó như thể em gái mình vẫn còn sống. Cô bé cho thi thể đó ăn, thay quần áo rồi còn âu yếm ôm đi ngủ.

Cũng vì mấy tên thương nhân ở đây cùng sự nhầm lẫn của tôi mà cô bé mới trở nên điên dại như vậy.

Sau khi hai tên thương nhân thú tội, câu chuyện của cô bé được lan truyền rộng rãi cho mọi người trong nước. Ai cũng đều đồng cảm và thương xót nhưng do sợ hãi nên họ vẫn trốn tránh cô bé.

Hơn nữa cô bé cũng chẳng chịu nghe lời ai nói, ngược lại còn nhìn họ với ánh mắt rất kinh khủng, sau đó bỏ chạy.

Chuyện đã đến nước này chúng tôi cũng không thể làm gì được nữa."

Người quản sự đã kể lại toàn bộ câu chuyện như vậy.

Thế nhưng phần quan trọng vẫn bị che lấp trong sương mù.

Tôi thở dài một hơi rồi đáp lời người quản sự:

"VẬY tóm lại là các vị có thể đón nhận cô bé đáng thương ấy, nhưng vì xảy ra vấn đề nên các vị muốn đẩy cô bé đi. Nhưng do không giao tiếp được, nên dù có muốn cũng chẳng đuổi nổi cô bé. Nếu sử dụng vũ lực thì không biết trước được điều gì xảy ra. Vậy nên các vị mới cần đến một người bên ngoài như tôi, có đúng không?"

"....."

Người quản sự hèn nhát không nói gì, nên tôi lặp lại.

"Các vị muốn đuổi cô bé đi vì lí do đó?"

Trong lúc băn khoăn xem có nên nhận lời yêu cầu không, tôi đã đi đến ngôi nhà bị hư hỏng hơn phân nửa. Lúc nhìn thấy Eliza, tôi đã rất ngạc nhiên.

Vậy nên tôi đã quyết định chấp nhận lời yêu cầu. Em chính là người tôi đã gặp trong tiệm bánh mì.

Lúc tôi bắt gặp em lần nữa tại hàng bán táo bên vỉa hè là khi tôi đang điều tra thông tin từ mọi người. Ở đó, tất cả mọi người đều nói giống hệt nhau như thế này: "Quả là một đứa bé đáng thương".

Những người qua đường cũng nói như vậy.

"Thực sự đáng thương lắm."

"Tại đám người xấu mà nên nông nổi vậy đó... Đó là một câu chuyện đáng buồn."

Mấy bà nội trợ sống gần nhà em cũng nhíu mày nói:

"Tại mấy người xấu đó mà giờ cô bé phải sống trong tình cảnh này."

"Đúng vậy, cô bé đó đáng thương lắm. Ngay cả cơm do người quản sự đưa cho cũng không dùng được mà."

"Đó xem kìa. Trên bức tường kia vẫn còn vương hộp cơm cô bé ấy ném đi đấy thôi. Lần nào cũng vậy, cứ quẳng đổ vào mấy bức tường thôi. Cả đồ ăn cũng vậy, mà tiền cũng thế."

Cả người chủ tiệm cửa hàng ven đường cùng vừa ôm cánh tay bị băng bó vừa nói:

"Có vẻ như con bé đã lấy trộm táo của cửa hàng chúng tôi từ rất lâu trước kia. Tôi biết hoàn cảnh của nó nên cũng không trách cứ gì đâu, nhưng mà ăn táo mãi thì cũng chán nên tôi muốn con bé ăn cả những thứ khác, vậy nên mới làm thế để con bé đi đến cửa hàng nào khác kiếm đồ ăn. Thế nhưng con bé không hiểu chuyện mà cứ gào lên... Chuyện là thế đó."

Cả người chủ cửa hàng bánh mì cũng vậy:

"A, nữ phù thủy. Ngài cũng thấy rồi phải không? Đứa bé đó cứ muốn dùng mấy thứ đấy để mua bánh mì. Tôi biết là nó đáng thương lắm, nhưng mà cửa hàng chúng tôi cũng phải làm ăn chứ, nếu cứ đáp ứng nó như vậy thì khó khăn lắm."

Ngày đầu tiên gặp em ở cửa hàng bánh mì, tôi đã chứng kiến một cảnh rất kỳ lạ.

Lúc đó một cô gái đầu trùm khăn, lấy từ trong túi ra một lượng lớn sâu bọ đã chết, ý đồ đổi lấy bánh mì.

Cô bé đó đã gọi mấy cái xác sâu bọ đây là "tiền".

Người chủ cửa hàng mang khuôn mặt khổ sở, nhẹ nhàng giải thích rằng xác sâu bọ không thể đổi được bánh mì, nhưng cô bé ấy tỏ ra sừng sốt khùng khiếp, chạy vụt ra khỏi cửa hàng.

Tôi nhìn theo, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Đến ngày hôm sau thì tôi mới biết cô bé đó chính là em.

Vì vậy nên để giúp em, tôi đã chấp nhận lời yêu cầu.

"Nói dối."

Sau khi tôi giải thích toàn bộ những chuyện mình đã chứng kiến, Eliza chỉ thì thào. Cô bé ngồi bên cạnh Mirina, ngẩng mặt lên.

"Tất cả đều là nói dối. Toàn bộ đều là lừa đảo. Tại sao chứ? Tại sao ngay cả chị Elaina cũng muốn làm em đau khổ?"

"Ai đã ra lệnh cho chị làm vậy? Chị đã chứng kiến tất cả mọi việc từ trước đến giờ sao? Đám người ở đất nước đó tất thấy đều là người xấu mà."

"Bọn họ đối xử với em như với ma quỷ vậy. Họ còn đốt cháy nhà của em nữa. Nhưng mà em gái em vẫn chưa chết. Em gái vẫn sống bên cạnh em mà."

"Chị là đồ nói dối. Câu chuyện đó đều là nhảm nhí."

Nói rồi cô bé lay mạnh vai của Mirina, người đã chết từ rất lâu rồi, khiến cái đầu cứng ngắc nghiêng nghiêng ngả ngả.

"Đây, chị nhìn xem. Em ấy vẫn còn sống. Em gái em chưa chết mà..."

Thế nhưng, như phản đối lời nói của cô bé, thân xác của Mirina rơi xuống từ trên ghế do bị rung lắc dữ dội.

"Bộp." Âm thanh vang lên, thân xác đã từng là Mirina đổ nhào xuống mặt đất.

Phải đến lúc ấy Eliza mới như nhận ra điều gì đó.

"Aaaaa. Không, không phải. Em gái của em, Mirina của em vẫn sống..."

Eliza đứng lên, vươn tay ra với tới xác chết của Mirina nhưng dừng lại giữa chừng, đầu ngón tay run rẩy.

Bộ dáng đó quá mức đáng thương.

"Eliza à."

"Không, không phải. Không phải như vậy. Không phải mà... Không thể nào, không thể nào! Mirina vẫn luôn luôn sống bên cạnh em. Mirina chưa chết..."

Tôi ôm cô bé vào lòng để ngăn tầm nhìn của em. Xúc cảm lạnh lẽo do khí trời mùa đông từ chiếc áo khoác dài lan trên đầu ngón tay tôi.

"Chị Elaina... Không thể thế được... Mirina..."

"Eliza."

Tôi ôm cô bé chặt hơn.

"Đừng như vậy nữa. Đừng trốn tránh thêm nữa!"

"Em đâu có trốn tránh..."

"Thật không công bằng khi em phải hứng chịu những bất hạnh như vậy. Em muốn trốn tránh cũng phải thôi. Nhưng mà giờ không được nữa. Nếu em cứ tiếp tục chẳng chịu đối mặt thế này thì sẽ ngày càng đi xa đến mức không thể nhận biết được hiện thực mất."

"Chị biết là rất khó, nhưng mà chị không muốn thấy em bị hoàn cảnh bất công đánh gục."

"....."

"Em hãy quay trở lại đi."

Tôi nói tiếp:

"Hãy để chị giúp đỡ em."

Không có tiếng đáp lại. Chỉ còn những âm thanh vô nghĩa đôi lúc vang lên. Đôi tay run rẩy của cô bé nắm chặt vạt áo choàng của tôi.

Không phải thế, không phải mà, nói dối, đừng thế mà.

Eliza thì thào mấy lời như vậy.

Chẳng mấy chốc, tiếng khóc than không còn nữa, cô bé bám chặt vào tôi, nước mắt liên tục rơi. Cho đến lúc những giọt nước mắt đó dừng lại, tôi sẽ không buông em ra.

"Xin mời."

"Nữ phù thủy, cảm ơn cô. Cô lại đang ăn bánh mì nữa đấy à."

"Đúng vậy, tôi thích mà. Nhưng mà hôm nay là bữa cuối cùng rồi."

"....."

"Việc các vị yêu cầu tôi đã hoàn thành suôn sẻ. Ngày hôm nay tôi sẽ rời khỏi đây, và chắc sẽ không quay trở lại khu vực này nữa."

"Vậy sao..."

"Vẫn là những khuôn mặt thất vọng như mọi khi nhỉ."

"Không phải tôi đã nói rồi sao. Nguyện vọng của chúng tôi không phải là xua đuổi cô bé. Thế nhưng đấy là cách duy nhất."

"Dù thế nào đi nữa thì việc các vị đẩy cô bé đi giữa chừng cũng không thể thay đổi được. Vậy giờ chúng ta bàn tới tiền thù lao của tôi thôi."

"À, à vâng. Đúng rồi. Ừm."

"Tôi không cần tiền thù lao nữa, đổi lại, ông có thể chuyển chúng đến nhà của cô bé không?"

"Sao cơ?"

"Tôi không nói lần thứ hai đâu."

"À không, nhưng mà..."

"Tóm lại là tôi không cần nhận tiền thù lao. Chỉ vậy thôi."

"Nữ phù thủy này, tình trạng của cô bé bây giờ thế nào? Cô bé đã tốt hơn chưa?"

"Ừm, làm thế nào bây giờ nhỉ. Tôi chẳng biết nói sao cả."

"VẬY Ơ..."

"Đúng thế. Tôi đi đây."

"Cô đi đường cẩn thận nhé."

"À đúng rồi, tôi quên mất không nói một chuyện."

"Là gì vậy?"

"Nếu cô bé có quay lại đây thì lúc đó mong ông đừng mang cái vẻ mặt này ra gặp nhé?"

Tôi đã sống cùng cô bé Eliza trong một thời gian dài.

Giữa khung cảnh tuyết phủ dày đặc, trong những ngày nắng, cô bé đi săn, rồi chúng tôi cùng nấu ăn. Chuỗi hoạt động đó cứ lặp đi lặp lại.

Chúng tôi đã trải qua những tháng ngày dễ chịu như thế.

Eliza đã có thể tự nhớ được hết những kiến thức về săn bắt. Bỗng một ngày, cô bé nói:

"Con đã trưởng thành rồi."

Em đang đứng trước năm mộ của ba người trong gia đình, nói điều đó.

"Vậy là chị bị sa thải rồi phải không?"

"Không thể nói là sa thải được. Nhưng mà em thực sự cảm ơn chị vì mọi chuyện từ trước đến giờ, chị Elaina ạ."

"Không cần cảm ơn chị. Chị chỉ làm việc tốt nhất có thể thôi."

"Từ giờ chị định thế nào?"

"Chị sẽ quay trở lại với việc du ngoạn đây đó."

"Tự dưng em thấy buồn quá."

"Thế hả."

"Nếu có thể, chị hãy mang em theo, đi du ngoạn cùng chị."

"A chuyện đó thì có hơi khó..."

"Sao chị có thể thật thà một cách quá đáng vậy nhỉ, chị Elaina."

"Thế còn Eliza, từ giờ em định sẽ thế nào?"

Nghe tôi nói, cô bé cầm lấy chiếc khăn quàng, ngẩng đầu nhìn lên. Khí trời đã hoàn toàn chuyển lạnh, hơi thở phun ra tạo thành một làn khói trắng bay lên, rồi biến mất trong không khí.

Vầng thái dương trên bầu trời tỏa ra một chút ánh nắng ấm áp, nhưng vẫn chưa đủ để át đi cái lạnh tái tê của những cơn gió.

"Theo chị thấy, nếu được thì em thử quay lại đất nước đó xem sao."

Nghe tôi nói vậy, Eliza hướng mặt về phía tôi.

"Nơi đó sẽ gọi lại những ký ức không tốt đẹp gì đúng không?"

"Đúng vậy. Nhưng em nghĩ từ giờ trở đi em có thể tạo ra những ký ức mới. Hơn nữa em đã làm một số việc không phải với những người dân ở đó, em muốn xin lỗi họ một lần."

"....."

"Nhưng bây giờ em vẫn chưa đủ quyết tâm để làm việc đó đâu, em chỉ mong muốn thế thôi."

"Ừ, ra là vậy."

Đồng tình với ý kiến của cô bé, tôi gật đầu.

"Dù làm gì thì em cũng sẽ quyết định làm bằng cả trái tim mình. Em cũng muốn chào tạm biệt mọi người hẳn hoi tử tế nữa. Nhưng ít nhất cho đến khi tuyết tan, em vẫn sẽ ở lại nơi này."

Đúng lúc ấy, trong khu rừng phía sau chúng tôi có tiếng động xào xạc vang lên.

Cả hai quay người lại, thấy lớp tuyết dày chất trên những cành cây run rẩy rơi xuống mặt đất. Trên mặt đất phủ trắng xóa, một vài điểm xanh đã quay trở lại. Chẳng bao lâu nữa chắc sẽ không còn có thể trông thấy tuyết.

"Xem ra vẫn còn lâu mới chuyển mùa."

Cô bé chậm rãi lắc đầu phản đối lời tôi nói, mỉm cười:

"Cũng chẳng lâu nữa đâu."

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chương 7: Di sản để lại

Một ngày nọ tôi đang ngắm cảnh trên một con phố, bỗng dưng có chàng trai lạ mặt từ đâu chạy tới bắt chuyện.

"Nè, bạn gì ơi, bạn là phù thủy nhỉ? Bạn cũng cười được chổi phải không?"

Không hiểu sao tôi cứ thấy kiểu nói chuyện đó có vẻ xấu xa.

"Đúng vậy, tôi là phù thủy, hiện đang đi du ngoạn, và tôi cười được chổi."

Tất nhiên là phải cười chổi thì tôi mới đi du ngoạn được chứ.

Chàng trai gật đầu, có vẻ rất thỏa mãn. "Nếu vậy thì tốt rồi! Nè nè, tôi có chút việc này muốn nhờ bạn ý."

Không chờ tôi trả lời có đồng ý hay không, anh ta đã giơ bản đồ ra, nói liên tục hết cái này đến cái khác.

"Nhờ bạn đưa tôi đến khu này trên bản đồ. Tôi có chút việc cần làm ở đó."

"Hả?"

Nơi anh ta đang phấn khích chỉ vào, nhìn thế nào cũng thấy là một khu rừng. Anh ta cần làm gì ở nơi ấy được nhỉ? Chẳng hiểu anh ta định làm gì

nữa. Mà thôi làm gì thì cũng mặc.

Tôi nói:

"Không phải là tôi ngại đưa anh đi... nhưng anh có thể trả phí cho tôi không?"

"Cái đó thì bạn không cần phải lo, tôi nhất định sẽ trả tiền đầy đủ, bạn cứ an tâm!"

"Vậy thì không có vấn đề gì."

"Nếu thế thì tốt quá rồi. À, nhưng mà tôi có thể trả tiền sau được không?"

"Ấy, tôi muốn được thanh toán trước."

Chẳng hiểu sao tôi không tin tưởng được người này. Lời nói và hành động của anh ta khiến tôi có cảm giác nếu cứ thế đưa anh ta đi, anh ta sẽ bỏ trốn mất.

"Vậy bạn chờ một chút, đừng vội! Nếu bạn đưa tôi an toàn tới đó, nhất định tôi sẽ trả tiền. Tôi đến đó để lấy tiền mà."

"Ô, ở trong khu rừng đây á... Đến lấy như kiểu nơi chôn giấu kho báu ấy hả?"

Tôi đùa cợt bảo. Nhưng anh ta lại gật mạnh đầu, xong còn nói:

"Đúng vậy! Di sản bố tôi để lại cho tôi được chôn ở đó mà."

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng lấy làm ngạc nhiên.

Vừa nhìn theo bản đồ, vừa nhìn đường, chúng tôi cũng tiến tới được trung tâm cánh rừng.

Một chiếc xe kéo buộc vững chắc vào cán chổi bằng một sợi dây. Tôi để anh ta leo lên đó, còn tôi bay tới nơi giấu kho báu mà anh ta chỉ.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa"

Cứ mỗi lần vọt lên phía trước là lại nghe thấy giọng anh ta từ đằng sau hét lên, nhưng tôi chẳng thèm để ý. Chắc chắn trong suốt một giờ đồng hồ đầu tiên khi mới leo lên chổi, tôi đã đi rất nhẹ nhàng. Ngay lúc vừa leo lên, anh ta đã nói: "Ôi tại sao lại là xe kéo chứ. Cho tôi ngồi sau bạn đi" rồi rên rỉ vô số những lời kêu ca khác. Lúc đó tôi rất thân thiện đáp lời anh ta: "Nếu anh có ý đồ muốn leo lên ngồi đằng sau tôi thì anh có thể xuống luôn ở đây đi".

Thế nhưng thời gian càng trôi đi thì anh ta càng trở nên phiền phức.

Cũng chẳng có cách nào khác vì có vẻ như anh ta là người thích nói. Không hiểu sao giờ anh ta lại chuyển sang nói chuyện chiến tranh rồi.

Lại lịch sử.

Anh ta có vẻ là con trai của một kẻ chuyên cá cược đã trở thành truyền thuyết, người từng kiếm được rất nhiều tiền từ các vụ cá cược. Thừa hưởng tố chất từ cha, cho đến vài năm về trước anh ta cũng kiếm được kha khá từ việc cá cược.

Thế nhưng dạo gần đây, vận may đã biến mất rõ rệt. Anh ta đã hứa hẹn như "Nếu thắng nhất định tôi sẽ trả tiền", "Tôi chắc chắn sẽ trả lại tiền mà", rồi vay nợ chồng chất một khoản tiền lớn từ bạn bè để tiếp tục chơi cá cược. Thế nhưng như thể cưỡi vào mặt chàng trai đen đui ấy, vận may của anh ta với tiền hoàn toàn biến mất.

Đã vậy, mỗi lần gặp gỡ bạn bè và người quen, những người quen biết bố anh ta đều mắng chửi anh ta là: "Đúng là một người cha ăn mày thì cũng đẻ ra một đứa con tệ hại".

Nếu cứ như thế này thì anh ta sẽ phải chết đường chết chợ trong khi vẫn ôm một khoản nợ lớn mất. Đúng lúc đang lo lắng không yên, anh ta tình cờ tìm thấy tấm bản đồ chỉ nơi cất giấu kho báu của bố ở nhà bố mẹ đẻ.

Việc này cũng xảy ra gần đây thôi. Anh ta vui sướng, nhảy nhót reo hò: "Thấy chưa? Các vị thần không bỏ mặc tôi đâu!"

Sau đó anh ta tóm được tôi giữa lúc đang trên đường đi du ngoạn, liền lôi luôn tấm bản đồ ra sử dụng.

Ôi có phải máu cờ bạc trong anh ta đang sôi sục không nhỉ.

Tôi cũng không lý giải được hết, nhưng mà dù sao thì tình hình là như vậy đó.

"Tôi sẽ quay lại cho đám người dám khinh thường tôi biết mặt! Tôi sẽ cho họ biết thế nào là: con của cóc thì cũng chỉ là nhái mà thôi!"

Câu nói "con của cóc thì cũng chỉ là nhái mà thôi" chắc có nghĩa là con của những người tầm thường thì dù có nỗ lực đến mấy cũng vẫn chỉ là người tầm thường ấy mà... Thôi kệ đi. Tôi hiểu là được rồi.

Sau đó anh ta vẫn cứ một mình lái nhái về cuộc đời mình, ngày anh ta kiếm nhiều tiền nhất là bao nhiêu, đã yêu đương cuồng nhiệt cô gái xinh đẹp nào, rồi nhiều chuyện khác nữa.

Lúc đầu thì tôi cũng đáp lời, phụ họa theo, nhưng dần dần tôi càng lúc càng thấy phiền phức.

Đó là lý do tại sao tôi cố ý chuyển sang cách di chuyển thật dữ dội này.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Thật sáng khoái quá đi mất!

Cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi.

"Qeeeeeeeeeeeeeeee!"

Không chờ được lâu, anh ta lập tức ôm lấy một thân cây to rồi nôn ọe tung tóe.

Eo ôi.

"Anh ổn không?"

"Không việc gì! Vì di sản của bố mẹ tôi đang ở ngay trước mắt nên chút việc như này cũng chẳng có gì to tát cả."

"Nhưng mà di sản ở chỗ nào vậy?"

"À ừm..."

Anh ta gạt miệng. Mắt nhìn vào tấm bản đồ.

"Ở đây phải không nhỉ? À không nhầm rồi... Vậy là ở đây thì phải? Không không, cũng không phải chỗ đó. Ừm..."

Anh ta cứ xoay vòng vòng tấm bản đồ trên tay.

Cứ thế này liệu anh ta có nôn tiếp không nhỉ? Tôi lo lắng đứng tránh sang một bên trong khi anh ta vẫn tiếp tục xoay vòng vòng.

"Ô, là ở thân cây này. Di sản được chôn ở dưới thân cây này."

Nói rồi anh ta chỉ tay vào một gốc cây.

Đó chính là chỗ anh ta đã nôn vào.

"Ôi tôi xin lỗi nhé..."

"A... không sao. Ừm, tôi cũng không để ý đâu..."

Công việc của mình đã kết thúc, nên tôi sẽ không giúp anh ta đào bới đâu. Lại còn phiền phức nữa chứ.

Tôi vừa nhìn theo bóng lưng anh ta cầm chiếc xẻng đào quanh gốc cây, vừa chuyên tâm chờ đợi thời gian trôi qua.

"Kho báu!... Kho báu!... Kho báu!"

Dáng vẻ của anh ta không hiểu sao trông cứ như kẻ trộm ấy.

Thời gian trôi qua chán ngắt.

Sau khi đào lên một đống lớn đất cát, chất thành một núi đất ở gần chiếc hố, xẻng của anh ta cũng kêu keeng lên một tiếng, âm thanh va chạm của kim loại vang lên.

Nghe thấy âm thanh đó, tôi đứng lên, còn anh ta quay người lại giơ ngón cái lên với tôi.

"Tôi tìm thấy rồi! Nhìn xem này! Đây là kho báu đó!"

Anh ta dùng xẻng đào thứ ấy lên, quăng ra phía tôi. Chiếc hộp kẽm đồ nhào trên nền đất cứng.

"Ha ha. Chắc chắn tất cả đều ở trong này đây."

"Anh thử mở ra xem đi!"

Thấy tôi gật đầu xác nhận, anh ta mở chiếc hộp ra, sau đó rướn cổ nhìn vào bên trong.

"Ô la la... thế là từ giờ tôi lại có thể trở lại làm người giàu có rồi... Ừa?"

Nụ cười của anh ta chỉ trong chốc lát liền biến thành khuôn mặt ngờ vực, thậm chí tái mét cả đi.

"Trong đó có cái gì vậy?"

Tôi cũng từ bên cạnh rướn cổ nhìn vào trong. Và rồi tôi đã thấy thứ được đóng gói trong đó.

Bên trong hoàn toàn chẳng có đồng tiền nào. Thế nhưng lại có rất nhiều mảnh giấy được nhồi nhét trong hộp.

Từ bạn bè, người thân, tên nhà trọ cho đến quán bar, quán thịt rồi nhà bán rau củ quả, tất cả các khoản nợ của cha anh ta và cả kì hạn trả nợ đều được ghi lại rất chi tiết, thậm chí cả tên người bảo lãnh trong trường hợp cha anh ta không thể trả hết nợ nần cũng được ghi lại đầy đủ trong đó.

Ngoài ra còn có một bức thư ghi đại khái là: "Con trai, hãy thay cha trả hết số nợ này nhé! Cha của con".

"Thật ngu ngốc! Thật là... Thật dối trá! Cha ơi là cha!"

Vừa hét anh ta vừa lôi mọi thứ đựng trong hộp ra ném đi. Những tờ hóa đơn thanh toán nối tiếp nhau bay ra.

Trong số đó có một lá thư tay nhưng có vẻ anh ta không để ý gì tới nó mà cũng vứt luôn ra ngoài.

Trên lá thư viết mấy lời như sau:

"Xin lỗi con trai. Cha đã nói dối chuyện kho báu. Ngay từ đầu cha đã không phải tay cá cược truyền thuyết hay gì cả. Lúc đầu tình hình cũng tốt nhưng rồi thời gian càng trôi qua cha càng không thắng được gì nữa. Nợ nần chồng chất như vậy, cha thật là một người cha tệ hại. Nhưng dù sao thì cha cũng mong con hãy tha thứ cho cha, tiện thể giúp cha trả luôn các

khoản nợ. Cha đã nói chuyện rõ ràng với những người cha nợ tiền rồi. Họ nhất định sẽ đợi đến lúc con sẵn sàng trả nợ. Cha nhờ cả vào con đó."

Quả là một cú đau. Đúng là một phong cách hạ gục người khác mà vẫn khiến người ta cảm thấy thoải mái.

"Cha ơiii!"

Tôi cũng chỉ biết đồng tình cho chàng trai đang gào thét đó thôi.

Giờ thì tôi đã hiểu thế nào gọi là "con của cóc thì cũng chỉ là nhái mà thôi".

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8: Đất nước của những người trung thực

"Đất nước của những người trung thực ư?"

Tôi đang đứng trước mặt anh lính gác của một đất nước nhỏ bé nằm ven biển. Nghe anh lính nói ra một cái tên kỳ lạ, tôi lấy làm khó hiểu.

"Đúng vậy. Đất nước của chúng tôi gọi là "Đất nước của những người trung thực". Đúng như ý nghĩa của cái tên, ở đất nước này không có ai nói dối cả. Đúng là một đất nước ngớ ngẩn nhỉ."

"Ồ."

"Một khi bước qua cánh cửa này vào đất nước của chúng tôi thì dù là ai đi chăng nữa, kể cả các vị phù thủy, cũng sẽ không thể nói dối được."

Dù có ngớ ngẩn thì tôi cũng cảm thấy hứng thú với đất nước này.

"Không biết vì nguyên nhân gì mà đất nước này lại thành ra như vậy?"

"Quốc vương của chúng tôi sở hữu một thanh kiếm có năng lực rất kỳ lạ, dường như nó có thể khiến cho toàn bộ đất nước không một ai có thể nói dối. Chuyện độc nhất vô nhị này nghe có vẻ khó tin nhưng mà bằng cách nào đấy nó đã ra được như thế."

"....."

"Vậy thưa nữ phù thủy này, cô thấy sao? Cô có muốn tiến vào đất nước của chúng tôi không?"

Tôi đã đáp ứng lời mời đó.

Sau khi yêu cầu được trợ lại ba ngày hai đêm, tôi bước qua cổng.

Những cơn gió đầu hạ thổi vào, mang theo mùi hương của biển.

Con phố bên bờ biển nhuộm mình bằng những màu sắc rực rỡ với những ngôi nhà dọc lối đi màu xanh, đỏ, vàng, tím và nhiều màu sắc khác. Những sắc màu phối với nhau tạo nên một khung cảnh nổi bật. Không hề có sự sắp đặt trước nào cả. Thế nhưng những màu sắc sắp xếp so le nhau vẫn rất ăn ý.

Không khí ở đất nước này có vẻ khá được.

"Cô phù thủy ơi, mua bánh mì của chúng tôi đi! Nó không được ngon cho lắm, lại còn bị để đây lâu rồi nên hơi cứng nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, vì đây là bánh chúng tôi bán còn thừa từ ngày hôm qua. Thế nhưng giá vẫn không đổi đâu! Mau mua đi nào!"

"Ôi không... Thứ rác rưởi như vậy thì ai mà thèm mua chứ."

Những lời nói khó tin từ cửa hàng bên vỉa hè vọng tới khiến tôi buột miệng buông lời chỉ trích.

Không hiểu tại sao tôi lại có thể nói ra những lời tồi tệ hơn đến 20% mức bình thường như thế nhỉ. Vì tôi không thể nói dối ư?

"Cô nói gì vậy? Để ở ngoài lâu thế thì đương nhiên mùi vị và chất lượng phải kém đi rồi! Nhưng cũng đâu phải là không thể ăn! Cô mua mà xem!"

"....."

Không thể nói dối cũng là một tội lỗi.

Sau khi vừa tới đất nước này, tôi đã vướng phải cuộc đời kỳ lạ với bà lão bán hàng vỉa hè. Có lẽ, tôi nghĩ chỉ có lẽ mà thôi, nhưng chắc hẳn những người dân sống trong đất nước này đôi khi cũng vướng phải những chuyện tương tự.

"Ôi, cô phù thủy này trông đáng yêu quá, đến mức khiến tôi cảm thấy ghen ghét! Mà chỗ tôi vừa có loại nước hoa mới này, ghé lại mua thử xem sao đi? Tôi cũng chẳng muốn bán cho những thiếu nữ dễ thương như cô đâu, nhưng chỗ chúng tôi cũng phải làm kinh tế mà."

"Xin chào. Tôi không phải tuýp người trung thực cho lắm, tính nết còn có phần trẻ con và tấm lòng thì lại hẹp hòi, quả thực là một kẻ tồi tệ. Nhưng mà bây giờ tôi đang thèm khát phụ nữ vô cùng. Nếu được thì cùng tôi đi uống một cốc trà nhé. A, không được sao?"

Rõ ràng mọi người đang trung thực quá mức cần thiết, đến mức khiến người khác chỉ muốn mắng cho một trận.

Đương nhiên là do họ toàn nói lời thừa thãi nên khiến cho những người đi qua có cảm giác không ổn.

"Ông vẫn hói như mọi khi nhỉ."

"Ông cũng vẫn béo như mọi khi đấy thôi."

"Tôi đã nghĩ thế này từ rất lâu rồi nhưng chưa nói, miệng của ông hôi quá đi mất."

"Nhắc tới chuyện mùi thì ông cũng bị bệnh hôi nách kinh khủng khiếp."

"Ha ha ha."

"Ha ha ha."

Bản tính thích công kích của những con người này khiến họ không giấu giếm điều gì mà cứ thản nhiên công kích nhau.

Không hiểu quốc vương của đất nước này nghĩ gì nữa mà lại biến đất nước thành ra như vậy?

Tôi đi tiếp dọc con phố thì nhìn thấy một cung điện.

"Từ ngày chúng ta xóa bỏ hoàn toàn những dối trá khỏi đất nước đến nay đã được nửa năm! Mọi người thấy thế nào? Một đất nước không có lời nói dối quả là tuyệt vời đúng không!"

Tôi đến vừa đúng lúc vị quốc vương trẻ tuổi đang có một buổi diễn thuyết tuyên truyền.

Trên tay anh ta cầm một thanh kiếm kiểu dáng hết sức lập dị. Những cảm nghĩ của tôi bất chợt buột lên thành tiếng một cách kỳ lạ:

"A, sở thích của anh ta tệ quá nhỉ."

Tiếng hò hét của những người dân đang tụ tập ở đó vang lên:

"Quốc vương tuyệt vời!"

"Cảm ơn vì đã mang đến một đất nước tuyệt vời không có sự dối trá!"

"Nhờ quốc vương mà tôi đã có người yêu!"

"Quốc vương vạn tuế!"

Những lời như vậy vang lên. Không một ai hạ giọng khiến cho những tiếng hoan hô quá mức thật thà vang vọng khắp nơi.

Vị quốc vương gật đầu hài lòng trước phản ứng của dân chúng, cầm thanh kiếm giơ lên trời.

"Dối trá là một điều vô cùng tồi tệ! Là thứ đáng ghê tởm! Trước thanh kiếm này, xin thề, đất nước của chúng ta từ nay về sau sẽ hoàn toàn không có những lời nói dối, trở thành một đất nước chỉ toàn những người trung thực mà thôi!"

"Trọn đời sẽ như vậy!"

"Tôi yêu quốc vương!"

"Tuyệt vời quá! Ôm tôi đi!"

"Quốc vương vạn tuế!"

"Quốc vương vạn tuế!"

Nghe lời tán thưởng của những người trung thực vang lên không ngớt, vị quốc vương càng cất cao giọng hơn:

"Vì không có những lời dối trá, không có lừa bịp, chỉ có thành ý thực sự nên chúng ta sẽ sống trong mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau! Chúng ta sẽ thật lòng thật dạ trao đổi với nhau, cùng nhau dẫn dắt đất nước đi theo hướng đúng đắn có được không!"

Tôi đứng cách xa một khoảng để theo dõi buổi diễn thuyết. Đúng là một khung cảnh kỳ lạ khiến tôi chẳng thốt lên được lời nào. Bỗng có ai đó vỗ vào vai tôi.

Khi quay lại đằng sau, tôi liền thấy một nữ phù thủy mặc áo choàng màu nâu đất, đầu đội chiếc mũ phù thủy có chóp nhọn. Cô ta chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi với mái tóc màu nâu.

"Có chuyện gì vậy?"

"Bạn là phù thủy do Hiệp Hội Phù thủy cử tới ư?"

Cô gái viết câu hỏi lên một quyển sổ phác thảo, biểu tình đặc ý đưa tôi xem.

Tôi lắc đầu:

"Không phải, bạn nhầm rồi."

Tiện nói thêm, Hiệp Hội Phù thủy là nơi tổ chức các kỳ kiểm tra để quan sát, đánh giá các phù thủy, ngoài ra còn quản lý những vụ việc do phù thủy gây ra, hoặc là tổ chức nghiên cứu các loại phép thuật mới. Nói đơn giản thì đó là một tổ chức bí ẩn có dính líu tới mọi thứ liên quan đến phép thuật.

"Nhân đây tôi cũng nói luôn, những người thuộc Hiệp Hội Phù thủy sẽ đeo huy hiệu cài áo có hình mặt trăng trên ngực."

Còn chứng nhận phù thủy tôi đeo trên ngực lại là huy hiệu cài áo hình ngôi sao.

Sau khi nghe tôi giải thích tường tận, có vẻ cô gái đã nhận ra mình lầm. Hai má đỏ ửng như đang xấu hổ, bối rối xoay xoay chiếc bút trong tay.

"Xin lỗi nhiều. Bạn hãy quên chuyện tôi nhận nhầm này đi nhé!"

Cô gái viết rồi lại giở quyển sổ lên cho tôi xem, sau đó liên tục cúi đầu với tôi rồi chạy đi. Chẳng hiểu có chuyện gì nữa.

Nói tôi mới để ý, không biết nếu viết lên giấy thì sao nhỉ? Liệu có giống như lời nói, ta chỉ có thể viết những lời trung thực ở nơi này không?

Trong lúc nhìn theo cô gái kỳ lạ chẳng nói chẳng rằng và nhìn lại những người đang tụ tập quanh cung điện, tôi bỗng nảy sinh nghi vấn đó.

Kết luận của tôi là dù có viết lên giấy đi nữa thì cũng không thể nói dối trong đất nước này.

Ví dụ như món đồ ngọt do tiệm bánh kẹo mới làm ra được ghi là "Chúng tôi đã làm ra được một loại sản phẩm mới", nhưng sau đó lại được thêm vào "Thực chất chúng tôi chỉ thêm vào loại kẹo sẵn có một vài thành phần mới mà thôi". Những cửa hàng khác, từ tiệm café đến cửa hàng sách, những dòng chữ quảng cáo đều chung một tình trạng nhem nhuốc.

"Sản phẩm mới do chính trường quầy giới thiệu! Rất tuyệt vời! Nói dối đó. Rác rưởi và tệt hại đến mức ăn vào là chết luôn."

"Một gương mặt tác giả mới đầy bí ẩn! Đến cả tác giả có lượng sách bán chạy nhất cũng phải ngạc nhiên! (Vì khả năng tòi tệt quá mức mà)."

"Sản phẩm mới này mang lại hiệu quả cao hơn tới 40%! Hiệu quả đó chỉ là do cảm giác bị đánh lừa mà thôi."

Vân vân...

Lời quảng cáo ở tất cả các cửa hàng đều mang hai nửa bất nhất, nửa đầu có vẻ như không đúng thực tế cho lắm, chính xác phải là nửa sau. Bất kỳ bảng quảng cáo nào cũng có dấu vết tẩy xóa của phần thêm vào đó, khiến cho tấm bảng nhem nhuốc tới mức khó mà đọc được chữ.

Ngán ngẩm trước khung cảnh những sự thực được phô bày lộ liễu trên cả con phố, tôi tiến về phía một nhà trọ có tấm biển quảng cáo ghi "Nhà trọ cực kỳ rẻ! Rẻ nhưng đẹp một cách vô lý",

Thế nhưng phòng trọ tôi ở thì còn xa mới có thể nói là đẹp. Đúng là một căn phòng rác rưởi, tệt hại. Nếu sống ở đây chắc tôi chết mất.

Có lẽ nhìn từ góc độ của người chủ nhà trọ thì căn phòng đây đẹp lắm chẳng? Có vẻ như gu thẩm mỹ của người này u ám thật đấy.

Tôi chán nản trước hiện thực tàn khốc, vừa giam mình trong phòng vừa lấy sổ và bút ra.

"Nên viết cái gì bây giờ nhỉ..."

Tôi nghĩ muốn thử viết thứ gì đó để tìm hiểu xem tình trạng viết cũng không viết được lời nói dối ở đây là thế nào.

Tôi ngồi ngậm bút một lúc, chấp nối lại trong đầu những việc đã xảy ra trong suốt một ngày.

Sau những trăn trở, hồi tưởng, cuối cùng tôi cũng đặt bút viết.

Dù có định thử viết ra những lời dối trá bao nhiêu lần chẳng nữa, bàn tay tôi cũng sẽ tự ý viết ra sự thật. Tôi đã định viết một lời nói dối có vẻ hợp tình hợp lý nhưng kết quả sau khi cầm bút vẫn chỉ là sự thật hiện ra mà thôi.

Ví dụ như khi tôi định viết: "Thực ra tôi là đàn ông" thì những chữ tôi viết ra vẫn bị sắp xếp lại và kết quả trên giấy là "Thực ra tôi là phụ nữ". Dù thế nào những chữ viết ra cuối cùng vẫn là những sự thật.

Dù tôi có sửa lại sau thì cũng vô dụng. Tôi muốn viết thêm "Lời vừa xong là nói dối đó", nhưng khi định viết ra thì tai và mắt lại hoạt động thành "Lời vừa xong là sự thật đó", không có cách nào làm khác được.

Dù tôi có đổi sang tờ giấy khác, dù có dốc sức ra sao, nỗ lực như thế nào thì cũng không thể viết được một câu dối trá nào.

"Hừ chuyện gì thế này không biết..."

Sao tôi cứ có cảm giác quái lạ thế nào ấy. Cái cảm giác ấy giống như trở thành thói quen, đánh gục cơ thể tôi khiến cho nó không nghe theo mong muốn của tôi nữa.

"Ủa?"

Sau khi viết được một lúc, tôi đã chú ý tới một điểm kỳ lạ.

Tôi đã nhận ra một thỏa thuận ngầm mà những người trung thực ở đất nước này không ai nói ra.

Ngày hôm sau tôi cũng xuống phố đi dạo.

Vừa đi dọc theo con phố rực rỡ sắc màu, tôi vừa hỏi "Thứ này có ngon không? Có tươi không?", khiến cho những người bán hàng vỉa hè phải nói ra sự thực để tôi có thể lựa chọn được những đồ ăn tươi ngon nhất. Vừa đi tôi vừa ngâm nga hát thầm.

Là một đất nước ven biển nên một mặt bên của con phố cũng là bờ biển. Tôi vừa mua đồ ăn vặt, vừa bình thản nghe tiếng sóng vỗ.

"Đồ tồi! Tao đánh chết mày! Tên hói! Đồ hôi miệng!"

"Tên béo khốn kiếp! Đồ hôi nách!"

"Đi chết đi!"

"Mày mới chết đi ấy!"

...

Bầu không khí tươi đẹp lập tức bị phá vỡ.

Ở ngay phía trước, tôi có thể nhìn thấy hai người đàn ông vừa xô đẩy, vừa chửi mắng nhau. Một người béo đến mức có cảm giác như nếu dùng kim châm vào cơ thể, ông ta sẽ nổ tung ngay lập tức, và một người hói bị ánh mặt trời chiếu vào đầu tỏa ra ánh sáng chói lọi, lấp lánh. Nhân tiện, đó chính là hai người hôi nách và hôi miệng mà tôi gặp ngày hôm qua.

"Ái chà chà..."

Hai người đàn ông xung đột gay gắt, không thèm để ý tới những cái nhìn của mọi người. Có điều, người quanh đó cũng chỉ thờ ơ theo dõi chứ chẳng ai có ý định ngăn họ lại.

Tôi cũng định làm như vậy, nhưng...

"Cứ để mặc hai người đó như vậy có ổn không?"

Tôi túm lấy một người đàn ông đứng gần đó, hỏi. Biết là nên ngăn hai người đó lại thì hơn, nhưng không muốn tự mình làm việc ấy nên tôi tìm cách phó mặc cho người khác.

Nhưng người đàn ông đó hỏi lại tôi:

"Ô? Nữ phù thủy, cô từ nơi khác đến sao?"

Thấy tôi gật đầu, người đàn ông mỉm cười.

"Ở đất nước chúng tôi, chuyện tranh chấp như vậy là chuyện thường như cơm bữa ấy. Nhưng mà đứng xem người ta đánh nhau cũng giúp giải tỏa căng thẳng rất nhiều nên mọi người xung quanh chẳng ai muốn ngăn họ lại cả."

"....."

"Tại ông vua ngu ngốc mà chúng tôi đều bị dồn nén một đồng nóng giận trong người, nên những việc này đã trở thành thứ giết thời gian vô cùng hữu hiệu."

Lời nói của ông ta nghe thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Quốc vương đã nói cần tạo ra mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau thông qua việc xung đột, nên dân chúng chẳng còn cách nào khác là đứng ngoài

chứng kiến.

"Này, mau dừng lạiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii."

Đúng lúc đó, một giọng nói lớn đến mức khiến người khác phải bịt tai vang lên giữa đường.

Nhìn kỹ sẽ thấy ở bên cạnh hai người đàn ông đang xung đột có một nữ phù thủy trẻ tuổi đang cầm đũa phép trong tay. Nữ phù thủy giơ đũa phép lên, khiến cho hai người đàn ông đang chuẩn bị tung nắm đấm vào nhau dừng lại, đứng im tại chỗ.

Nữ phù thủy choàng áo khoác màu đen, trên ngực cài huy hiệu hình mặt trăng và ngôi sao, tuổi trẻ hơn tôi một chút. Mái tóc ngắn màu đen được chải gọn gàng, bóng mượt. Nữ phù thủy giận dữ trừng trừng nhìn hai người đàn ông đang xô xát.

"Dừng ngay việc ẩu đả với nhau vì những lí do vớ vẩn này giữa ban ngày ban mặt cho tôi. Không thấy phiền phức cho những người xung quanh à."

Cô bé đó đội một chiếc mũ tam giác có chóp nhọn, khuôn mặt trông quen quen.

"Cả mấy người xung quanh nữa, có thời gian rảnh đứng nhìn sao không ngăn họ lại? Tại sao một người không phải dân của đất nước này, cũng chẳng là gì cả như tôi lại phải đứng ra làm chuyện này?"

Cô gái tức giận nói.

Đây chính là cô bé đã được tôi tặng chiếc mũ phù thủy cho khá lâu trước đây.

"Saya, em đang làm gì ở đây vậy?"

Tôi lách qua đám người, tiến tới trước mặt cô gái. Cô bé cũng nhìn lại tôi:

"Ô, chị Elaina?"

Mắt vừa đảo sang phía tôi, cô bé liền há hốc miệng ngạc nhiên.

Có lẽ vì ngạc nhiên quá độ mà cánh tay đang cầm cây đũa phép nói lỏng ra, phép thuật ngăn cản hai người đàn ông cũng biến mất.

Bỗng dưng được giải thoát khỏi phép thuật, sức lực tăng lên, hai người đàn ông tung cú đấm vào má nhau rồi cũng ngã nhào xuống, bất tỉnh.

"Ôi, tôi xin lỗi."

Một lời xin lỗi mong manh cất lên.

"Không ngờ em lại được gặp chị Elaina ở nơi này! Đây gọi là duyên phận phải không? Đúng là do số phận sắp đặt rồi."

Sau khi giao lại hai người đàn ông bất tỉnh nhân sự cho người dân gần đó, chúng tôi vừa đi dạo phố vừa buôn chuyện sau một quãng thời gian khá dài không gặp.

"Đúng là lâu quá rồi không gặp nhau. Em vẫn khỏe chứ?"

Tôi quyết định coi như không nghe thấy những lời vô nghĩa vừa rồi của cô bé.

"Nhờ có chiếc mũ này của chị mà em rất khỏe! Em cũng đã trở thành phù thủy một cách thuận lợi rồi."

Saya vừa dịu dàng chạm nhẹ vào chiếc mũ như thể quan tâm đến nó hơn bất kì thứ gì khác, vừa nói.

"Vậy danh hiệu phù thủy của em là gì?"

"Em là phù thủy Than Củi."

"Ô, gần giống của chị nhỉ."

Tôi là phù thủy Tro Tàn. Nghe khá giống nhau nhỉ.

"Em đã nhờ sư phụ chọn cho một cái tên gần giống với tro tàn đó chị."

Vừa nói, cô bé vừa ưỡn ngực. Hai chiếc huy hiệu gắn trên ngực va vào nhau, phát ra tiếng leng keng.

Hai chiếc huy hiệu, một chiếc có hình mặt trăng còn một chiếc có hình ngôi sao.

"Em đã vào Hiệp Hội Phù thủy à?"

Saya gật đầu:

"Vâng. Em nghĩ muốn vừa đi du ngoạn vừa kiếm được tiền thì đây là cách nhanh nhất."

Nêu được ghi tên vào danh sách của Hiệp Hội Phù Thủy thì sẽ nhận được một huy hiệu hình mặt trăng và có thể đến các chi nhánh của hiệp hội ở nơi mình tới để nhận nhiệm vụ, từ đó sẽ kiếm được một khoản thu nhập ổn định. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra.

"Hôm nay em đến đất nước này vì công việc sao?"

"Đúng vậy. Nên nếu chị có thể kể cho em nghe một chút về đất nước này thì tốt quá. Em chưa biết gì nhiều về nơi này cả."

"Chưa biết gì nhiều về nơi này mà em vẫn nhận nhiệm vụ sao...?"

Con bé này bị ngốc hả?

"Chuyện là, dạo gần đây em mới mua một món đồ khá đắt đỏ nên đang thiếu tiền trầm trọng... Mà tình cờ là nhiệm vụ lần này lại có mức thù lao khá cao. Vậy nên em mới đến đây."

Tôi thở dài trước cách làm việc ngốc nghếch, không có kế hoạch chu đáo của Saya.

"Thế nếu mức thù lao đó là lời nói dối thì em làm thế nào?"

"Nhưng đây là đất nước của những người trung thực mà nhỉ? Chẳng phải là họ sẽ không thể nói dối sao?"

"Có vẻ như cũng không hẳn là như thế đâu."

"Ý chị là sao?"

"Saya, em có tờ giấy nào không dùng đến ở đây không?"

"Em có nhưng mà..."

"Đưa chị mượn."

Cô gái tỏ vẻ khó hiểu, lấy từ trong túi ra một mảnh giấy đưa cho tôi.

"Đây chị."

Mảnh giấy cô bé đưa cho tôi, nhìn thế nào cũng thấy là tờ giấy yêu cầu nhiệm vụ được gửi đi từ đất nước này.

"Chắc là không nên viết bừa bãi lên những giấy tờ thế này đâu nhỉ?"

Nhìn sơ qua mảnh giấy sẽ thấy những con chữ ngay ngắn được xếp thành hàng san sát, xem ra là khó có thể viết lung tung lên đó.

Nhân tiện, nội dung đại khái của nhiệm vụ là thế này:

"Gửi Hiệp Hội Phù Thủy. Tôi có một thỉnh cầu. Hiện nay quốc vương của chúng tôi đang có một thanh kiếm. Nó có sức mạnh khiến cho cả đất nước không thể nói dối. Việc không thể nói dối cũng chẳng phải là xấu, nhưng mà nó khiến cho người dân ở đất nước chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn. Các ngài có thể làm ơn đến đây giải quyết giúp chúng tôi vấn đề này được không? Để cảm tạ, chúng tôi sẽ trả số tiền sau..."

Tôi chăm chú đọc bản yêu cầu nhiệm vụ, còn Saya đứng bên cạnh tôi, hai má phồng lên.

"Trong bản yêu cầu nhiệm vụ này có viết số tiền thưởng khá cao, thế nhưng tên người yêu cầu và cả địa chỉ của họ đều không thấy ghi. Chị sẽ giúp em, chúng ta cần phải tìm chủ nhân của nhiệm vụ trên. Tóm lại là từ tờ giấy chúng ta chẳng thu được thông tin gì hết. Vậy nên trông tờ giấy có vẻ quan trọng nhưng thực chất nó cũng chẳng cần thiết lắm. Em muốn ninh, nấu, nướng, ăn nó hay làm gì tùy thích."

"Chị nghĩ em là con dê đấy à?"

Thở dài trước một Saya đang gặt gồng, tôi nhìn chăm chú tờ giấy trên tay lần nữa.

Tôi cứ có cảm giác đã nhìn thấy tờ giấy như thế này ở đâu đó. Chất giấy giống như loại hay được dùng trong sổ phác thảo. Những con chữ chông chéo gợi lên trong ký ức của tôi về một nét chữ xinh đẹp.

Ô này...

"Có lẽ chị biết người đưa ra nhiệm vụ này đấy."

"Ô! Thật ấy ạ?"

"Em có biết chúng ta đang ở đất nước nào không hả?"

Tôi vừa trả lại tờ giấy vào tay cô bé vừa nói.

Chúng tôi đi tới gần cung điện. Không giống như ngày hôm qua, ở đây không còn đám đông hò hét nữa, người dân đi qua đi lại trên quảng trường.

Tôi liền có thể tìm thấy mục tiêu ngay lập tức.

Cô gái vừa giơ cuốn sổ phác thảo với dòng chữ "Có ai biết vị phù thủy được Hiệp Hội Phù Thủy cử đến không? Người đó có phù hiệu hình mặt trăng cài trên ngực", vừa bối rối đáp lại ánh mắt của người đi đường. Hành vi của người này trông rất đáng ngờ, nên mới trở nên vô cùng nổi bật.

"Ô này, lại là cô à! Người đã bị trục xuất khỏi Cung điện không được lảng vảng quanh khu vực này đâu! Đồ phù thủy không có năng lực!"

"Ôi! Tôi xin lỗi! Xin lỗi!"

Cô gái đó bị mấy người lính canh đuổi theo.

"Là người kỳ lạ đó sao?"

"Đúng, chính là cô ta đấy."

Tôi gật đầu trước nghi ngờ của Saya.

Sau đó chúng tôi đuổi theo cô phù thủy đang bỏ chạy.

"Lại gặp phải rắc rối rồi..."

Cô phù thủy chạy một mạch tới một con ngõ nhỏ, ôm cuốn sổ phác thảo trong tay, cuộn người lại. Đôi mắt đẫm nước.

Tôi thò đầu ra ngó đường lớn để xác nhận không có lính canh quanh đó.

"Xin chào. Hôm qua chúng ta đã gặp nhau."

Nghe thấy tiếng tôi, cô phù thủy ngẩng mặt lên, tỏ ra sửng sốt.

"Cô là vị phù thủy hôm qua! Có chuyện gì vậy?"

"Cô vẫn đang tìm nữ phù thủy do Hiệp Hội Phù Thủy cử đến sao?"

"À đúng vậy..."

"Giới thiệu với cô. Đây là bạn tôi, Saya. Cô ấy là người được Hiệp Hội Phù Thủy cử tới."

Tôi đặt tay lên vai Saya, tay còn lại chỉ vào ngực cô bé, nói.

"Xin chào."

Saya buông lời chào hỏi theo đúng lễ nghĩa.

Cô gái lại giật mình lần nữa.

"Chiếc phù hiệu đó! Bạn chính là người được cử tới sao!? Tôi hiểu rồi... Tôi là phù thủy Cát Cháy, tên là Eihemia. Tôi chính là người đã gửi yêu cầu nhiệm vụ đến Hiệp Hội Phù Thủy."

Saya đưa ra một mảnh giấy.

"Nhiệm vụ mà bạn nói có phải là cái này không?"

Eihemia vừa gật đầu liên tục vừa lật số ra, giơ lên dòng chữ "ĐÚNG RỒI". Sau đó cô lật thêm trang nữa, trên trang sau đó có ghi lời giải thích: "Xin lỗi. Tôi sốt ruột quá nên đã lơ đãng quên không ghi tên và địa điểm gặp mặt".

Những lời đó như đã được chuẩn bị từ trước.

"Bạn có thể nói được không?"

"Được."

"Vậy tại sao?"

"Vì giọng nói của tôi chính là nguồn gốc của tai họa."

"Bạn có thể trả lời rõ ràng hơn không?"

"Trong chuyện này có một số ẩn tình liên quan tới vật hiện có sức mạnh ảnh hưởng tới tình trạng của đất nước này. Hai bạn có muốn nghe toàn bộ câu chuyện của tôi không?"

"Ừm."

"A, chờ chút. Tôi cần ghi chú lại."

Tôi gật đầu còn Saya lấy ra một chiếc bút và một mảnh giấy. Đây đúng là dáng vẻ của người mới vào nghề có ý thức cao đây mà.

Eihemia nhìn chúng tôi rồi tiếp tục cầm bút.

"Thật ra thanh kiếm mà quốc vương đang sở hữu là do tôi chế tạo."

Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy có chút khoe khoang nhỉ.

Đó là chuyện của nửa năm về trước.

Lúc đó Eihemia đang làm việc trong Cung điện. Cô nhận được một yêu cầu từ quốc vương:

"Ta muốn xóa bỏ sự dối trá khỏi đất nước này. Ta muốn khiến cho mọi người trao đổi với nhau những suy nghĩ thực sự."

Sau khi nghe ngóng sự tình thì dường như vị quốc vương này đã bị người hầu thân cận lừa dối rồi bị phản bội. Không chịu đựng được chuyện đó, anh ta muốn loại bỏ hoàn toàn những lời dối trá.

Vì một lòng tôn kính quốc vương và yêu đơn phương anh ta, Eihemia đã lập tức đồng ý và nghĩ cách để loại bỏ những lời nói dối.

Ý tưởng đã lóe sáng trong đầu Eihemia.

"Đúng rồi! Mình có thể tạo ra một kết giới khiến không ai có thể nói dối ở bên trong!"

Thế nhưng để tạo ra được kết giới cần một lượng pháp lực rất lớn. Vậy nên Eihemia đã hi sinh giọng nói của mình để đổi lấy nguồn pháp lực mạnh mẽ. Thế nhưng chỉ giọng nói thôi vẫn chưa đủ, nên cuối cùng, cô gái đã trút ra toàn bộ nguồn phép thuật của bản thân.

Kết quả là cô ấy không thể sử dụng phép thuật được nữa, cũng chẳng thể nói được, thế nhưng thanh kiếm đã được hoàn thành.

Nhưng tại sao cô ấy lại quyết định hi sinh giọng nói của mình nhỉ? Tôi đã hỏi Eihemia việc này. Cô gái đỏ mặt, viết: "Nếu không thể nói dối thì tôi sợ tôi sẽ để lộ tình cảm của mình với quốc vương mất..."

Cô gái này có vẻ nhút nhát quá.

Sau khi hoàn thành thanh kiếm, cô gái ngay lập tức dâng lên quốc vương.

"Thưa quốc vương. Nếu ngài cầm thanh kiếm này bằng tay thuận của mình, ngay lập tức cả đất nước sẽ không thể nói dối. Còn nếu nó rời khỏi cánh tay thuận của ngài ra thì hiệu lực sẽ mất."

Cứ như vậy, món quà do Eihemia dâng lên đã trở thành vật bất ly thân của quốc vương. Quả là mưu mô mà.

"Tại sao lại cứ phải là tay thuận vậy?"

"Vì như thế thì công hiệu sẽ cao hơn."

Nói dối đó. Thực ra là khi quốc vương không thể sử dụng cánh tay thuận, Eihemia mới có cơ để chăm sóc những việc thường ngày cho anh ta.

Sau khi nghe Eihemia kể rõ mọi chuyện, quốc vương vừa tỏ vẻ ngạc nhiên, vừa thở dài, chua xót nói:

"Hừm... tại sao cô không nói ra chuyện đó? Chỉ vì mệnh lệnh của ta mà cô ra nông nỗi này... Nếu như mọi người đều một lòng trung thành với ta như vậy thì ta đã không phải làm đến mức đó."

"Quốc vương đừng nói vậy."

Sau đó quốc vương cầm thanh kiếm lên, và:

"Nhưng mà thanh kiếm chết tiệt này trông chẳng đẹp gì cả. Ta không muốn cầm cái thứ này chút nào."

"Hả?"

"Lỡ miệng nói ra mất rồi..."

Quốc vương buột miệng nói ra suy nghĩ thực sự của mình.

Ngày hôm đó cuối cùng đã khép lại trong bầu không khí lúng túng khó hiểu như vậy.

Từ sau hôm đó, quốc vương đã sử dụng thanh kiếm ấy để thay đổi đất nước. Đầu tiên những cận thần không tuân theo mệnh lệnh đều bị trục xuất. Tiếp theo, anh ta dùng vũ lực để đàn áp những người dân bất mãn với việc không thể nói dối. Từ đó đất nước trở thành đất nước của những người trung thực, hay nói đúng hơn là đất nước chỉ còn lại những người không thể chống đối quốc vương.

Cho đến bây giờ, ở đất nước này chỉ còn lại những người luôn tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của anh ta.

Còn Eihemia, vì không thể sử dụng phép thuật nữa nên bị xem là không có năng lực và cũng bị trục xuất khỏi hoàng cung.

"Ngoài việc có phép thuật ra thì tôi chẳng còn chút giá trị nào cả."

Sau khi kể lại mọi chuyện, Eihemia viết những lời đó lên trang giấy.

Quả là không còn chuyện nào lỗi bịch hơn việc này nữa.

"Cô được trọng dụng với tư cách là một phù thủy thì ngoài phép thuật ra, cô không có chút giá trị nào khác là chuyện đương nhiên mà."

"Tôi đã hi vọng rằng dù không còn chút phép thuật nào vẫn có thể được giữ lại bên cạnh."

Saya phớt lờ vẻ suy sụp của Eihemia, vẫn tiếp tục tấn công:

"Nhưng vì mệnh lệnh mà hi sinh cả giọng nói lẫn pháp lực thì lớn lao quá. Quốc vương chắc là thấy chuyện đó khó chịu lắm nhỉ."

Một người đã bỏ lỡ cả duyên phận lẫn hôn nhân trong một thời gian dài quả thực không nên nói những lời này. Phớt lờ vẻ ngạc nhiên của tôi, Saya nhìn vào tờ giấy yêu cầu nhiệm vụ.

"Yêu cầu của Eihemia là khiến đất nước này trở về như ban đầu đúng không. Vậy phải làm thế nào để nó trở lại như trước?"

"Chỉ cần lấy thanh kiếm ra khỏi tay quốc vương là được."

"Tôi hiểu rồi!" Saya gật đầu. Tôi nói tiếp:

"Nếu đập vỡ thanh kiếm thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Khi đó nguồn phép thuật bị kìm giữ trong thanh kiếm sẽ không còn nữa, giọng nói và phép thuật của tôi sẽ trở lại như trước đây."

"Ồ."

"Vậy thì chờ đến buổi diễn thuyết tiếp theo giống như ngày hôm qua, chúng ta có thể nhanh chóng cướp thanh kiếm khỏi tay quốc vương."

"Buổi diễn thuyết tiếp theo phải một tháng sau mới tiến hành cơ."

"Chị Elaina, trong một tháng này hai chúng ta ở chung một phòng..."

"Cô hãy nghĩ biện pháp khác đi."

"Để cướp được thanh kiếm từ trong tay quốc vương, có lẽ chúng ta phải đột nhập vào hoàng cung."

"Nhưng nếu không thể nói dối thì sẽ gặp khó khăn đó. Vì bị hỏi lí do vào cung là chúng ta xong đời."

Đó chính là sự thực.

"Vì đây là đất nước trung thực mà. Chúng ta không thể nói dối để vào cung được. Nhưng nếu dùng đến thứ Eihemia đang cầm, có lẽ chúng ta sẽ vào được. Ta không thể nói dối, nhưng có thể đánh trống lảng thế nào cũng được."

Ở đất nước này, không thể nói ra lời nói dối nhưng nếu viết thì vẫn có thể.

Eihemia gật đầu, viết: "Đúng vậy". Bởi lỗ hổng của kết giới mà tại đất nước này đã hình thành một thỏa thuận ngầm, Eihemia cũng đã nhận ra điều đó. Cũng có thể là cô ấy đã cố tình làm như thế.

"Ý chị là sao, Elaina?"

Tôi bắt đầu giải thích cho Saya.

Tôi mượn quyển sổ phác thảo cùng cây bút của Eihemia, viết lại kế hoạch tác chiến.

"Như vậy có được không?"

Không biết tôi đã trở thành người hỗ trợ Saya thực hiện công việc từ lúc nào, nhưng dù sao chúng tôi sẽ không tách ra cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Chúng tôi không thể để mặc đất nước này trong tình trạng không thể nói dối dù chỉ một lời như vậy được.

"Xin lỗi. Các vị có việc gì? Không có sự cho phép của quốc vương thì không ai được bước vào khu vực này."

Bước tới cánh cửa vào hoàng cung, quả như dự đoán, ba người chúng tôi bị lính gác cổng chặn lại.

Tôi để ý thấy anh lính có vẻ phân tâm khi nhìn thấy Eihemia.

"A, là ngài sao, nữ phù thủy! Không biết có chuyện gì mà ngài lại tới đây vậy? Ngài đã bị trục xuất khỏi hoàng cung rồi mà?"

"Ôi xin lỗi! Xin lỗi!"

"Đây đây!"

Tôi nắm vai Eihemia, giữ lại rồi đẩy vào lưng Saya, trao đổi vị trí hai người:

"Saya, mau giải thích tình hình đi."

Saya chặn đường người lính gác, đưa ra một tờ giấy lộng lẫ.

"E hèm. Anh lính, anh hiểu những gì viết trên tờ giấy này chứ?"

Trên tờ giấy nguệch ngoạc đó có ghi thế này: "Việc trục xuất phù thủy Cát Chảy Eihemia được bãi bỏ. Đồng thời cũng cho phép phù thủy Tro Tàn Elaina, phù thủy Than Củi Saya được tiến cung". Sau đó tờ giấy vừa vụn kết thúc bằng chữ ký của quốc vương.

"Lệnh trục xuất bị bãi bỏ á? Sao có vẻ đáng ngờ thế nhỉ. Đây là đồ thật ư?"

Ô này.

"Anh đang nói gì vậy? Đây là đất nước của những người trung thực kia mà? Chắc chắn không thể có chuyện dối trá. Chẳng lẽ ngài quốc vương lại nói dối chúng tôi sao?"

"Ừm... hẳn là không có chuyện đó rồi..."

"Vậy, để cho chúng tôi đi qua đi."

Người lính gác bất đắc dĩ lui ra. Chúng tôi bước qua một cánh cửa lộng lẫy, trong tay vẫn cầm tờ giấy giả mạo.

Đúng như đặc điểm của đất nước này, lúc đứng trước cánh cổng, chúng tôi không hề nói dối một lời nào. Thế nhưng khi viết trên giấy thì mọi chuyện lại khác.

Những chữ viết trên giấy, khi viết sai vẫn có thể tẩy xóa được. Sau khi viết đúng sự thật lên giấy, nếu tẩy xóa khéo léo thì câu chữ liền đơn giản trở thành lời nói dối.

Lời nói chỉ có thể sửa đổi lại bằng lời nói đúng đắn khác mà thôi, vậy nên dù thế nào cũng không thể nói dối được. Nhưng mà câu chữ thì ngoài bút viết ra còn nhiều cách khác có thể tác động lên đó.

Mấy hôm trước khi thử viết chữ ở nhà trọ, tôi đã phát hiện ra điều này. Rõ ràng những biển hiệu nguệch ngoạc nhỏ nhem treo khắp đất nước cũng được làm ra theo cách tương tự. Nếu vậy thì tôi cũng hiểu tâm biển hiệu đẹp dễ được tô điểm một vài vết bẩn treo bên ngoài nhà trọ tôi đang ở được tạo ra bằng cách nào rồi.

Những người dân ở đây đã phát hiện ra việc có thể nói dối khi viết chữ, nhưng họ đã giữ bí mật.

"Cuối cùng chúng ta cũng vào trong trót lọt. Đúng là chị Elaina có khác."

"Cảm ơn, không có gì."

Vừa dạo bước trong cung điện, Saya vừa nhìn lại tờ giấy tôi đã làm giả. Chữ ký trên đó cũng là do tôi bắt chước bút tích của quốc vương mà thành. Sau khi viết xong câu giải thích hợp lý: "Đây là chữ ký mô phỏng lại chữ ký của quốc vương", tôi đã ký lên tờ giấy. Sau đó tôi giữ lại chữ ký rồi xóa bỏ những phần còn lại đi, như vậy việc giả mạo đã hoàn thành.

"Không nghi ngờ gì nữa, bút viết chắc chắn mạnh mẽ hơn thanh kiếm nhĩ."

Không hiểu sao tôi lại quên mất còn một người có mặt ở đó, đang đứng một bên viết ra những lời kỳ quái. Có vẻ Saya cũng vậy.

"Nhưng mà Eihemia này. Chúng ta nên đi tiếp thế nào?"

"Ừm? Có lẽ là ở ngai vàng chăng? Quốc vương lúc nào cũng dành thời gian rảnh ở đó mà."

"Ồ. Vậy ngai vàng nằm ở đâu?"

"Nó còn cách đây một đoạn khá xa ở phía trước."

"Tôi hiểu rồi. Vậy hai người tiếp tục theo sát phía sau tôi nhé! Tôi sẽ bảo vệ hai người."

"Saya, em có vẻ hăm hờ quá nhỉ!"

"Dù sao thì tôi cũng không thể chiến đấu, nên tôi sẽ trốn ở phía sau."

"Cứ giao cho tôi. Tôi mà đã ra tay thì chỉ trong chốc lát thôi chúng ta sẽ lấy lại được thanh kiếm từ tay quốc vương."

Không hiểu từ đâu mà Saya lại sôi sục tự tin như vậy.

"Em có kế hoạch gì rồi ư?"

"Đầu tiên, em sẽ đi vào từ chính diện, sau đó nói 'Ôi xin chào, tôi là phù thủy đến từ Hiệp Hội Phù Thủy. Hiện tại tôi đang nghiên cứu một chút về phép thuật. Nếu được thì ngài có thể cho tôi xem qua thanh kiếm lộng lẫy đó chứ?'. Sau đó chẳng phải quốc vương sẽ đưa thanh kiếm cho em sao. Ôi vậy là hoàn hảo rồi."

"Chị chỉ thấy toàn lỗ hổng thôi."

"Tôi nghĩ với lí do chính đáng thì chưa hẳn là không thể lấy lại thanh kiếm của tôi."

Tôi thấy còn cách khác tốt hơn là dùng hai người thu hút sự chú ý của quốc vương về một hướng, trong khi người còn lại sẽ từ phía sau xông ra cướp lấy thanh kiếm. Mà không, dù chẳng có tới hai người đánh lạc hướng chúng tôi vẫn làm được ấy chứ.

Thực ra trước khi đối đầu với quốc vương, cả ba nên bàn bạc thật kỹ thì hơn. Vừa đi vừa suy nghĩ, chúng tôi đã tiến tới được trung tâm cung điện.

Đúng lúc đó, có tiếng nói phát ra từ sau cánh cửa ngay trước mặt chúng tôi:

"Có chuyện gì mà ồn ào thế. Không hiểu việc quái gì nữa..."

Sau đó vị quốc vương cúi kính bước ra.

Nhưng sao lại thế nhỉ. Rõ ràng còn một đoạn dài nữa mới đến cơ mà? Tôi vừa đặt nghi vấn trong đầu, vừa đổi hướng đi. Đúng lúc đó tôi nhìn thấy dòng chữ viết trên tay Eihemia.

"Xin lỗi. Phòng của quốc vương là ở đây. Gần hơn so với tôi nghĩ."

Lời xin lỗi này thực mong manh quá.

"Dù sao cũng bị lộ rồi, đâu còn cách nào khác. Quốc vương, mau chóng buông thanh kiếm trong tay ngài ra."

Sau khi nhận thức rằng không thể an toàn tiến hành mọi việc được nữa, tôi lập tức rút đũa phép ra, hướng về phía quốc vương, chân bước tới, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Thế nhưng quốc vương vừa lui về đằng sau, vừa hô hoán thuộc hạ:

"Có kẻ đột nhập!!!"

Trời ạ, tiếng hét của quốc vương đúng là một sự cố. Không hiểu sao anh ta vừa hô lên thì ngay lập tức một lượng lớn binh lính đã xông vào từ phía cánh cửa đang mở, khiến đường lui của chúng tôi cũng bị chặn lại.

"Saya, chị sẽ đối phó với quốc vương. Em xử lý đám binh lính đi nhé."

"Cứ giao cho em!"

Saya cũng cầm đũa phép lên, còn Eihemia từ bên hông tôi giơ lên dòng chữ khiến tôi xao nhãng đôi chút: "A, còn tôi đã trở thành người thường mất rồi".

Quả thực là không có động lực phấn đấu gì hết. Thôi thì vẫn hơn là tăng thêm gánh nặng.

"Quốc vương, mau đưa thanh kiếm đó cho chúng tôi."

Tôi chậm rãi rút ngắn khoảng cách với quốc vương.

"Không đời nào! Câm miệng ngay! Eihemia... Cô có ý đồ gì vậy!"

"Quốc vương. Thứ đó nguy hiểm lắm. Mặc dù là do tôi làm ra đi nữa."

Eihemia đứng phía sau tôi, giơ quyển sổ lên.

"Nên hãy trả lại nó cho tôi."

"Cô nói gì vậy!?! Thanh kiếm này chắc chắn là thứ vũ khí tốt nhất để dẫn dắt đất nước. Chính nhờ có nó ta mới đưa đất nước đi theo đúng hướng như ngày hôm nay. Chỉ cần có thanh kiếm này trong tay thì dù kẻ xấu có đến đây, ta vẫn có thể một mình đối phó. Thanh kiếm này hữu dụng như vậy đó."

Quốc vương nói rồi vung thanh kiếm lên.

Từ cánh tay quốc vương vung lên bắn ra một mảnh pháp lực. Mảnh ánh sáng màu xanh trắng có hình giống mặt trăng lưỡi liềm theo đà bay ra, lao về phía chúng tôi.

"Á."

Theo lẽ thường, đương nhiên tôi sẽ tránh ngay. Nó liền đánh trúng Saya.

"Đau quáaaaaaaaaaaaa..."

Tiếng thét nghe như tiếng kêu cuối cùng trước lúc lâm chung vang lên.

"A, xin lỗi nha."

"Ôi, kinh khủng quá..."

Nhưng mà chúng tôi chưa từng nghe nói rằng thanh kiếm đó có thể bắn ra pháp lực.

"Thanh kiếm đó có thể bắn ra nguồn pháp lực tích tụ trong nó đó, nên mọi người cẩn thận nhé. Nếu bị trúng thì sẽ đau lắm."

Tại sao bây giờ cô mới nói?

"Đối thủ quả thực không phải dạng vừa đâu. Nếu thế thì làm như này thử xem! Ôi ôi!"

Quốc vương không ngừng bắn pháp lực từ thanh kiếm ra. Để những tia sáng đó không trúng vào Saya, tôi phải thận trọng đánh hạ từng tia một. Phía sau lưng tôi chỉ nghe thấy tiếng Saya, người đang liều lĩnh bảo vệ phía sau lưng, hô: "Tới đây!", "Đến đây đi!".

"Quốc vương, có thật đất nước này đã thực sự trở thành đất nước không hề có lời nói dối?"

"Đương nhiên rồi! Cả ta và dân chúng, không phải tất cả đều đang rất vui mừng vì điều này sao!"

"Đó là bởi vì ngài chỉ lưu lại những người ca tụng ngài. Còn tất cả những người khác đều đã bị trục xuất."

"Như nhau cả thôi. Không có chuyện ta lưu giữ những phần tử phản loạn ở lại đây."

"Vậy sao. Về việc đó thì tôi đồng ý với ngài. Thế nhưng đâu phải tất cả những người còn lưu lại tại đất nước này đều ca tụng ngài."

"Thế là sao...?"

Quốc vương nhíu mày, trong khi suy nghĩ của tôi chuyển tới những bảng quảng cáo khi quan sát phố phường và cảnh trận ẩu đả giữa hai người đàn ông.

"Đất nước này là đất nước của những người trung thực đúng không? Nên rất nhiều người thú nhận cảm nghĩ thực sự của mình một cách thành thực, dù đôi khi có xô xát xảy ra, nhưng họ cũng đã nói rõ suy nghĩ thực sự của mình. Tuy nhiên vẫn còn những mặt trái ẩn giấu đằng sau đó."

Việc cố nói ra những điều không nên hẳn chẳng phải vì muốn khiến cho đối phương không vui. Có thể đơn thuần là vì áp lực tích tụ quá nhiều mà thôi.

Cả việc cố tình viết ra những điều không nên viết cũng vậy. Mà không, có khả năng những người có ý xấu cũng sẽ viết ra những điều như vậy.

Khi theo dõi buổi diễn thuyết trước cửa hoàng cung, có những người đã cất tiếng nói, nhưng còn những người không nói lời nào thì sao? Có thể họ đang che giấu suy nghĩ thật sự của mình.

"Không phải lúc nào việc thành thực cũng luôn đúng. Vậy nên ở xã hội này lời nói dối..."

"Chị Elaina! Nhanh lên không còn thời gian đâu! Quân địch đông đảo quá em không xử lý nổi! Đầu em sắp nổ tung rồi đây! Không đượcccccccccc!"

"Cố gắng lên, phù thủy của Hiệp Hội Phù Thủy!"

"Cô cũng giúp đỡ gì đó đi chứ!"

"Xin lỗi nhưng mà chuyên môn của tôi là quan sát học hỏi thôi."

"....."

"Không còn thời gian nữa, chúng ta sử dụng sức mạnh bí mật thôi."

Nhưng quốc vương khịt mũi trước đề xuất của tôi.

"Sức mạnh bí mật sao? Đừng hòng. Rõ ràng người đã phải dùng toàn lực để tránh công kích của ta."

"Chưa đâu. Xin lỗi nhé. Tôi đã chuẩn bị xong để lấy thanh kiếm ra khỏi tay ngài rồi."

"Hừ. Dối trá."

"Thử nhìn ra sau lưng mình xem ngài có còn nghĩ như thế được nữa không?"

"Hử?"

Quốc vương vẫn không rời lỏng cánh tay đang vung lên tấn công, nghi ngờ nhìn lướt lại phía sau, sau đó liền sững lại.

Đằng sau anh ta, cây chổi đã được tôi giấu đi đang bay lên.

"Ôi, từ lúc nào mà..."

Chặn ngang lời đang nói dở, tôi điều khiển cây chổi tăng hết tốc lực lao về phía anh ta.

Ngay sau đó "bang" một tiếng, cây chổi đập trực diện vào lưng quốc vương. Anh ta kêu lên một tiếng yếu ớt, rồi thân hình bay về phía tôi.

Khi đó, thanh kiếm được quốc vương nắm chặt trong tay cũng rơi ra. Tôi nhân lúc thanh kiếm đang rơi xuống, bắn ra một nguồn pháp lực thật lớn. "Boong", tiếng động nặng nề vang lên, thanh kiếm đã bị gãy làm đôi, đập mạnh xuống khiến bề mặt sàn lồm hồm xuống.

Cùng lúc một âm thanh dễ chịu vang lên, phép thuật tích tụ trong thanh kiếm bay ra, tạo thành những tia sáng xanh trắng bao lấy Eihemia. Những hạt ánh sáng lấp lánh lơ lửng bay trong không trung, trông như những vì sao.

Vừa say sưa ngắm nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp đó, tôi vừa cúi người xuống.

"Đã là người xấu thì dù không nói dối, họ vẫn có thể làm được việc xấu. Ở đất nước này chắc chắn vẫn còn những người xấu tồn tại."

"....."

"Hơn nữa không thể nói tất cả mọi lời nói dối đều xấu được."

Thực ra thanh kiếm chỉ là vỏ bọc của lời nói dối mà thôi. Thậm chí để không tổn thương những người xung quanh, cũng có thể dùng lời nói dối để bao bọc cho sự thật.

Đó cũng là một cách sử dụng lời nói dối.

Quốc vương từ từ động đậy thân thể, vẫn nép mình tại đó.

Không biết đang nghĩ đến điều gì, chỉ thấy anh ta có vẻ suy sụp, chăm chăm nhìn xuống sàn nhà.

Cảnh đó kéo dài trong một khoảng khá lâu.

"Vậy là sao... Chẳng lẽ ta đã nhầm sao...?"

Quốc vương tự lẩm bẫm như đang nói với ai đó.

"Không, ngài không nhầm đâu."

Giọng nói vừa đáp lời quốc vương nghe thật lạ lẫm. Tôi ngay lập tức hiểu ra đó là tiếng nói của ai.

Đó là Eihemia, lúc này đã lấy lại được giọng nói.

"Chỉ là quốc vương quá thành thực với cảm nghĩ của mình thôi."

Vậy nên từ nay về sau, sao quốc vương không thử thả lỏng một chút, thử nói dối, rồi giữ im lặng với những chuyện không cần nói ra, sử dụng một chút thủ thuật như vậy xem sao nhỉ?

Eihemia vừa dịu dàng mỉm cười, vừa nói.

Những lời đó là lời chân thực hay là dối trá vì nghĩ đến cảm nhận của quốc vương, tôi cũng chẳng biết nữa.

Sau đó thì mọi chuyện tiến triển.

Quốc vương đã đứng trước mặt người dân xin lỗi vì đã khiến cho cả nước không thể nói dối trong suốt nửa năm. Anh ta nghiêm túc bày tỏ rằng mọi chuyện tới mức này là do lỗi lầm của bản thân và hi vọng được mọi người tha thứ.

Phản ứng của dân chúng phải nói là sững sốt thay vì phàn nàn. Bạo động gì đó cũng không xảy ra, cũng chẳng có ai cười nhạo hay la ó, mọi người chỉ tỉnh bơ tiếp nhận lời xin lỗi. Đoạn phát biểu kết thúc, những tiếng vỗ tay rời rạc vang lên rồi lan rộng ra khắp đám đông phía trước cung điện.

Có lẽ vị quốc vương này sẽ lấy lại được tín nhiệm của người dân.

Còn Eihemia, sau khi lấy lại được giọng nói và phép thuật, đã trở lại làm phù thủy phục vụ trong cung điện.

"Từ nay về sau chắc sẽ bận rộn lắm đây!"

Cô gái có vẻ tràn đầy sinh khí. Đôi mắt lấp lánh nhìn theo vị quốc vương đang bận rộn giải quyết tàn cuộc sau vụ bê bối.

Để giải quyết toàn bộ những việc của quốc vương, và đưa đất nước trở về như cũ vẫn phải cần thời gian.

"Chị Elaina, về chuyện thù lao lần này..."

Sau khi bước qua cánh cổng, ra khỏi đất nước, Saya níu ống tay áo tôi.

"Làm sao vậy?"

"Em đã được chị Elaina hỗ trợ rất nhiều trong vụ này, nên em mong chị sẽ nhận một phần tiền thù lao."

"Không cần đâu."

"Làm sao lại thế được. Quy tắc là phù thủy được nhận sự hỗ trợ phải chia tiền thưởng cho người trợ giúp mà. Cho nên em phải làm gì đó để cảm ơn chị."

"Chuyện gì em cũng nghe theo số hướng dẫn thì sẽ không thể học hỏi mọi chuyện nhanh chóng được."

Ngay từ đầu, tôi đã không làm vì tiền. Tôi chỉ không nói ra thôi.

"Nhưng mà chị cứ để cho em cảm ơn chị bằng thứ gì đó nhé."

"Thực sự không cần đâu mà..."

Tôi từ chối lời năn nỉ của Saya. Không hiểu sao tôi cứ có cảm giác là lạ.

"Vậy thế này đi. Ngoại trừ mũ ra, em có thể tặng chị thứ gì đó cũng được."

Cô bé vỗ tay đánh bốp một tiếng, lục tìm trong chiếc túi đang đeo rồi lấy ra một thứ nhỏ nhắn.

Trên tay cô bé là hai chiếc vòng cổ. Em ấy cầm một chiếc ấn vào tay tôi.

"Đây là gì vậy?"

Cầm chiếc vòng trong tay, tôi hỏi. Saya vui sướng nói bằng giọng mũi:

"Ha ha. Đây là chiếc vòng em đã mua để chờ khi nào gặp được sẽ tặng chị. Nhân tiện, vì mua chiếc vòng này nên em mới trở nên nghèo kiệt xác và nhận nhiệm vụ lần này, vậy mà ở nơi thực hiện nhiệm vụ lại gặp được chị Elaina, quả đúng là duyên phận nhỉ!"

"Ừm, nó nặng ghê."

Tôi nghĩ có lẽ Eihemia cũng cảm nhận được sức nặng tương tự. Chắc là ngay từ đầu, vì muốn tặng chiếc vòng này cho tôi nên Saya mới nài nỉ tôi để cho cô bé cảm ơn bằng thứ gì đó. Đúng là một âm mưu mà.

"Mỗi lần nghĩ đến em, chị hãy nâng niu vật này nhé."

"....."

Tôi chẳng mong nhận được những lời như vậy lắm đâu...

Có lẽ mỗi lần nhìn thấy vật được tặng, tôi sẽ nhớ lại những kí ức cũ, và chắc sẽ cảm thấy buồn man mác.

Với một lễ khách thì việc đó không tốt cho lắm.

Sau một khoảng lặng hết nhìn Saya lại ngắm sang chiếc vòng, tôi nói:

"Cảm ơn em. Chị sẽ giữ chiếc vòng thật cẩn thận bên mình."

Tôi vừa nói, vừa nghĩ thực ra thì như vậy cũng không sao cả.

Có lẽ đôi khi buông lỏng để thay đổi cách sống một chút cũng tốt.

"Vậy chúng ta tạm biệt ở đây nhé. Em phải đến chi nhánh của Hiệp Hội Phù Thủy đây. Chị Elaina cũng quay lại với chuyến du hành chứ?"

"Đúng vậy."

Tôi vừa đeo chiếc vòng, vừa nói.

"Vậy tạm biệt nha, Saya."

"Lần sau chúng ta lại gặp nhau ở đâu đó nhé."

"Nếu có thể gặp thì sẽ gặp. Nếu không thể gặp thì đây là lần cuối cùng đó."

"Không được, lần cuối là thế nào."

Cô bé vừa nói, vừa giơ ngón út lên, chìa ra trước mặt tôi.

"Đây là cái gì?"

"Là bùa may mắn để giữ lời hứa được mọi người truyền nhau ở quê hương em! Chị ngoắc ngón út của chị vào ngón út của em đi."

Không hiểu ngoắc ngón út vào với nhau thì có thể tạo thành được bùa may mắn gì nhỉ?

Tôi vừa thức mắt, vừa giơ ngón út lên, đưa về phía Saya. Cô bé liền ngoắc ngón út của mình với tôi.

"Chị Elaina, chúng ta cùng hứa nhé. Nhất định một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau. Ngày đó, nhất định em sẽ trở thành một phù thủy giỏi giang hơn."

Cô bé mỉm cười và nói. Tôi cũng đáp lại:

"VẬY CHỊ SẼ VỪA ĐI DU NGOẠN, VỪA KIÊN NHẪN CHỜ ĐẾN NGÀY ẤY."

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9: Câu chuyện về những quả bom

Cánh rừng tràn ngập những thân cây cao vút, mảnh khảnh.

Tôi đang lướt đi trên cây chổi, bay dọc con đường nhấp nhô đâm xuyên qua những khoảng trống ngẫu nhiên giữa các thân cây. Những chiếc lá rơi trên mặt đất chồng chất quấn vào nhau, vang lên tiếng kêu xào xạc.

Khí trời mát mẻ với những cơn gió dịu dàng lướt qua.

Ôi, thoải mái quá đi mất.

Được ngủ trưa một lát ở nơi này thì thích quá.

Sau khi đi trong rừng một lát, tôi nhìn thấy một cỗ xe ngựa, cỗ xe được buộc vào một chiếc thùng chở hàng khá lẩn chiếm khoảng không, dừng ngay chính giữa con đường chật hẹp, gây cản trở đi lại.

Tôi chỉ có thể nhìn thấy phía sau xe ngựa, vậy nên không biết người đánh xe trông bộ dáng ra sao. Có khi nào anh ta đang thư thái ngủ trưa không nhỉ? Hay là anh ta muốn tỏ ý rằng đoạn đường phía trước không thể đi được?

"Ô..."

Không còn cách nào khác, tôi kéo chổi bay lên cao hơn. Cây chổi đang bay gần sát mặt đất từ từ nhích lên, cho đến khi nó vượt qua chướng ngại vật.

Đến khi bay ngang qua cỗ xe ngựa, tôi đưa mắt nhìn xuống dưới. Ở đó có thể thấy nóc xe ngựa, rồi chú ngựa đang cặm cũi gặm cỏ, và ngay sát bên còn có một chàng trai đang lăn ra bất tỉnh nhân sự nữa. Nhìn lướt qua là tôi đã hiểu được lí do khiến cỗ xe dừng lại chính giữa đường thế này. Hóa ra không phải vì có người lười biếng nằm ngủ trưa mà đường đi của tôi bị cản trở.

Cả người chàng trai đầy máu và những vết thương, nằm rũ rượi ngay sát cạnh cỗ xe ngựa.

Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nhỉ?

Tôi không nắm rõ được tình hình, nhưng nếu cứ mặc kệ thì tính mạng của anh ta sẽ bị nguy hiểm mất.

Cứ thế mà bay đi thì vô tình quá, nên tôi lập tức bước xuống chổi, rút đũa phép ra, dùng phép thuật để chữa trị cho anh ta.

Một luồng khói trắng ấm áp bao trùm lấy cơ thể người thanh niên, ngăn chặn dòng máu đang rỉ ra từ miệng vết thương và xóa đi những vết bầm tím.

Có vẻ anh ta vẫn còn trẻ, nhưng hẳn là phải hơn tuổi tôi, chắc khoảng gần ba mươi gì thôi. Mái tóc đen dính đầy bụi đất trông như tổ quạ.

Sau khi vết thương lành lại, anh ta mở bừng mắt, nhanh tới mức tôi còn chẳng kịp nhìn.

Đôi con ngươi chậm rãi nhìn lên khoảng rừng, rồi chẳng mấy chốc, anh chàng đã nhận ra sự tồn tại của tôi.

"Anh cảm thấy ổn chứ?"

Giọng nói của tôi từ trên cao vọng xuống.

Không thấy có tiếng đáp.

"Anh gì ơi, anh có ổn không đó?"

Tôi giơ tay lên, khua khua trước mặt nhằm thu hút tầm nhìn của anh ta.

Anh ta chớp chớp mắt, miệng hết mở lại đóng, rồi dần dần nhồm người dậy.

"Cho hỏi... Có thể cho tôi biết tôi đã nằm ở đây bao lâu rồi không?"

Có vẻ như anh ta vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Tôi có cảm giác trong câu hỏi của anh ta vẫn còn hỗn độn lắm.

"Tôi cũng chỉ tình cờ đi ngang qua đây nên không rõ lắm... Nhưng chắc không lâu lắm đâu."

Bởi vì máu vẫn còn chưa khô lại mà.

"Vậy thì tốt, tốt quá rồi! Thế có lẽ vẫn còn kịp. Vậy, tôi có thể hỏi danh tính của cô không?"

"Tên tôi là Elaina."

"Elaina. Xin cô hãy lắng nghe lời thỉnh cầu của tôi!"

Nói rồi anh ta tiến tới định nắm lấy tay tôi. Tôi vừa tránh né, vừa lịch sự từ chối.

"Xin lỗi, nhưng tôi cũng đang vội."

"Dù thế nào đi nữa cũng xin cô đấy!"

"Ấy..."

Tôi buông tiếng thở dài. Cảm giác chuyện phiền phức cứ hết cái này đến cái khác ủa đến sau lưng.

Phớt lờ vẻ ngán ngẩm của tôi, anh ta vẫn thao thao nói tiếp.

"Tôi biết là cầu cứu sự giúp đỡ của cô thế này, bản thân tôi cũng trở trên lắm. Nhưng cứ để yên như vậy thì một chuyện kinh khủng ngoài sức tưởng tượng sẽ xảy ra mất! Làm ơn giúp tôi đi! Làm ơn cho tôi mượn sức mạnh của cô với!"

Anh ta quỳ gối, dập đầu xuống đất hết lần này đến lần khác, rồi hết lần này đến lần khác, không ngừng nói lời cầu xin.

Xem ra anh ta thực sự cần làm điều gì đó...

Tôi thử suy nghĩ mấy lượt nhưng vẫn chẳng hiểu tại sao mình chỉ chữa lành vết thương cho anh ta thôi mà cũng có thể dính líu đến một chuyện kỳ quái khác được.

Có cảm giác lần này chắc chắn tôi không trốn nổi. Cứu chữa cho người bị thương xong liền bị dính luôn vào chuyện của anh ta.

Tôi vừa thờ ơ chạm tay lên chiếc huy hiệu hình ngôi sao trên ngực, vừa nói:

"VẬY, nếu chỉ cần lắng nghe câu chuyện của anh thì tôi sẽ thử xem."

Nghe vậy anh ta ngay lập tức cất cao giọng, nói:

"Cứ để yên thế này thì sẽ có rất nhiều người chết!"

Thay vì thấy thú vị, tôi cảm thấy khó hiểu.

Cuối cùng, tôi đã nghe anh ta kể lại sự tình.

Chuyện rằng anh ta là một thương nhân, trước đây cũng có người đánh xe ngựa đi cùng. Anh ta đang trên đường vận chuyển hàng hóa đến vùng đất phía trước.

Thế nhưng giữa đường thì xe ngựa bất ngờ gặp phải rắc rối.

Nói đơn giản là cỗ xe đã bị lũ cướp tấn công.

Anh ta chỉ có một con ngựa, hơn nữa lại là một người đàn ông yếu ớt. Trái lại, lũ cướp là một nhóm thanh niên cường tráng vài chục tên. Dĩ nhiên anh ta không thể chiến thắng bọn chúng rồi.

Bọn cướp rất nhanh lôi anh ta xuống khỏi xe, đấm đá túi bụi rồi bỏ anh ta lại và cướp đi toàn bộ tài sản.

"Vậy thì kinh khủng quá."

"Đúng vậy. Tôi đau lắm đó. Vậy mà không chết. Đúng là trong cái rủi có cái may."

"Vậy chuyện anh bị bọn cướp tấn công thì liên quan gì đến chuyện rất nhiều người sẽ chết?"

Có phải vì anh ta là người hoàng tộc giả dạng làm thương nhân? Hay là vì báo thù mà những tên cướp sẽ chết rất nhiều?

Anh ta hít thở thật sâu rồi nói:

"Ừm... thứ mà tôi chất trên xe ngựa là hàng hóa mà đất nước phía trước yêu cầu chúng tôi chế tạo, chính là những quả bom."

"Bom á?"

"Đúng vậy. Tôi thấy họ nói là để làm đường hầm hay gì đó. Tôi cũng không rõ nữa. Nhưng mà họ đã giao một số tiền cực kỳ lớn, và chúng tôi

nhận lời chế tạo giúp."

"Ồ. Bao nhiêu tiền vậy?"

"Khoảng một vạn đồng vàng."

Tôi bắt đầu cảm thấy đau đầu rồi. Chỉ để mua bom làm đường hầm thôi mà phải bỏ ra từng ấy tiền sao. Ngu ngốc.

Nhưng tôi cũng đã hiểu rõ sự tình. Có thể nhìn thấy được mọi việc sẽ tiến triển theo hướng nào.

"Tóm lại là chỗ bom đất đỏ đã rơi vào tay lũ cướp, chúng có thể lợi dụng chỗ bom ấy để làm việc xấu, phải vậy không?"

"Đúng vậy. Chuyện này hệ trọng lắm. Nếu lũ cướp mang bom tiến vào trong nước của tôi thì có thể nhiều người sẽ chết đấy."

"Chuyện nghiêm trọng thật."

Nhưng nói vậy thì nếu lũ cướp mang bom vào đất nước trước mặt thay vì đất nước của anh ta chẳng lẽ lại không sao.

Không hiểu có chuyện gì nhỉ. Hai nước bất hòa à. Tại sao họ lại chế tạo bom?

"Hơn nữa, chỉ cần sử dụng hơi sai cách thì những trái bom đó sẽ phát nổ ngay lập tức. Nó là thứ hàng hóa vô cùng nguy hiểm."

"Đến mức vậy cơ á..."

"Tôi cũng là người tham gia chế tạo nên tôi biết mà. Cấu tạo của chúng cực kỳ phức tạp. Uy lực của chỗ bom đó đương nhiên cũng phải tương xứng với giá tiền."

"Anh cũng tham gia hỗ trợ chế tạo ư?"

"Đúng vậy. Tôi đã cùng với nhóm thiết kế làm ra một bản hướng dẫn."

Chỉ cần tham gia vào việc chế tạo thì có thể gọi là nhà sáng chế rồi. So với một thương nhân có lẽ nên gọi anh ta là nhà sáng chế thì hơn.

Tại sao anh ta lại nói dối nhỉ.

"Có giấy hướng dẫn khái quát cách sử dụng ở đó, nhưng dù vậy đồng bom đó vẫn rất có thể bị dùng sai cách."

"Tức là lũ cướp cũng có thể dễ dàng sử dụng chỗ bom đó ư?"

"Đúng vậy. Ai cũng có thể dùng chỗ bom đó theo hướng dẫn, nên tôi thực sự không biết sẽ có việc gì xảy ra nữa."

Hắn là anh ta muốn tránh việc bọn cướp lạm dụng bom để tấn công quê hương mình.

Tôi đã hiểu vì sao người thương nhân sốt ruột như vậy. Nếu đất nước của mình bị phá hoại bởi chính những quả bom bản thân làm ra thì thật không còn chuyện gì đau đớn hơn.

"Cứ thế này thì sẽ có chuyện không hay xảy ra. Cô hãy giúp tôi lấy lại số bom từ trong tay bọn cướp đi."

Đương nhiên tôi cũng hiểu được rằng nếu cứ để mặc thì sớm muộn gì chuyện không hay cũng sẽ xảy ra.

Tôi có cảm giác mình chẳng còn thời gian để hao phí nữa. Cứ thế này chắc chắn sẽ có người phải bỏ mạng thôi.

Trong vô thức, tôi với tay tóm lấy cây chổi, rồi nhận ra bản thân cũng đang thấy sốt ruột theo.

"Tôi sẽ quan sát đường đi của bọn cướp từ trên cao. Còn anh mau tới đất nước phía trước thông báo việc bom đã bị cướp đi."

Anh ta trợn tròn mắt một lúc rồi leo lên xe ngựa.

"À, vâng, vâng. Tôi biết rồi."

"Vậy tôi đi đây."

Đúng lúc đó, ngay sau khi tôi leo lên cây chổi, một tiếng nổ khủng khiếp vang lên trong khu rừng. Kéo theo sau đó là tiếng cây đổ hàng loạt, tiếng các loài động vật xôn xao khắp nơi. Ngược mắt nhìn lên trời còn có thể thấy rất nhiều chim vừa kêu vừa bay vụt đi.

Trong đầu hai chúng tôi cùng nghĩ đến một chuyện.

Khuôn mặt của người thanh niên trở nên phức tạp, hiện ra đủ loại biểu cảm hỗn độn. Lúc này anh ta mới thấy hối hận vì cuộc nói chuyện lê thê ban nãy.

Tôi hết hoảng bảo anh ta chờ ở đó rồi một mình tiến về phía ấy.

Bởi vì tôi không muốn để cho chính người chế tạo ra những quả bom chứng kiến khung cảnh nơi ấy.

Nếu là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ hết hoảng lắm. Tôi đi theo hướng tiếng bom nổ vang lên.

Cưỡi chổi bay lên cao trên những hàng cây, tôi có thể nhìn thấy những luồng khói mỏng màu cát vàng đang bay lên ở chân trời phía Nam.

Nhìn về phía khói bốc lên, có thể thấy một ngôi làng nhỏ. Nói chính xác hơn là tại đó có một ngôi làng.

Nơi đó không còn tồn tại sinh vật sống nào.

Chỉ có những mảnh vỡ cùng máu và thịt trải ra trên đất.

Những ngôi nhà được dựng lên một cách hoàn hảo từ thân cây cũng bị phá hủy hoàn toàn. Các mảnh vỡ rời rạc như thể vừa bị một vật sắc nhọn cắt nát.

Ở chính giữa ngôi làng, có một cái lỗ to tướng như thể có một vật hình tròn khổng lồ vừa mới rơi xuống.

Từ nơi ấy, bụi cát bay vút lên, tạo thành những vệt khói bốc lên bầu trời.

Tôi nhặt được hai mảnh giấy rách nát ở đó.

Một mảnh là bản hướng dẫn, còn mảnh còn lại là một lá thư.

Tôi đọc hai mảnh giấy đó.

"Chuyện là vậy sao..."

Tôi cất hai thứ ấy vào túi, chỉ kể cho người thanh niên về cảnh tượng trước mắt.

Đáp lại lời tôi nói, anh ta chỉ nói một câu:

"Vậy ư... thật là đáng tiếc."

"Ngài có ổn không ngài thương nhân!"

Ở trong rừng vang tới một âm thanh rất lớn...

Bước tiếp trên con đường xuyên qua cánh rừng, chào đón chúng tôi ở đất nước phía trước không phải là lính gác mà là một sĩ quan.

Đúng như dự đoán, anh ta cũng có vẻ hết hoảng.

"Ngài sĩ quan! Thực lòng rất xin lỗi!"

Sau đó hai người đàn ông trao đổi sơ với nhau những chuyện đã xảy ra.

Nghe xong nguyên nhân chính gây ra tiếng bom nổ khủng khiếp khi này, người sĩ quan thở dài một cách cường điệu.

"Trời ạ... Chuyện như vậy thật là... Ngài thương nhân có bị thương ở đâu không?"

"Tôi đã được vị phù thủy này đi ngang qua cứu chữa cho. Mà không, bỏ qua chuyện vết thương của tôi đi. Quan trọng hơn thì bom để làm đường hầm đã mất. Lỗi cũng do sự bất tài của tôi. Chắc chắn tôi phải nhận trách nhiệm này."

Hừm.

"Nhưng bọn chúng là một lũ trộm cướp. Đều là tự làm tự chịu."

Tôi buột miệng xen vào một câu. Vị sĩ quan quay sang lườm tôi.

"Nữ phù thủy, cô không nên nói như vậy. Người xấu cũng là người. Chỉ cần có người thiệt mạng thì đã là chuyện đáng buồn."

Anh ta nói gì vậy? Tôi đưa tay vào trong túi, chạm vào lá thư, không nói gì thêm.

Hai người đàn ông phớt lờ tôi, tiếp tục giải thích với nhau.

"Nhưng mà tôi thật sự rất xin lỗi! Dù thế nào đi nữa, các ngài có thể cho tôi thêm một cơ hội không?"

"Một cơ hội nữa là sao?"

"Các ngài để chúng tôi chế tạo lại số bom đó lần nữa được không? Không cần thêm tiền phí. Cả phí tổn làm đồng bom đầu tiên cũng không cần. Tôi thật sự xin lỗi vì khiến chậm tiến độ, nhưng chúng tôi sẽ chế miễn phí cho các ngài số lượng bom mới trong khả năng của mình."

Người sĩ quan vô cùng sửng sốt trước đề nghị của anh ta.

"Chuyện đó... sao có thể như vậy được! Phía chúng tôi còn đang muốn biểu ngài ít tiền thăm hỏi ấy."

"Tiền thăm hỏi cái gì, các ngài đừng làm như vậy. Hãy để tôi nhận trách nhiệm của mình. Làm ơn hãy để chúng tôi cung cấp bom cho đất nước các ngài, có được không?"

"Không không, sao có thể như vậy được."

"Không không, tôi phải làm vậy..."

Cuộc đối thoại rộng tuếch của hai người ấy kéo dài một lúc lâu và đi đến kết quả thỏa hiệp là người thương nhân làm lại số bom mới, còn người sĩ quan sẽ trả tiền thăm hỏi cho anh ta.

Tiền thăm hỏi lần này là một trăm đồng vàng.

Thực tế, số tiền này khá thấp so với số tiền thỏa thuận ban đầu. Liệu người thanh niên có thể làm hài lòng những người còn lại ở đất nước mình không?

Tôi vẫn giữ im lặng, chờ ở bên và không nói gì cả.

"Vậy một tuần sau hẹn gặp lại ngài tại đây nhé."

Tôi nhìn theo điệu bộ bắt tay của hai người đàn ông từ phía sau.

Một tuần sau đó, tôi lại bắt gặp người thương nhân trong rừng cây.

"Ô xin chào. Trùng hợp thật đấy. Chúng ta lại gặp nhau ở đây rồi."

Loáng thoáng có bóng người đứng trước cỗ xe ngựa, đang vẫy tay với tôi.

Người thanh niên từ trên xe ngựa, nhìn xuống tôi, nói:

"Nữ phù thủy, cảm ơn cô chuyện tuần trước. Tôi thực sự rất cảm kích vì cô đã giúp tôi chữa thương."

"Không có gì."

"Cô có muốn lên xe ngựa của chúng tôi không? Để cảm ơn cho việc lần trước, hãy để tôi làm gì đó cho cô."

"Không cần đâu. Tôi còn việc gấp cần làm."

"Vậy thì tiếc quá. Thế tôi đi trước nhé."

Nói rồi anh ta quất roi ngựa, cỗ xe một lần nữa lăn bánh.

Nhưng sau đó, chiếc xe lập tức dừng lại. Những chú ngựa vừa dậm chân, vừa thở phì phò tức tối.

Là tôi đã khiến cỗ xe dừng đột ngột. Tôi xoa đầu chú ngựa, có chút ép buộc khiến nó phải dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?"

Che giấu vẻ khó chịu sau nụ cười mỉm, người thương nhân nhìn xuống tôi, hỏi.

Tôi đứng trước cỗ xe, chặn đường đi.

"Cũng không có gì. Có điều này tôi phải nói với anh..."

"Là gì vậy?"

"Thực ra, đất nước đối diện đã rút lại đơn đặt hàng mua bom của các anh."

"Chuyện này là sao?"

"Ô, anh không nghe thấy tôi nói gì ở khoảng cách này ư?"

"Tôi hiểu cô đang nói gì. Thế nhưng tại sao đất nước phía trước rút đơn đặt hàng mua bom của chúng tôi? Và tại sao cô lại là người đi truyền lời?"

"Hừm, chẳng phải là vì mấy người đó đã nhận ra việc anh định làm với chỗ bom ấy rồi ư?"

"....."

"Đất nước của anh cũng thủ đoạn thật đấy."

Tôi bước lại gần cỗ xe ngựa.

"Bây giờ ở trong cỗ xe này đang chứa bom phải không? Có khi nào là những thứ giống với lần trước?"

Tôi mở bên trong ra xem. Không sai, trong đó không phải bom, mà là những bộ phận rời rạc của bom.

Tờ giấy hướng dẫn cách lắp ráp số bom này đã rơi lại trong đồng đồ nát của ngôi làng lần trước.

Trên đó có ghi "Chỉ cần sai một bước thôi thì bom cũng có thể phát nổ, vì vậy rất nguy hiểm", rồi thì "Trước khi mang tới hầm mỏ, hãy lắp ráp chỗ bom này ở trong đất nước". Tôi đã chú ý đến điểm kỳ lạ này.

"Ngay từ đầu anh đã biết sẽ có vấn đề trực trực phát sinh từ đồng bom này đúng không?"

"Không, đó chỉ là một tai nạn bất hạnh thôi mà."

"Anh đang muốn ám chỉ những người bị sát hại vì đồng bom này gặp trực trực không phải là dân chúng của đất nước đối diện mà là lũ cướp sao?"

"Nãy giờ cô đang nói gì vậy?"

Chuyện đơn giản thôi.

Đồng bom anh ta mang theo có đầy những điểm lạ.

Mặc dù là bom dùng để làm đường hầm, nhưng lực sát thương lại quá mạnh, hơn nữa chúng còn có nguy cơ phát sinh trực trực. Việc chế tạo có thể thấy vẫn chưa hoàn thành.

Thêm vào đó, tôi vẫn còn một phỏng đoán nữa. Trên tờ giấy hướng dẫn sử dụng cũng ghi rằng bom có khả năng cao bị lỗi, có thể bất ngờ bùng phát bất cứ lúc nào. Tóm lại thì đất nước của anh ta vốn đã định sử dụng đồng bom được khéo léo ngụy trang là bị lỗi này nhằm cướp đi sinh mạng của những người dân. Lắp ráp chúng trong nước, chẳng phải sẽ gây ra một vụ tàn phá lớn sao.

"Tôi đã nhận được lời nhắn từ viên sĩ quan của đất nước phía trước, anh có muốn nghe không?"

Giữ im lặng cũng tức là khẳng định, vậy nên tôi nói tiếp. Đối với một kẻ nói dối như anh ta, tôi cũng trả lại những lời dối trá.

"Đất nước chúng tôi không muốn đặt hàng của các anh lần thứ hai. Mong anh đừng dính dáng đến đất nước chúng tôi thêm nữa. Anh ta đã

nhấn lại như vậy đó. Cho nên anh hãy mang đồng bom này quay về đi."

"Nhảm nhí. Có biết chúng tôi đã đổ bao nhiêu tiền để chế tạo đồng bom này không hả..

"À nói về chuyện đó, đây là tiền thăm hỏi của đất nước phía trước gửi cho anh. Nó cũng không nhiều nhận gì, nhưng mong anh nhận cho."

Tôi chặn ngang lời anh ta, đặt lên xe ngựa một trăm đồng tiền vàng.

Nó nặng thật đấy.

Tôi vừa xoay vai, vừa nói tiếp:

"Như vậy anh vừa lòng rồi chứ. Mau trở về đi."

"Dù gì chúng tôi cũng đã mất công như vậy rồi, sao họ không thử dùng thứ này làm hầm mỏ xem sao."

Chuyện này diễn ra từ cách đây một tuần, trước khi tôi đối mặt với người thương nhân lần nữa.

Ngay sau khi anh ta nói mấy chuyện rỗng tuếch với viên sĩ quan, tôi đã lấy bức thư từ trong túi ra, đưa cho người kia xem:

"Viên sĩ quan, anh còn nhớ thứ này chứ?"

Bức thư đã rơi lại giữa tàn tích của lũ cướp.

"Đây là..."

Người sĩ quan nhìn bức thư, sắc mặt trắng bệch.

"Quả nhiên anh nhớ được nó."

Chắc chắn không thể nhầm lẫn.

Bên mép bức thư là chữ ký ngay ngắn của viên sĩ quan.

Không hiểu vì sao sĩ quan của một nước lại có dính dáng đến lũ cướp nên tôi đã đọc thử bức thư. Càng đọc tôi càng cảm thấy kỳ lạ.

"Tôi muốn các anh đi cướp đồng bom dùng làm hầm mỏ về. Nếu thành công, tôi sẽ đưa các anh một trăm đồng tiền vàng."

Khái quát nội dung của bức thư là như vậy.

Phản ứng của tôi lúc đó là "Ô này, trời ạ".

"Vậy thì cuộc tấn công của lũ cướp không phải là chuyện tình cờ."

Đó hẳn là một kế hoạch đã được dàn dựng sẵn. So với việc dùng một vạn đồng tiền để giao dịch với đất nước có mối quan hệ không tốt thì thà giao dịch với một lũ cướp không có tình nghĩa gì còn có lợi hơn.

Đúng là chẳng còn chuyện nào tầm phào hơn chuyện này.

"Vậy cô muốn gì, nữ phù thủy?"

Anh ta muốn đưa ra đề xuất để bịt miệng tôi chẳng.

"Thế anh muốn tôi làm gì?"

"Mong cô hãy giữ bí mật chuyện này."

Đến lúc ấy, tôi nói dối anh ta:

"Vậy sao. Nhưng nếu thế thì không chỉ tôi, cả người thương nhân cũng cần nhận được gì đó nữa. Lúc chúng tôi đến chỗ thi thể của lũ cướp, anh ta cũng đã nhìn thấy bức thư này."

"Thật vậy ư... Nhưng anh ta đã hứa sẽ làm lại chỗ bom khác mà..."

"Ô này... có khả năng chỗ bom mới là dùng để báo thù đất nước của anh đó. Tôi khuyên anh nên từ chối nhận bất cứ thứ gì đất nước họ mang đến thì hơn."

Người sĩ quan im bật, chìm vào suy nghĩ. Tôi lại nói tiếp.

"À đúng rồi. Vậy còn tiền phí bịt miệng thì sao nhỉ."

Để bảo vệ đất nước của mình khỏi đất nước đối địch thì mức giá đó chẳng phải quá rẻ sao? Tôi đã nói với anh ta như vậy.

Vì khiến cho bất kỳ ai phải mất mạng đều là chuyện rất đau buồn, nên tôi đã nỗ lực để ngăn không cho những việc đau buồn xảy ra thêm nữa.

Cơ mà tình hình hai nước sau đó ra sao thì người lữ khách như tôi đâu thể biết được.

Nếu tôi đoán không nhầm thì có lẽ từ nay về sau, mối quan hệ giữa hai nước vẫn sẽ tiếp tục xa cách như trước.

Cả đất nước lợi dụng lũ cướp rồi sau đó gây ra tai nạn bất hạnh, lẫn đất nước định dùng bom để phá hoại đối phương đều ngu xuẩn như nhau.

Có điều, dù gì, so với việc cho những quả bom phát nổ thì việc hai nước giữ mối quan hệ lạnh nhạt vẫn còn dễ chịu hơn đôi chút.

Rồi thời gian trôi đi, biết đâu một ngày nào đó mối quan hệ thù ghét giữa song phương sẽ thay đổi.

Chính vì vậy, tôi không ngừng cầu nguyện cho hai đất nước tiếp tục chờ đợi đến ngày đó, cho đến khi tình trạng quan hệ hiện nay không còn nữa.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10: Câu chuyện làm quà

Một dạo không lâu trước đây, tôi đã gặp lại giáo viên hướng dẫn của mình, cô Frann.

"Cô hâm mộ cuốn "Những chuyến phiêu lưu của Nike" lắm, nên cô cũng mong có thể vừa đi du ngoạn, vừa viết tiểu thuyết."

Cô như đang hồi tưởng lại vài kỉ niệm rồi nói.

"Ồ, vậy sao ạ."

"Em có vẻ không hứng thú mấy với chuyện này nhỉ."

"Đâu có. Em đang hào hứng lắm chứ."

"Thế sao phản ứng của em trông thờ ơ ghê."

"Vì em cũng không biết nên phản ứng ra sao mới tốt."

Thực ra là tôi đang nghĩ không hiểu tại sao cô giáo lại nói chuyện này, nhưng tôi đã giữ bí mật.

"Vậy, ý cô là cô đang viết tiểu thuyết, và đã bỏ giữa chừng không viết nữa?"

"Không hẳn vậy. Thay vì là bỏ giữa chừng thì nên nói là cô buộc phải dừng lại mới phải. Thế mới chính xác."

"Có chuyện gì ạ?"

"Vì chỉ viết theo sở thích nên cô chưa từng đưa bản nháp cho ai xem. Cứ đọc đi đọc lại hơn một trăm trang giấy đó là cô lại thấy xúc động đến đỏ mặt. Sau đó bỗng dưng không còn cảm giác muốn viết thêm nữa."

Nếu cứ đọc đi đọc lại tất nhiên sẽ thấy không thoải mái cho lắm.

"Thế nên cô mới dừng lại giữa chừng ạ?"

"Đúng rồi. Cô cứ nghĩ 'Ôi không được, văn phong của mình kém quá đi mất'. Cô suy nghĩ mãi, không biết có nên viết tiếp thứ như vậy hay không, và đã niêm phong bản nháp xuống tận đáy chiếc ba lô."

"Cô không vứt đi ạ?"

"Dù gì cũng là thứ do mình cố công viết ra, nói gì thì nói, làm sao nỡ vứt đi được."

"Nhưng dù sao cô cũng không muốn làm vậy nhỉ."

"Cũng có thể nói là vậy. Nói gì thì quá khứ cảm động ấy cũng là một phần của cô, dù thế nào cô cũng không muốn vứt nó đi."

"Vâng."

Tôi gật đầu.

Cô rũ vai thấp hơn nữa, thở dài:

"Đương nhiên cô cũng chẳng muốn cho ai đọc cuốn tiểu thuyết đó đâu. Vì đó là những kỷ niệm của riêng cô mà. Nhưng sau đó, tình cờ đã có một chuyện không hay xảy ra."

"Chuyện gì thế ạ?"

"Có lần cô ghé qua đất nước nọ. Một người thương nhân nhìn thấy chiếc ba lô của cô đã nói thế này: 'Ồ, cô gì ơi. Chiếc ba lô đó, có thể nào là ba lô của lữ khách trong truyền thuyết không? Không nhầm lẫn gì nữa! Chắc chắn là đúng rồi! Đó dĩ nhiên là chiếc ba lô mà người lữ khách trong truyền thuyết đã sử dụng. Cô bán nó cho tôi đi! Xin cô đấy!' Cô thực sự không hiểu anh ta nói cái gì."

Cô Frann tỏ ra khó hiểu. Chiếc ba lô đó là món đồ rẻ tiền mua được ở một hiệu cầm đồ gần đây. Đương nhiên lúc mua về, cô cũng không biết gì về chuyện chiếc ba lô của người lữ khách trong truyền thuyết.

"Giá trị của món đồ, tùy vào từng người sẽ khác nhau đúng không. Người thương nhân đã đưa ra một khoản tiền không tin nổi để mua lại chiếc ba lô ấy. Cô cảm thấy vô cùng sửng sốt, thậm chí còn nghĩ liệu đây có phải là một trò lừa mới chăng?"

"Ồ vậy ạ..."

Tôi có cảm giác như đang chứng kiến câu chuyện ở ngay trước mắt.

"Đó lại đúng vào lúc cô gặp khó khăn lớn về tiền bạc... Đáp lời người thương nhân thỉnh cầu đến câu thứ hai, cô quyết định từ bỏ chiếc ba lô. Sau khi bỏ hết đồng đồ bên trong ra, cô mua một chiếc ba lô giá rẻ khác ở đó, chuyển đồ đạc vào trong rồi giao chiếc ba lô cho người thương nhân. Đương nhiên là cô cũng nhận lại một khoản tiền lớn.

Mà tiểu thuyết tự tay mình viết ra, nó giống như một loại thuốc mê ấy. Nhiều lúc cô cứ muốn lấy ra đọc lại. Sau cái ngày đổi ba lô, cô tìm kiếm trong chiếc ba lô mới, nhưng không thấy cuốn tiểu thuyết mình biên soạn đâu cả. Lúc đó cô mới nhận ra chuyện khủng khiếp."

"Cuốn tiểu thuyết đã bị mất phải không ạ?"

"Bất ngờ lắm đúng không. Cô đã để quên bản nháp trong chiếc ba lô cũ, cứ thế đưa ba lô cho người thương nhân."

"Ôi trời."

"Ngay lập tức, cô quay trở lại chỗ đã gặp anh ta, nhưng lúc ấy đã một tuần trôi qua. Có lẽ người thương nhân đã di chuyển đến một đất nước khác rồi. Kể từ đó đến nay cô vẫn luôn tìm kiếm người thương nhân ấy, nhưng tiếc là chẳng thấy bóng dáng cả người thương nhân, lẫn chiếc ba lô đâu cả."

Kể đến đó, cô Frann giơ hai tay lên ôm mặt.

"Đôi khi cô sẽ nhớ lại chuyện cũ. Nếu bản nháp viết tay ấy rơi vào tay người khác và bị người ta đọc thì phải làm sao. Chắc cô sẽ bị lấy ra làm trò hề mất..."

"Cô à..."

Tai cô Frann đỏ hết cả lên. Liệu cô có sao không nhỉ.

"Cứ mỗi lần nghĩ đến những lúc cô đi du ngoạn hay việc bị mất bản nháp đó, cô lại thấy xấu hổ không cách nào chịu nổi. Trong người cũng cảm thấy không thoải mái. Ôi phải làm sao đây..."

Không biết nói gì cho phải nên tôi đành im lặng.

Sau một khoảng lặng kéo dài, cuối cùng cô Frann cũng buông tay, bình thản trở lại.

"Đến tận giờ cô vẫn cảm nhận được cảm giác ấy. Dù là một ký ức xấu hổ, nhưng hiện tại nó cũng đã thành chuyện của quá khứ. Lấy câu chuyện đó để làm quà cũng tốt nhỉ."

"Vâng, đúng là vậy đó."

"Em có vẻ chẳng mấy hứng thú với chuyện này thì phải."

"Không không, em vẫn đang hào hứng lắm mà."

Nhưng...

"Vậy rốt cuộc cô muốn nhắn nhủ điều gì ạ?"

"Không phải có một điều đã quá rõ ràng sao? Từ nay về sau, trong lúc em đi du hành, sẽ có rất nhiều rất nhiều chuyện xảy ra."

Sau khi dừng lại một chút, cô nhìn thẳng vào tôi rồi nói tiếp:

"Và lần sau, nếu em có gặp lại cô, thì hãy kể cho cô nghe câu chuyện làm quà của em, về ký ức vui vẻ nào đấy của em nhé."

Nói rồi cô mỉm cười dịu dàng.

Đến ngày nọ, khi tôi hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với cô Frann là khi tôi gặp một chuyện thế này đây.

Hôm đó, tôi bỗng ghé vào tiệm sách ở đất nước nọ.

"Những chuyến phiêu lưu của Frann"...

Có một cuốn sách mang theo cái tên đã khắc ghi trong ký ức của tôi. Mà tên tác giả tình cờ cũng là Frann. Nó khơi gợi lại những ký ức ấy.

Tôi lập tức đứng lại, mở quyển sách ra đọc thử. Có lẽ làm vậy là bất lịch sự, nhưng mà nội dung bên trong khiến tôi chú ý.

Nội dung cuốn sách có diễn biến khá đơn giản. Đó là cuốn tiểu thuyết kể về chuyến du ngoạn, ngắm cảnh qua từng đất nước của một nữ phù thủy tên là Frann. Không hiểu sao tính cách của nhân vật chính giống hệt tính cách giáo viên hướng dẫn của tôi.

"Này nữ phù thủy, đã giờ sách ra đợc là phải mua đó nhé!"

Sau khi đợc đợc một lúc, tôi bị nhân viên cửa hàng phát hiện. Người nhân viên dùng chiếc gậy có phủ một mảnh vải gỗ lên cuốn sách bám bụi, rồi đứng lại bên cạnh tôi.

"Ồ, vị phù thủy này, cô đợc cuốn "Những chuyến phiêu lưu của Frann" xong cảm thấy rất ý nghĩa đúng không!?"

"Cuốn sách này có nổi tiếng không?"

"Cực kỳ nổi tiếng luôn. Ở đất nước này chẳng ai lại không biết đến cuốn sách này nhé. Đây là cuốn tiểu thuyết bán chạy số một ở đây đấy."

"Cuốn sách này thú vị đến mức đó sao?"

Khi đợc cuốn sách tôi lại cảm thấy có chút ngứa ngáy trong người.

Thế mà tại sao tất cả mọi người ở đất nước này lại có cảm nhận khác với tôi nhỉ. Người nhân viên cửa hàng nghe tôi hỏi thì gật đầu liên tục.

"Đúng vậy! Nó thú vị lắm đấy! Mà nữ phù thủy, tôi chưa thấy cô ở đây bao giờ, cô là lữ khách sao? Cứ thăm thú quang cảnh ở đất nước chúng tôi đi, đợc lắm đó. Ở đất nước này, tất cả mọi nơi đều tràn ngập hàng hóa mang tên 'Những chuyến phiêu lưu của Frann'."

"Ồ..."

"Nhưng mà cô có muốn mua không?"

Cho tôi ba quyển. Một cuốn tôi để cất, một cuốn để tuyên truyền và một cuốn để ngắm.

Tôi ôm ba quyển sách đã mua trong tay, lúc đi thăm thú phong cảnh đất nước ấy thì thấy quả đúng như lời người bán sách nói.

Trên con phố tràn ngập cơ man là những quyển tiểu thuyết của Frann.

Không hiểu sao họ còn có một bức tượng đồng trông giống giáo viên hướng dẫn của tôi nữa. Trên đó có ghi "Tượng đồng của nữ phù thủy Frann, người lữ khách trong truyền thuyết".

Trước cửa một nhà hàng còn treo tấm bảng "Nhà hàng được phù thủy Frann, người lữ khách truyền thuyết yêu thích".

Nhiều nhà trọ cũng ghi "Nơi phù thủy Frann, người lữ khách trong truyền thuyết đã dừng chân". Không lẽ cô Frann đã đổi nhà trọ những mấy lần hay sao.

Thế nhưng không rõ người lữ khách trong truyền thuyết đó bây giờ thế nào rồi nhỉ.

Khi thử hỏi chuyện người trên đường, tôi đã phát hiện ra một chuyện thú vị.

"Cho hỏi, tại sao phù thủy Frann lại được yêu thích đến vậy?"

"Khoảng mười năm trước, quốc vương ở đất nước tôi đã mua lại từ một thương nhân chiếc ba lô mà người lữ khách trong truyền thuyết đã sử dụng."

"Nhìn thử bên trong chiếc ba lô đó thì hình như có một tập bản thảo. Hóa ra đó chính là cuốn tiểu thuyết mà người lữ khách truyền thuyết đã viết."

"Quốc vương đọc thử cuốn tiểu thuyết ấy và thấy rất cảm động, nên ông quyết định phát hành rộng rãi cuốn sách do người lữ khách đó viết trên khắp cả nước."

"Chúng tôi cũng đã đọc cuốn sách đó rồi, thú vị thật đấy. Ở đất nước này giờ chẳng còn ai không biết đến phù thủy Frann nữa."

Chuyện là như vậy đó.

"Cho hỏi, người lữ khách trong truyền thuyết ấy thực sự là phù thủy Frann sao?"

Tôi hỏi thử mấy người cùng một câu, và ai cũng có câu trả lời giống nhau:

"Đương nhiên rồi."

Có lẽ người lữ khách trong truyền thuyết mà vị quốc vương nghĩ đến khác với người mà dân chúng ở đây nghĩ đến.

Thực ra thì cuốn sách "Những chuyến phiêu lưu của Frann" không hẳn là có giá trị đặc biệt đến vậy.

Có điều, không làm rõ mọi chuyện cũng chẳng sao cả.

Câu chuyện về cô giáo của tôi sẽ có giá trị khác nhau đối với tùy từng người.

"Dù sao thì có lẽ mình đã mua được một thứ tốt."

Tôi dừng chân, trú tại một trong các nhà trọ được phù thủy Frann yêu thích, mở cuốn sách ra.

Lần tới khi gặp lại cô Frann, tôi cảm giác sẽ có một câu chuyện làm quà cực kỳ thú vị cho coi. Nghĩ vậy, khóe miệng tôi chậm rãi cong lên.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11: Thợ săn lũ người biển khác

Đó là một ngày yên bình.

Con phố vẫn như mọi ngày, không có sự kiện gì đặc biệt. Tôi ngồi trên chiếc ghế ngoài trời tại quán giải khát hướng thẳng ra đại lộ, giết thời gian.

"Ừm..."

Tôi nhấp một ngụm cà phê sữa, đặt tách xuống và buông tiếng thở dài.

Hôm nay tôi không mang bộ dạng của một phù thủy mà tạm dừng chuyển du hành lại. Phù thủy thì cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Mặc chiếc váy xòe màu trắng cùng với áo len màu xanh nước biển, hòa vào quang cảnh đường phố, bộ dạng của tôi tương đối giản dị. Tôi đọc một tờ báo.

Đất nước này có vẻ vô cùng bình yên. "Một ông già làm mất răng giả", "Hãy chú ý tới những tên biển thái đội đồ lót phụ nữ", "Việc nói không với công việc ở giới trẻ ngày càng nghiêm trọng", "Phương pháp sửa thói trốn việc là gì?"

Những thứ thế này mà cũng có thể viết được thành một bài báo sao. Có những cuộc chiến không nên giành thắng lợi và có những câu chuyện cũng không nên nói ra mới phải.

Nói tóm lại là sống trong cảnh hòa bình quá thì cũng gây buồn chán?

Khi đó, việc nghi ngờ có thể nói là thích hợp nhất.

Tôi vươn tay ra với tách cà phê một lần nữa.

"... Ở kia..."

Vừa dứt lời, chiếc tách biến mất khỏi cái bàn và tầm nhìn của tôi như thể bị thổi bay đi vậy.

"Yaaaaaa..."

Cùng với một tiếng động lớn từ bên trong quán, có thứ gì đó bay ra quét một vòng rồi biến mất.

"Ồi..."

Đuổi theo hướng tách cà phê bay đi, tôi nhìn thấy trên những bàn ghế chông chất lên nhau như đồng gạch vụn, một thanh niên ngã vật xuống, trên người nhuộm đầy máu, đang thú nhận tội lỗi.

Ô, tách cà phê của tôi, nếu cứ mặc kệ như vậy thì thật thảm hại.

"Trốn việc đi chơi với gái, mày cũng can đảm quá nhỉ! Đừng đùa giỡn với công việc!"

Bên trong quán xuất hiện một tên có bộ dạng thô lỗ, tóm lấy cái gáy đang còn chảy máu của người thanh niên, nhắc lên rồi lắc lắc.

Trên người chàng thanh niên, máu vẫn chảy xuống.

"Làm, làm ơn...! Xin hãy bỏ qua cho! Đây là buổi hẹn kỉ niệm một tháng quen nhau cùng bạn gái tôi!"

"Không. Đâu thể tha thứ cho mày được. Đối với kẻ đã trốn việc thì chẳng bao giờ có ngoại lệ, luật lệ được đặt ra ở đất nước này đã cho phép

chúng tao được quyền phán xử!"

Và rồi, người thanh niên bắt đầu chạy.

"Ôi. Làm, làm ơn dừng lại đi...!"

Người thanh niên đang kêu gào bị lôi từ đồng bàn ghế ra tới đường lớn.

Có chuyện gì vậy? Tôi vẫn chưa được nghe lời xin lỗi cho tách cà phê của mình mà.

Hôm nay tôi không có ý định làm một lữ khách hay phù thủy đâu, nhưng đâu thể giữ im lặng và tiếp tục theo dõi khi đồ mình mua bị một thằng cha thân nhiên làm cho rối tung lên thế này chứ.

Tôi gấp tờ báo lại rồi đứng dậy, sau đó, nhặt lên một viên đá ở gần đấy.

"Ê này!"

Tôi kêu lên một tiếng, rồi ném hòn đá đi.

Hòn đá to bằng lòng bàn tay được ném thẳng vào phía sau đầu của tên thô lỗ.

Một cú ném trực diện tuyệt vời.

"Đau quá!"

Sau khi loạng choạng một cách phô trương, với bộ dạng như quý dữ, hẳn ta quay đầu lại.

"Này, đứa nào vừa mới ném đá vào tao?"

Là ai thế nhỉ?

"Là tôi đây."

Vừa dứt lời hắn ta kéo cậu thanh niên lúc này đã te tua tiến gần đến chỗ tôi một cách thô lỗ.

"Hả? Gây chuyện với tao à, mà cũng bạo gan quá nh...?"

Nói được nửa chừng, bỗng hắn mất hết sức lực và đứng lại.

".....?"

Tôi nghiêng đầu khó hiểu nhìn hành động không thể lí giải của gã.

Hắn ta cứ đứng như thế một lúc, nhìn chăm chăm tôi và vẫn không di chuyển.

Sau đó, một cơn gió thổi qua. Nghe thấy ai đó la hét trước cảnh tượng thảm khốc của quán cà phê, ý thức của gã quay trở lại.

"... Ha. Gì thế này, tao vừa mất ý thức sao?"

Có vẻ chỗ bị ném trứng trở nên tồi tệ hơn, khiến hắn trở nên dao động đôi chút.

"Con khốn. Đừng chỉ vì trông khá dễ thương mà ra oai như vậy? Biết tao là ai không? Hả?"

"Tôi không biết. Anh là ai?"

"....."

"Thế anh là ai?"

Tôi lặp lại một lần nữa với hắn.

Hắn ta miễn cưỡng hăng giọng một cái,

"... Tao là điều tra viên của cục điều tra sự đình trệ. Gây cản trở công việc của tao là tội lớn lắm đây nhé."

"Ra vậy à. Cảm ơn vì lời giới thiệu... Tuy nhiên, anh có biết tội làm hư tách cà phê của tôi cũng lớn đến thế nào không?"

"Tách cà phê?"

"Phải."

Mà nhân tiện, cục điều tra sự đình trệ là cái gì cơ? Tôi khá là tò mò.

"Vì anh nổi đóa mà tách cà phê của tôi dây hết lên quần áo của cậu thanh niên đó rồi. Hãy chịu trách nhiệm đi."

Tên điều tra viên nhìn qua nhìn lại giữa tôi và người thanh niên rồi nói.

"Tao không biết điều đó. Nhận bồi thường từ tên này là được chứ gì."

Nói rồi hắn ta nhổ ra một bãi nước bọt. Thật là bẩn.

"Không. Nếu anh không nổi đóa lên ngay từ đầu thì đã chẳng có thảm trạng này."

"Đứa khiến tao nổi đóa lên là tên..."

"Nhưng việc tùy tiện nổi xung lên là anh sai."

"....."

"Vì vậy, hãy nhận lấy trách nhiệm một cách đàng hoàng đi."

Thấy tôi liếc, hắn ta cười nhạt và nói.

"... Được thôi. Tao sẽ trả. Tao làm việc ở Cục điều tra sự đình trệ ba năm nay nên cũng gom được một chút. Khoản tiền còn con thế này thì dư sức."

Chẳng hiểu sao hẳn ta lại bắt đầu kể lể chuyện đời mình, nhưng tiếc là đề xuất của hẳn hơi khác so với suy nghĩ của tôi.

Tôi lắc đầu.

"Không, đâu phải tôi muốn nhận bồi thường."

Tôi phủ định ý hẳn, sau đó đưa ra một đề xuất.

"Về cái cục điều tra sự đình trệ ấy, có thể cho tôi biết một chút về nó được không? Sau đó vụ việc lần này coi như hòa."

"....."

Biểu tình trên mặt người đàn ông tỏ rõ là hẳn chẳng hiểu nổi tôi vừa nói cái gì.

"Anh không phiền chứ?"

Tôi bồi thêm một câu, khiến hẳn ta bối rối gật đầu.

Vậy là thỏa thuận được thành lập.

Nói mới để ý, ngày nghỉ nhàn rỗi yên bình đầy tuyệt vời của tôi thế là đi tong.

Trạng thái của quán cà phê đã trở về như ban đầu, tôi cũng tiện thể gọi thêm tách cà phê nữa, sau đó chúng tôi ngồi xuống một băng ghế ngoài trời.

Đối diện tôi là tên viên chức ở cục điều tra sự đình trệ.

Cậu thanh niên vừa bị kéo lê đi lúc này đang được một tên điều tra viên khác dẫn đi.

Rốt cuộc thì tổ chức này có quy mô đến thế nào? Cái cục điều tra sự đình trệ ấy.

"Ra vậy. Cô là du khách à. Vậy thì không biết đến công việc của tôi cũng dễ hiểu thôi. Tên cô là gì?"

"Elaina."

"Elaina à? Tên hay đấy. Bây giờ cô có thời gian rảnh chứ, Elaina?"

Sao bỗng dưng anh ta lại gọi tôi bằng tên riêng vậy?

"Tôi rảnh."

"Ngày mai thì sao?"

"Có lẽ là rảnh."

"Cũng rảnh rồi ư. Cô muốn biết về công việc của tôi, vậy thì có muốn đi xem một chút không?"

"Ừm, thế nào cũng được."

Chỉ mới nghe thôi mà tôi đã thấy thỏa mãn rồi.

"Ôi đừng nói thế nào cũng được vậy chứ. Nếu muốn biết về công việc của bọn tôi, thì tôi nghĩ là hành động cùng bọn tôi sẽ dễ hiểu hơn đấy. Dù sao đây cũng là một công việc phức tạp."

"....."

Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy có điểm gì đó sai sai. Tuy nhiên tôi nghĩ như vậy chắc là cũng hợp lý.

Cũng có vẻ khá thú vị đây.

Hừm.

"Được thôi. Nhưng trước hết, hãy cho tôi biết chi tiết nội dung liên quan đến công việc đã."

"Được! Tất nhiên rồi!"

Sau khi làm động tác giơ năm tay lên trời, hẳn ta giải thích những điều liên quan đến Cục điều tra kia một cách tỉ mỉ.

Cục điều tra sự đình trệ, đúng như cái tên của nó, điều tra những thứ liên quan đến việc phá hoại, có vẻ như là một cơ quan độc lập cấp quốc gia. Lấy mục tiêu là quản lý tình trạng làm việc của các nhân công làm tại công ty hay cửa hàng, sau đó tìm ra những kẻ đáng ngờ và khiển trách họ.

Những người bị khiển trách, không có ngoại lệ, tất cả sẽ phải chờ đón một hình phạt nặng nề ở nơi làm việc.

Làm như vậy không phải sẽ không chế được những người trẻ tuổi ưa phá hoại sao, đây là quan điểm của người lớn. Chắc hẳn trên báo, những bài viết như "Giới trẻ nói không với công việc" hay những bài báo liên quan đến việc trốn làm đã được đăng lên, nhiều đến mức người đọc sẽ tưởng như người dân của quốc gia này không có hứng thú với công việc vậy.

Đây là lỗi của việc không biết trân trọng sự yên bình chẳng?

"Tóm lại là trong hoạt động của chúng tôi, không tồn tại cụm từ trốn việc."

"Ừm, nghĩa là để uốn nắn thái độ của người dân đối với công việc, đất nước này đã cử những kiểm khách vào cuộc phải không?"

"Nói một cách đơn giản là vậy."

"Hừm."

"Tiện thể thì vì có cả đất nước đứng sau nên dù chúng tôi làm loạn kiểu gì cũng không lo bị nổi giận. Từ khi sinh ra, tôi đã bất khả chiến bại về phương diện đánh nhau, vậy nên với công việc này cũng có thiên chức. Nên dù có làm gì thì những chuyện tôi làm đều là việc chính nghĩa."

Cơ mà tại sao hãn bỗng dừng lại bắt đầu nói về mình thế nhỉ.

Phớt lờ vẻ ngạc nhiên của tôi, tên viên chức uống cạn tách cà phê rồi nói:

"Được rồi, vậy chuẩn bị đi thôi."

"Đi đâu?"

Hãn ta bật cười thành tiếng, tự mình ra vẻ phong độ.

"Đương nhiên là đi xem công việc của tôi rồi."

Hãn ta nói.

Đáp lại hãn thì rất phiền phức, nên trước hết tôi nhấp một ngụm cà phê ấm đã.

Buổi chiều hôm ấy, tôi theo sát công việc của tên viên chức.

Trước hết, nơi đầu tiên hãn dẫn tôi đến là một cửa hàng nội thất.

Trong cửa tiệm tràn ngập mùi hương của núi rừng. Một ông bác ở đó vừa lắp giá sách vừa nói với chúng tôi.

"Vậy đây, thật là khốn khó ngài điều tra viên ạ. Tuần này hình như em gái cậu ta qua đời thì phải."

Có vẻ như người đệ tử mới thu nhận được ba tháng của ông chủ cửa hàng nội thất hôm nay không đến làm việc.

"Tuần này? Vậy trước đây cũng như vậy à?"

Dù không phải điều tra viên, nhưng vì cũng hơi tò mò nên tôi xen ngang.

Ông ta gật đầu.

À. Tuần trước thì bố cậu ta qua đời.

"Hả?"

"Cả tuần trước nữa là mẹ cậu ta qua đời."

"....."

"Và rồi tuần trước trước nữa ông cậu ta qua đời."

"....."

"Rồi tuần trước trước trước nữa..."

"A, đủ rồi."

Tôi không biết câu chuyện sẽ còn tiếp tục đến lúc nào nữa.

Lập tức tôi cảm nhận được mùi khả nghi của tình huống có một không hai này.

Sau đó, tên điều tra viên hỏi thêm các chi tiết khác về tình hình của cửa hàng, rồi rời đi.

"Chuyện bắt đầu trở nên thú vị rồi đây. Tên thanh niên mới vào làm đó bị dính lời nguyền một tuần một người thân ra đi hay sao á?"

"Vậy nên chúng tôi luôn phải để mắt. Dù thế nào cũng phải xác nhận lại đúng sai. Nhưng gần như đã chắc chắn là cậu ta trốn việc."

"Có vẻ vậy."

Sau đó, chúng tôi di chuyển tới nhà của cậu thanh niên. Ở gần đó chúng tôi phát hiện ra cậu ta đang nằm thong thả ngắm bầu chim hoang.

Tên điều tra viên ngay lập tức tóm lấy cậu ta.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện thì những người thân mà cậu ta bảo đã qua đời chỉ có một người là không tồn tại. Cả bố mẹ và ông bà của cậu ta đang sống một cuộc đời viên mãn. Ngoài ra, cậu ta là con một. Người em gái ngay từ đầu đã không tồn tại rồi. Giả bộ đến mức đấy thì có vẻ cậu ta không muốn làm việc chút nào nhỉ.

Tình trạng bỏ việc của giới trẻ đang ngày càng trầm trọng thì phải...

Sau đó, suốt vài ngày tôi đã đi theo quan sát công việc của tên điều tra viên.

Những lời biện minh mà người trẻ tuổi dùng để trốn việc ngày càng quá đáng. Tôi cảm thấy quá kinh khủng nếu cứ tiếp tục chứng kiến. Rốt cuộc cái gì đã thúc giục bọn họ phải hành động như thế?

Trước tiên chúng tôi đến thăm một chàng trai làm việc ở thư viện. Anh ta đã cắt đứt hoàn toàn liên lạc khoảng một tuần trước, nên chúng tôi quyết định tới viếng thăm.

"Khoảng một tuần trước ư? À, ngày hôm đó trời mưa nên tôi nghỉ. Rồi sau đó có chuyện nọ chuyện kia nên tôi cũng nghỉ nốt."

Chàng trai đáp lời một cách hết sức bình thản.

Bị thái độ của người thanh niên chọc tức, tên điều tra viên tiến lại gần.

"Vậy hôm nay cậu có thể đi làm được chứ, hử?"

"Ừm, tất nhiên là... A, xin lỗi. Hôm nay gió lớn quá, nên tôi nghỉ."

"Này."

Tất nhiên là hẳn ta bị bắt đi rồi.

Cuộc gặp gỡ tiếp theo là một người phụ nữ làm việc tại quán trọ. Từ ba ngày trước đã không liên lạc được.

"Không phải. Không phải tôi trốn việc ba ngày. Ba ngày liên tục này tôi phải giúp đỡ người khác nên dù muốn đi làm cũng không thể."

"Còn hôm nay đâu có lí do gì khiến cô phải nghỉ đâu, đúng không?"

"Không, hôm nay tôi cũng có kế hoạch giúp người rồi."

Vậy cô không có ý định giúp đỡ những người ở chỗ làm ư?

Và rồi người thứ ba, một chàng trai làm việc tại cửa hàng rau quả sạch.

Từ vài tháng trước anh ta đã hay nghỉ việc, nhưng mà lần cuối cùng này anh ta nghỉ liên tiếp đến một tuần liền.

Lí do của anh ta là thế này.

"Không muốn làm việc nên tôi nghỉ."

Sao anh không nghỉ việc luôn đi?

Với trình tự như thế, công việc của tên điều tra viên lần lượt diễn ra.

Tôi theo sát điều tra viên để quan sát công việc có vẻ khó khăn của hẳn, nhưng đến khi hẳn ngỏ lời bảo đi giám sát vị giáo viên dạo này hay

trốn việc, tôi quyết định không đi cùng nữa.

Tôi nghĩ như vậy là quá đủ rồi.

Nếu cứ thế này thì không biết tôi sẽ bị bắt đi theo hắn đến lúc nào đây.

Thực ra nếu phải nói ra sự thật thì lí do chỉ là tôi chán ghét việc trong ngày nghỉ mà bị dẫn đi loanh quanh như thế.

Sau đó vài ngày.

Tôi ăn không ngồi rồi trên chiếc ghế ngoài trời ở quán cà phê hương ra đường lớn.

Vừa thổi bay hơi nước bốc lên từ chiếc cốc, thưởng thức tách cà phê, tôi vừa đọc ba cuốn sách mua được tại tiệm sách ở một đất nước khác.

Tuy nhiên khoảng thời gian yên bình của riêng tôi đã mau chóng kết thúc.

"Ồ. Ra là cô ở đây."

Tên điều tra viên tự ý ngồi xuống đối diện tôi.

"Xin chào."

Ngay cả sau khi tôi dừng việc quan sát công việc của hắn, hắn vẫn đến mời tôi một vài lần nữa. Thật là dai dẳng.

"Hôm nay cô không đến chỗ tôi à?"

"Không."

"Hừm."

Hắn ta gầm gừ, cau mày rồi nói:

"Vậy thì hôm nay cô rảnh chứ, Elaina?"

"Tôi rảnh."

"Vậy à, cô rảnh sao?"

"Phải."

"Rảnh cơ đấy."

Chứ còn gì nữa. Vì rảnh nên tôi mới đọc sách chứ. Và vì đang đọc sách nên tôi không có ý định dính líu tới việc gì khác.

Nếu hẳn ta cứ rủ rê hẹn hò thì tôi sẽ dứt khoát từ chối.

"Này, nếu vậy thì bây giờ đi chơi đâu đó với tôi đi..."

Tuy nhiên, câu nói bị gián đoạn giữa chừng.

"Rầm" một tiếng, lời nói bị át đi. Bị giật mình, tôi ngược mặt lên khỏi cuốn sách, bóng dáng của hẳn ta đã không thấy đâu.

Phía sau chiếc bàn, từ góc nhìn của tôi, mọi vật hoàn toàn biến mất.

Hay nói đúng hơn là đã bốc hơi.

Đưa mắt liếc qua một góc khác, trên đồng bàn ghế vỡ vụn chồng chất lên nhau là thân hình nhuốm máu của tên điều tra viên.

Ngoài ra còn có cả tách cà phê sữa của tôi bị ném vào đó nữa.

Ờ kìa, cà phê là của tôi mà. Lại để mất tách cà phê như vậy thì thảm quá.

"Tên khốn! Là một thành viên của Cục điều tra sự đình trệ mà lại trốn việc rồi đi chơi với gái, mà cũng can đảm quá nhỉ! Không phải hôm nay vì

sốt cao nên mày mới nghĩ làm sao! Há!"

Trong khi tôi buông tiếng thở dài, có một người nào khác đang nhạo báng tên điều tra viên.

"Không, không phải! Bây giờ tôi đang chuẩn bị đến bệnh viện đây! Không phải tôi trốn việc đâu!"

Ồ kìa? Cuộc trò chuyện với tôi mới ban nãy đâu mất rồi.

"Đừng nói dối nữa thằng nhãi! Một thằng đàn ông đang thân thiết cùng với bạn gái tại quán cà phê rồi sau đó lại đến bệnh viện hẹn hò tiếp sao. Mày nghĩ mày đang ở đâu vậy hả?"

"À, tôi không phải bạn gái hẳn."

Chỉ là một hiểu nhầm thôi nhé.

"... gặp một người bạn không phải bạn gái tại quán cà phê rồi sau đó..."

"Tôi cũng không phải bạn hẳn."

"....."

"Chỉ là người quen mà thôi."

"Một thằng đàn ông đang thân thiết cùng với một người quen tại quán cà phê rồi sau đó lại đến bệnh viện hẹn hò tiếp sao. Mày nghĩ mày đang ở đâu hả?"

Và rồi gã đàn ông to lớn tóm lấy gáy của tên điều tra viên:

"Vì việc này nên mày sẽ phải đi cùng tao. Hiểu rõ rồi chứ?"

"Chết, chết tiệt...! Bỏ ra! Bỏ tao ra!"

Hai người lôi kéo nhau từ chiếc ghế ngoài trời tới phía đường lớn.

"....."

Ôi thật là! Tách cà phê sữa của tôi bị mất đến hai lần mà chẳng nghe được lời xin lỗi nào.

Đánh dấu lại trang sách đang đọc dở, tôi gập cuốn sách lại rồi đứng lên.

Sau đó tôi nhặt một hòn đá gần đó:

"Này."

Tôi ném hòn đá. Hòn đá to khoảng lòng bàn tay được ném thẳng vào phía sau đầu của tên thô lỗ.

Đúng là một cú ném trực diện tuyệt vời.

"Yaaaaa..."

Sau khi bước loạng choạng một cách phô trương, hắn ta quay đầu lại với bộ dạng như quý dử.

"Đứa nào vừa mới ném đá vào tao!?"

Cũng giống như lần trước, tôi nói:

"Là tôi."

Tôi vừa dứt lời, gã to lớn liền kéo lê tên điều tra viên quay trở lại.

"Hả? Gây chuyện với tao sao, mà cũng bạo gan quá...?"

Được nửa chừng, gã ta dường như bị mất sạch sức lực và đứng sững lại.

".....?"

Tôi nghiêng đầu khó hiểu nhìn hành động không thể lí giải của gã.

Gã đứng như thế một lúc, cứ nhìn chăm chăm tôi và vẫn không di chuyển.

Và rồi, một cơn gió thổi qua, sau khi có ai đó buông tiếng thở dài "Lại nữa à" trước cảnh tượng thảm khốc của quán cà phê, ý thức của gã quay trở lại.

So với lần trước khi chuyện xảy ra với tên điều tra viên thì có một số điểm khác biệt.

Mà không, có lẽ cũng chẳng có nhiều thay đổi cho lắm.

"Quả là đáng thương!"

Để khống chế tình trạng bỏ việc của giới trẻ, Cục điều tra sự đình trệ đã được thành lập. Nhưng tại thời điểm tôi rời đất nước đó, tổ chức đó đã bị buộc phải đình chỉ hoạt động một thời gian.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang diễn ra? Theo như những gì tôi nghe được, dường như những điều tra viên đó (chủ yếu là đàn ông) bắt đầu lần lượt trốn việc, vì vậy cần phải giám sát chặt chẽ.

Với tình trạng "người thợ săn xác ướp tự biến mình thành xác ướp" như hiện nay, ở cái đất nước với quan niệm có những cuộc chiến không nên giành chiến thắng thì cũng có những câu chuyện không nên nói ra như thế này, nếu cứ cố làm to chuyện, thì toàn bộ Cục điều tra sự đình trệ sẽ bị chỉ trích.

Còn những nam điều tra viên quên mất lập trường và bắt đầu trốn việc đã bị xử phạt nghiêm khắc. Liên quan đến vụ việc lần này, mấy người đó

nói:

"Tao đã bị một con nhỏ dễ thương lừa. Tao không hối hận."

Bọn họ cứ nói đi nói lại những lời kiêu như vậy, và viện những lí do không thể hiểu nổi.

Mà không hẳn, có lẽ đẹp cũng là một cái tội nhỉ.

Dù sao thì, sau này nếu sửa được thói trốn việc bằng một phương pháp thông minh hơn thì tốt. Trong thời gian Cục điều tra bị đình chỉ hoạt động, tôi chỉ mong đám người quyền to chức lớn có thể tổ chức một cuộc thảo luận điềm tĩnh.

Nếu không thì những lần tới, không biết chừng họ có thể bị phù thủy mang ác ý dụ dỗ lôi kéo mất.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12: Địa đàng dành cho người chết

Tôi bay qua một vùng bình nguyên và đang tận hưởng ánh mặt trời dịu dàng buổi sáng. Bay xuôi theo những dải đất nhấp nhô lượn sóng, tôi băng qua các loài hoa cỏ.

Những cơn gió mong manh mang theo hơi ẩm bao trùm quanh tôi. Cảm giác thư thái quá mức khiến tôi bất giác chìm vào cơn buồn ngủ.

Chăm chú dõi theo quang cảnh phía trước, tôi có thể nhìn thấy một đất nước.

Đó là nơi tôi đã biết và vẫn luôn ao ước một ngày có thể đặt chân đến. Lúc này đây, tôi có thể nhìn thấy nó ở ngay trước mặt mình rồi.

Nơi ấy là một đất nước nhỏ bé, được bức tường khá cao bao quanh, từ phía tôi nhìn tới cũng không thể trông thấy rõ cảnh vật bên trong.

Tuy nhiên tôi có dự cảm rằng nơi đó sẽ rất vui vẻ. Bởi vì không giống như các vùng đất khác, bức tường bao phủ đất nước này được làm bằng tay nghề thủ công tinh xảo.

Tuy nói là một tác phẩm thủ công, nhưng thực ra nó chỉ là một dòng chữ to được viết gợn gàng như thế này: "Đất nước này đã bị người chết chiếm đóng. Không nên tiến vào."

Ôi chưa gì tôi đã cảm nhận được bầu không khí rồi đây.

Tôi thử tiến gần tới chiếc cổng nhưng nó vẫn đóng chặt. Có khách đến mà chiếc cổng này cũng chẳng phản ứng gì sao? Bối rối quá. Đừng bảo là không thể vào trong đây nhé.

Tôi gõ thử cánh cửa cao tới mức phải ngửa cổ ngược nhìn mới thấy hết, thế nhưng vẫn không có phản ứng gì ghê gớm, chỉ có tiếng "cốc cốc" yếu ớt vang lên.

...

À, tôi hiểu rồi. Chắc hẳn đây là ngục trang nhĩ? Có lẽ người ta đã thiết lập một cánh cửa thật lớn không được mở ra để cho giống với đất nước của những người chết.

Chắc là phải có lối ra vào khác ngoài cánh cổng này chứ? Tôi thử đi lòng vòng đây đó xung quanh cánh cổng.

"Ô này..."

Sau đó tôi liền dễ dàng tìm thấy, ở bên cạnh cánh cổng lớn có một cánh cửa nhỏ hơn đang được khép chặt. Đúng là có người sinh sống ở đây thật, bởi vì cánh cổng này có kích thước rất phổ biến tại những nơi khác.

Ngay trước khi định mở cánh cổng ra, tôi để ý thấy một tờ giấy dán trên đó, có ghi những dòng chữ sau: "Nơi này hoàn toàn đã bị người chết chiếm đóng. Cảm phiền đừng tiến vào." Dưới đó còn bổ sung thêm: "Tuy nhiên theo chúng tôi nghĩ thì có lẽ vẫn còn người sống sót. Nếu vị nào có đủ can đảm tiến vào đất nước này thì làm ơn hãy giải thoát cho những người còn sống bên trong."

Ngoài ra còn có một tấm bảng khác có ghi "MỞ CỬA" treo trên tay nắm của cánh cửa.

"Hô hô..."

Thật là đáng nghi hết biết. Tôi nghĩ là cấm có sai. Cách thể hiện quyền lực ở đây cũng diêm dúa ghê.

Tôi không chút do dự, đẩy cánh cửa mở ra.

Bởi vì tôi là người có đủ lòng can đảm mà.

Đây là một đất nước rất kỳ lạ được mệnh danh là địa đàng dành cho người chết.

Cái gì cũng vậy, từ xác sống cho đến ma quỷ đều là những sản phẩm nhân tạo được trưng bày để mua vui cho khách tham quan, tạo ra một khung cảnh đẹp nhưng có phần kỳ quặc. Nơi này có vẻ khá nổi tiếng với các vùng lân cận. Tôi có thể tóm lấy ai đó bất kỳ ở một vùng lân cận và hỏi: "Bạn có thể gợi ý cho tôi đất nước nào đó không?", và ít nhất một phần ba trong số họ sẽ nói tên đất nước này. Vì quá mức hào hứng nên tôi không hỏi kỹ càng từng chi tiết mà cứ thế đi luôn. Quả thực ở nơi đây bao trùm một bầu không khí rất thú vị. Từ việc dùng mảnh khốe, giấu đi cánh cửa vào để mua vui cho khách tham quan cho đến khung cảnh thú vị trải rộng phía sau cánh cửa.

Hầu hết các căn nhà đều bị hư hại một nửa, trở thành chỗ cho những cây trường xuân đua nhau trườn lên. Từ cửa vào trải dài ra đến đường lớn là những mảnh vỡ và gạch vụn từ các tòa nhà sụp xuống, chồng chất thành đống. Giữa những kẽ hở của gạch đá, cỏ dại đua nhau nhú lên. Cảnh tượng này có lẽ đã như vậy được một thời gian.

Tuy vừa bước qua cửa đã lập tức chứng kiến cảnh tượng đổ nát đó, tôi vẫn cảm thấy bầu không khí thật tốt đẹp. Có cảm giác như bọn xác sống chuẩn bị xuất hiện đến nơi rồi. Trên lý thuyết, có vẻ như toàn đất nước này đã được cất công thiết lập thành một khu giải trí.

Tôi ngồi trên cây chổi, khoan khoái bay lơ lửng xung quanh. Có lẽ có người cố tình tạo ra cảnh tượng này. Tôi băng qua những con đường lồi

lồm đẫy vũng nước, vừa nhìn ngó khắp nơi, vừa trầm trồ cảm thán. Đúng lúc đó: "AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"

Đột nhiên, có thứ gì đó cất tiếng kêu gào, từ vệ đường lao vụt ra.

"Ồi!"

Tôi còn chưa kịp dừng lại hay né ra thì "bộp", một tiếng bần thỉu vang lên, cây chổi của tôi bỗng nhiên sững lại.

Chúng tôi đã đâm sầm vào nhau rồi.

Tôi văng ra khỏi cây chổi, bay lên không trung rồi rơi xuống một vũng nước. Từ đầu gối trở xuống ướt nhẹp. Ghê quá. Thật là kinh khủng.

Tôi bực mình, liền trở nên cáu kỉnh.

"Này, bất thành linh lao ra như thế có biết là nguy hiểm..."

Thế nhưng khi tôi ngoảnh lại thì thấy một cảnh tượng còn khủng khiếp hơn. Cán chổi của tôi đã bị kẹt.

"Ôi trời ạ..."

Trước mặt tôi, cây chổi đổ nhào trên mặt đất. Gần đó là một thứ trông giống giống người. Thái dương của người đàn ông ấy đang bị cây chổi của tôi cắm xuyên qua. Còn ông ta nằm sấp trên đất, hai tay cầm hai cây kiếm, nửa thân trên không hiểu sao để trần, lộ ra những cơ bắp cuồn cuộn, trông có vẻ khá nguy hiểm.

Ông ta chết mất rồi. Cán chổi vẫn đang đâm xuyên qua đầu thế kia.

"Ôi trời..."

Tôi rụt rè tiến lại gần, chạm tay vào vai ông ta thì nghe tiếng "Ừ...", không rõ là đang nói gì nữa.

Khuôn mặt thối rửa, một mắt chột được thay bằng cái lỗ đen, nước dãi thì đang chảy ra từ miệng.

Hóa ra là xác sống à.

"Này, ông có làm sao không?"

"À..."

Chắc là chẳng có chuyện gì lớn. Nếu vậy thì tôi đi trước đây.

Tôi dẫm một chân lên vai của cái xác sống, thử rút cây chổi ra. Thế nhưng cây chổi vẫn không hề nhúc nhích.

"À... à..."

Không tài nào rút được cây chổi ra. Tôi bèn cầm thân chổi nhắc lên nhắc xuống, đầu của bộ xác sống cũng cử động theo, phát ra tiếng "lép lép", khiến cho vũng nước dưới đất gợn sóng.

"Ừm... ừm... ư..."

Tôi dùng thêm sức, cố rút ra. Dần dần, cây chổi cũng thuận theo lực kéo của tôi, tuột lên dần. Cuối cùng cũng rút ra được.

"Ừm... À..."

Ôi không, nó vẫn chưa ra.

Cái đầu của xác sống vẫn bị kẹt chặt tại đầu mút cán chổi không rời.

Có vẻ như thứ tôi đã rút được ra chính là đầu của bộ xác sống kia. Nhìn xuống dưới chân, tôi phát hiện phần cơ thể bị bỏ lại của bộ xác sống

bị văng ra, run rẩy trên mặt đất.

Thôi chết rồi.

Chưa gì mà tôi đã làm hỏng mất tài sản của nước họ. Tôi định dùng phép thuật để chữa lại như cũ nhưng nếu chổi của tôi vẫn cứ cắm xuyên qua đó thì chẳng ý nghĩa gì nữa.

Nhưng nếu tự dùng sức để rút thứ đó ra, tôi lại cảm thấy không được dễ chịu cho lắm. Không hiểu sao tôi chỉ muốn tránh càng xa thứ này càng tốt.

Có lẽ trước hết tôi nên tìm người nào đó để xin lỗi về việc này đã...

Quả thực là tôi không thể làm quen với cảnh cưỡi chổi mà cứ có một cái đầu xác sống cắm bên trên, nên tôi kiếm một mảnh vải gần đây, bọc cái đầu lại, rồi bay đi tiếp.

Thế nhưng cái đầu đó cứ kêu mấy tiếng "ù...", "à..." rất phiền phức nên tôi đã nhét đầy đá vào miệng nó. Trọng lượng dồn lên đầu cây chổi nặng trĩu.

"Cho hỏi có ai ở đây không?"

Tôi có cảm giác rắc rối đang ngập tràn khắp nơi trong không khí. Tôi vừa cất tiếng hỏi vừa bay qua bay lại nhưng vẫn chẳng thấy ai đến giúp.

"À..."

"Ừm..."

"Ô..."

Ngay đến cả đám xác sống cũng chẳng thèm dòm ngó đến tôi. Những xác sống nhìn lên thấy tôi đang bay trên chổi cũng đủ rên rĩ mấy tiếng,

không hề có ý định đuổi theo.

Phải bay một lúc sau tôi mới gặp được vài người sống.

"Ôi nhìn kia! Là phù thủy đó! Nữ phù thủy đã đến rồi kia!"

"Ô! Cứu chúng tôi với!"

Từ cửa sổ của một tòa nhà to tướng, có hai người đang vẫy tay với tôi. Tốt quá. Cuối cùng thì tôi cũng gặp được người sống.

Rốt cuộc cũng có thể tạm tách khỏi cây chổi bị xác sống kéo cho nặng trĩu này ra rồi.

Tôi mừng rỡ, nhẹ nhàng hạ thấp độ cao của cây chổi, tiến về phía hai người họ.

Sau đó tôi nhìn xuống dưới vườn của tòa nhà rộng lớn.

"Đúng là một khung cảnh ngoài sức tưởng tượng."

Tôi chăm chú nhìn cảnh tượng bên dưới, vừa thì thào nói.

Ngay bên dưới tôi có rất nhiều xác sống, chúng không tụ tập thành bầy mà đi thành từng cụm, từng cụm. Số lượng đó ước chừng lên tới cả trăm con. Chúng tạo thành một bản hợp xướng với những tiếng rên rỉ không rõ "ư", "à" ...

Tôi chỉ làm hỏng một con thôi nên chắc sẽ được tha thứ ấy mà.

Lúc chứng kiến cảnh tượng bị bao vây thì tôi vẫn chưa rõ mọi chuyện lắm, nhưng ngay sau khi bước vào bên trong tòa nhà, cảm giác kỳ lạ đã ập tới.

Hai người đã vọt ra từ ô cửa sổ kia nhìn thế nào cũng thấy là lạ.

"Chúng ta được cứu rồi. Quả đúng là thầy phù thủy. Cô không để ý thấy chúng tôi phải không?"

Một bên là cô gái đeo kính có mái tóc màu nâu. Nghe đến đây chắc hẳn mọi người vẫn thấy bình thường, tuy nhiên không hiểu sao cô ta lại đeo một thanh kiếm rất to bên hông, đai kiếm quấn lấy cơ thể như một con mực.

"Nhưng mà cuối cùng cô cũng đến! Chúng tôi bị nhốt trong tòa nhà này như bị giam trong lồng đã cả tuần nay, đồ ăn dự trữ cũng sắp rơi vào tình trạng nguy cấp! Cảm ơn cô nhiều lắm!"

Người còn lại là một chàng trai quấn quanh mình cơ man là mũ giáp và áo giáp sắt. Anh ta cũng cuốn mình lại giống như một con mực vậy. Nhưng mà người này bốc mùi quá. Tôi phải lùi lại phía sau nửa bước.

"Hai người làm việc ở đất nước này sao?"

Nghe tôi hỏi, cô gái gật đầu.

"Chính xác là đã từng. Nơi đây giờ không còn là một đất nước trọn vẹn nữa. Như cô thấy đó, xác sống tràn ngập khắp mọi nơi."

Cô gái vừa nói vừa thở dài. Ừa, cấu trúc đất nước như bây giờ không phải là do họ thiết lập nên sao.

"Nhưng vì hai người là người của đất nước này nên tôi nghĩ có thể nói chuyện với hai người nhanh thôi. Thực ra là tôi muốn xin lỗi..."

"Mà nữ phù thủy này, tôi có thể hỏi tên cô được không?"

Anh chàng áo giáp xen vào từ bên cạnh.

"A, tôi là phù thủy Tro Tàn tên gọi Elaina, rất vui được gặp hai người. Anh có thể dừng đến gần tôi như thế được không?"

"Ra vậy! Rất vui được gặp cô! Tên tôi là Anthony. Còn đây là cộng sự của tôi tên Ana."

Nghe lời nói có phần hưng phấn của thanh niên giáp sắt, tôi đáp:

"Nhưng mà ở đây nhiều xác sống thật. Không hiểu có bao nhiêu con cả thầy nhỉ?"

Câu chuyện đang đi lệch hướng. Trước khi nói lời xin lỗi, tôi từ từ thăm dò trước.

"Nếu cô định hỏi cái đám đang tụ tập ở ngoài thì toàn bộ đều là đồ thật đó. Đống xác sống giả bây giờ không còn hoạt động nữa."

Cô gái tóc nâu đeo kính tên Ana lên tiếng.

"Những con xác sống được thiết lập ngoài đó có tất cả bao nhiêu con?"

"Ừm, chúng tôi đã tạo ra cả thảy năm mươi con."

"Thật sự là chỉ có năm mươi con thôi sao? Đám xác sống ở bên ngoài nhìn qua phải hơn một trăm con ấy chứ."

"Mấy con đó là xác sống thật."

"Nghĩa là chúng không phải là đồ thiết lập?"

"Không phải. Chúng là xác sống thật. Loại xác sống chúng tôi làm ra trước đây có chất lượng khá kém, nhưng gần đây có một tên gốc đã mang về xác sống thật với lí do "muốn tăng tính hiện thực", bởi vậy xác sống đã tấn công cả đất nước này. Kết quả là hiện trạng như bây giờ."

Tại sao lại thế nhỉ. Dù muốn nghĩ rằng đó là lời nói dối, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy cô ta đang nói thật.

"Đó đều là do con người tạo ra thôi phải không...?"

"Là đồ thật đó."

"Lại thế nữa rồi."

Ước gì đây chỉ là một lời nói đùa. Tất cả là do thiết lập sẵn phải không? Là trò đùa thôi nhỉ?

"Đáng tiếc, đây lại là sự thực không cách gì thay đổi. Nếu muốn cô hãy để mấy con xác sống ở ngoài đó cắn mình một cái xem. Sau đó thì có thể tự mình xác nhận rằng mấy con xác sống đó không phải là đồ giả."

"....."

"Hơn nữa tôi cũng đã nói nhiều lần, đây không phải chuyện đùa đâu."

"....."

"Đất nước của chúng tôi đã bị xác sống phá hủy rồi."

Ana vừa mỉm cười dịu dàng, vừa nói như thể không có chuyện gì quan trọng.

Tôi vẫn không dám tin vào mắt mình.

Mấy con xác sống đang hoành hành trên đường phố ngoài kia là đồ thật ư? Thật không đó?

Trước tiên tôi phải vứt cây chổi đi đã.

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu hết sự tình đang xảy ra tại đất nước này. Cũng không phức tạp lắm. Nói ngắn gọn, súc tích thì chuyện như sau:

Khoảng một tuần trở về trước, một vị phù thủy sống tại đất nước này đã nói rằng:

"Sao mà cái đất nước này lại buôn bán đồ giả như thế chứ. Dùng được đồ thật thì sử dụng đồ thật không phải tốt hơn à."

Tuy nhiên nếu dùng đồ thật thì chẳng phải thảm họa sẽ xảy ra sao. Từ đầu đã chẳng ai biết cách bắt xác sống. Trước những lời phản hồi không mấy hài lòng của người dân, vị phù thủy tươi cười đáp lại:

"Mọi người đừng lo lắng. Với kỹ thuật siêu đẳng của mình, nhất định tôi sẽ chinh phục được mấy con xác sống mang về đây."

Vài ngày sau đó, quả thật vị phù thủy đã dẫn theo mấy con xác sống trở về.

"Nhìn xem! Đây là xác sống thật sự đó!"

Người dân đã rất đổi vui mừng.

"Tuyệt quá! Đúng là ngài phù thủy có khác!"

"Ra là vậy... Hóa ra bề ngoài xác sống thật sự trông kinh tởm thế này sao..."

"Đồ của nước mình đúng là toàn đồ giả."

"Chỉ cần nghĩ đến chuyện sử dụng xác sống thật là tôi đã thấy phẫn khích rồi."

"Không có gì phải phản đối cả."

Trước phản ứng vui sướng của người dân, vị phù thủy vừa gật đầu vừa đáp lời, đưa mọi chuyện đi xa hơn. Ông ta đút hai tay vào miệng của xác sống, dùng sức mở rộng ra:

"Tôi đã nhổ toàn bộ răng của mấy con xác sống này. Xác sống mà cắn vào người đang sống thì sẽ truyền bệnh cho người đó đúng không? Nhưng

khi nhỡ sạch răng chúng sẽ không thể truyền bệnh được nữa! Tóm lại, không cần lo nguy cơ bị xác sống tấn công, chúng ta có thể sử dụng xác sống thật như mong muốn! Hơn nữa xác sống vẫn tồn tại mà không cần cho ăn, nên không cần cả chi phí duy trì chúng. Các vị thấy sao. Chuyện này rất tuyệt phải không nào!?"

Người dân lại càng vui mừng hơn, tiếng hoan hô giống ban nãy càng vang dội.

"Tuyệt vời! Đúng là chỉ có ngài phù thủy mới làm được chuyện này."

Đương nhiên sau đó, ông ta càng đưa mọi chuyện đi xa hơn nữa.

Ông ta đưa cánh tay, sau đó đưa cả cổ của mình cho xác sống cắn thử, những tràng cười vang dội cất lên.

"Nhìn xem này! Tôi làm gì cũng chẳng sao! Không có vết thương! Mọi người thấy sao! Hoàn hảo quá phải không! Hahahahaha!"

"À..."

"Ô..."

"Ừ..."

Bây giờ thì khắp đất nước này đều tràn ngập xác sống. Thật kỳ diệu.

Tôi tự hỏi đã có chuyện gì xảy ra. Tóm lại là người phù thủy đó đã để cho những con xác sống không có răng cắn mình. Tuy nhiên, điều ngoài dự đoán là hình như những nhát cắn ấy vẫn có tác dụng. Dù chỉ va chạm niêm mạc thôi cũng đủ lây bệnh.

Bề ngoài dẫu hoàn hảo đến thế nào đi nữa, kế hoạch vẫn hoàn toàn có thể bị phá vỡ. Ana kết lại câu chuyện.

"Tức là những kẻ tung các sản phẩm đó ra thị trường đều là lũ ngu ngốc."

Cuối cùng trong tôi chỉ còn lại một cảm giác như đang sôi sục.

Sau đó Ana nói tiếp:

"Hiểu như vậy cũng không đúng. Thế thì chẳng phải tôi cũng là kẻ ngu ngốc sao."

"... Chuyện đó sao cũng được, tóm lại thì những người đã xoay sở sống sót khỏi căn bệnh truyền nhiễm khủng khiếp ngày một lan rộng của lũ xác sống này chỉ còn lại hai người ư?"

"Cũng chẳng phải. Người còn sống sót không chỉ có chúng tôi thôi đâu."

"Nghĩa là sao?"

Thấy tôi không hiểu, Ana nói tiếp:

"Ừm, chỉ là số lượng mà tôi đã xác nhận được thôi nhé. Hiện tại có khoảng một trăm người còn sống sót. Cô nhìn thử ra ngoài cửa sổ đi. Từ đây có thể nhìn thấy tin nhắn của những người còn sống để lại."

Nói rồi Ana chỉ ra phía cánh cửa sổ rạn vỡ sau lưng tôi. Quay người lại, đập vào mắt tôi là một bầu trời xanh trong rộng lớn. Ôi thời tiết đẹp quá đi.

"Hừm..."

Từ ô cửa sổ, nếu nhìn kĩ con đường trải dài phía trước, tôi có thể lí giải lời Ana vừa nói.

Trong lúc bay tôi đã không để ý đường phố lắm, nhưng nhìn kĩ lại mới thấy trên phố có nhiều nơi treo các tấm biển như: "Cứu tôi với!", "Tôi vẫn còn sống", "Ở đây có trẻ con. Cứu chúng tôi với"...

"Cái ngày mà người phù thủy kia dẫn mấy con xác sống về ấy, vẫn có nhiều khách tham quan đến đất nước của chúng tôi. Rất có khả năng bọn họ cũng đã biến thành xác sống rồi."

"Tôi hiểu."

"Nhân lúc những người ngoài kia còn sống sót, tôi muốn đi xem thử toàn bộ những tấm bảng kia để giải cứu họ, nhưng mà..."

"Nghe có vẻ khó nhĩ..."

Tâm nhìn của tôi hạ xuống, ánh mắt vừa lúc chạm phải vô số xác sống đang tập trung ở dưới. Ôi trời ạ.

Nhìn tôi ngán ngẩm quan sát lũ xác sống bên dưới, Ana cười khúc khích.

"Không sao đâu, đối phó với lũ xác sống ấy thì đơn giản thôi."

"Với số lượng đó ấy hả? Ý cô là sao?"

Tôi khó hiểu hỏi lại, đúng lúc đó tiếng kim loại va vào nhau lọc xọc vang tới, xen vào giữa hai chúng tôi. Điều đó báo hiệu rằng anh chàng giáp sắt đang tới gần.

"Khi đất nước này còn hoạt động bình thường thì chúng tôi chính là những nhà nghiên cứu chuyên về xác sống. Cũng nói thêm, Ana là người vĩ đại nhất trong số chúng tôi, đến mức mọi người đã đặt cho cô ấy biệt hiệu chuyên gia xác sống."

"Thế nào chẳng được. Nhưng mà tại sao anh lại quần giáp sắt quanh người thế?"

"Trông rất tuyệt phải không?"

"Trông được lắm."

Mỗi tội bốc mùi thôi.

"Nhỉ? Nói tiếp chuyện ban nãy, Ana ấy mà..."

Anh chàng giáp sắt tiếp tục kể chuyện quá khứ của Ana, người đã tạo ra những con xác sống nhân tạo, và tại đất nước này trước đây chúng thịnh hành đến thế nào. Dù sao việc nắm rõ kiến thức về tập tính của lũ xác sống cũng có ích.

Ana thở dài một tiếng rõ to: "Hây".

"Nếu như có vật mẫu của đám xác sống tụ tập dưới kia thì tôi có thể tạo ra thứ đối phó lại chúng một cách đơn giản. Thực ra tôi cũng từng chế tạo thử rồi."

Nói xong Ana lấy ra một lọ nhỏ, đưa cho tôi.

"Đây là cái gì...?"

Trong chiếc bình xịt đựng một thứ chất lỏng màu đỏ đen đầy tới nắp. Trông có vẻ bẩn quá. Từ cái nhìn đầu tiên đã thấy mất thiện cảm.

"Đây là loại nước hoa có tác dụng xua đuổi lũ xác sống. Chúng hoàn toàn không ăn thịt lẫn nhau. Vậy nên chỉ cần tỏa ra mùi hương giống với đồng bọn của chúng thì có thể tránh được lũ xác sống. Không hẳn do mũi của chúng không tốt, mà chắc do chúng không phân biệt được. Kết quả là tôi đã làm ra thứ mùi này. Chỉ cần sử dụng loại nước này, trong lúc còn mùi hương trên người thì sẽ không bị xác sống tấn công. Quá hoàn hảo."

"Ồ... vậy thì tuyệt thật đấy."

"Sau đó tôi sẽ có cơ hội giàu lên nhanh chóng... Ha ha ha."

Đất nước đang bị phá hủy mà máu làm ăn buôn bán của cô nàng vẫn không hề suy giảm. Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải cảnh này.

Cô ta có lẽ không giống người phù thủy đã dẫn xác sống về, luôn luôn nuôi hi vọng.

"Này. Sao thế. Bây giờ cô vẫn không tin tôi sao? Đừng lo, hiệu quả của thứ thuốc này đã được chứng thực. Hai người chúng tôi đã thử dùng loại nước hoa này để đột phá vòng vây của xác sống, lao xuống phố, nhưng mà lũ xác sống đó chẳng thèm đếm xỉa tới chúng tôi. Tôi nhất định sẽ không tạo ra sai lầm giống lão phù thủy đó nữa."

"Nếu thế thì có thể đi tới những nơi mà mọi người đang ẩn náu trên phố để giải cứu họ rồi."

"Nhưng vẫn có một lí do khiến chúng tôi không thể làm vậy. Khi bước xuống đường, chúng tôi phát hiện ra còn một rắc rối khác."

Ana vừa lắc lắc lọ nước trong tay, vừa ngán ngẩm nói. Chàng trai giúp sắt tiếp lời:

"Gã phù thủy của đất nước chúng tôi, kẻ đã mang xác sống về đây và giờ đã biến thành xác sống ấy, không hiểu sao hắn ta mạnh một cách khủng khiếp."

"Vậy là sao?"

"Không hiểu sao hắn ta bỗng dưng đột biến, chỉ mình hắn trở nên mạnh mẽ. Hơn nữa nước hoa của chúng tôi cũng không có tác dụng. Dù

chúng tôi có ẩn náu giữa một đám xác sống thì hẳn ta vẫn đánh hơi được mà mò tới. Thật đáng ghét!"

Anh chàng giấp sắt đập một chân trên mặt đất. Thật phiền phức.

"Cái đồ khi đó... Giá mà không có tên phù thủy như hẳn...! Rõ ràng chúng tôi có thể cứu được mọi người, nhưng mà..."

Ana lén lút tới gần chỗ tôi, có vẻ xảo quyệt.

Ô, chẳng lẽ mấy người định yêu cầu tôi làm gì chẳng?

Trong khi tôi nhảy bến linh cảm thấy có điều bất thường, Ana nói tiếp:

"Tên phù thủy xác sông ấy có cơ bắp vạm vỡ lắm. Không hiểu sao nửa thân trên còn trần trụi nữa. Hai tay hẳn cầm hai thanh kiếm, nhìn thôi đã thấy có vẻ là một đối thủ mạnh. Chúng tôi cũng đã bắt chước hẳn cầm thử hai thanh kiếm trên tay, nhưng mà chẳng có gì khá khẩm hơn. Ít nhất ta vẫn có thể tìm cách bắn tia tên đó từ xa, giá mà thắng được hẳn thì tốt. Sau đó thì có thể đi giải cứu mọi người rồi."

Linh cảm của tôi thật chính xác. Đúng lúc đó tôi nhận ra có một sự tình cờ kì lạ.

Ô, ô này, cơ bắp vạm vỡ? Nửa thân trên ở trần? Hai tay cầm kiếm?

Tôi đã nhìn thấy một kẻ có diện mạo như vậy ở đâu đó thì phải. Cụ thể là ngay sau khi tôi tiến vào đất nước này.

Tôi chạy tới nhặt lại cây chổi bị ném đi ban nãy, bóc lớp vải bọc thành hình tròn ở đầu cán chổi ra.

"Ô này... Bộ mặt tên phù thủy xác sông đó có phải là đây không?"

Sau khi mảnh vải được cởi bỏ, hiện ra bên trong là... đầu của một cái xác sống, trong miệng nhét đầy đá, vừa nôn ra đống đá, vừa hướng về phía hai người kia dội tới tấp mấy từ "Ừm... À...".

"....."

"....."

Hai người lặng đi mất một lúc, nhìn nhau.

Sau đó "bộp" một tiếng vui tai, hai người đó đập tay với nhau. Rồi Ana nói với tôi:

"Cô là tuyệt vời nhất đó!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy đấy!"

Nhân tiện, tôi đã giết tên xác sống đó ở cự li bằng không chứ chẳng phải tấn công từ xa đâu.

Ngay trước khi xuất phát đi giải cứu mọi người, Ana xịt nước hoa lên người mình và anh chàng giáp sắt.

"Được rồi chứ? Kế hoạch là thế này. Đầu tiên, chúng tôi sẽ mang theo mùi nước hoa này đi xuống phố. Còn nữ phù thủy từ trên trời sẽ đưa ra chỉ thị cho chúng tôi. Bởi vì ở trên sẽ nhìn thấy rõ ràng những nhà đang có người chờ được giải cứu, đúng không?"

Chuyện là thế đó.

Nếu nói về mùi hương của thứ nước hoa dùng để đuổi xác sống đi thì quả thực rất khốc liệt. Nó tởm lợm tới mức tôi nghĩ chỉ cần người phải thôi cũng khiến người ta nôn ói.

"Ọe ọe..."

Sự thật là anh chàng giáp sắt cũng đã nôn mửa, bắn tung tóe xuống chân. Ôi chao.

"Vậy tiếp theo tới lượt ngài phù thủy."

"A, xin lỗi, nhưng mà tôi có thứ này rồi nên không cần đâu."

Tôi vừa giơ cây chổi có treo đầu của xác sống ra, vừa từ chối Ana.

Sau đó chúng tôi chậm rãi bắt đầu hoạt động giải cứu.

"Đoạn vòng ở góc đằng đó, tôi nhìn thấy một ngôi nhà có ghi dòng chữ "Cứu tôi với!". Trên lối đi có năm con xác sống."

Tôi đưa ra chỉ dẫn.

"Đã rõ."

Còn hai người kia gật đầu, tiến tới lối đi tôi chỉ.

Đúng là một việc đáng mừng khi loại nước hoa có tác dụng. mấy con xác sống hoàn toàn không chú ý đến hai người, chỉ kêu lên mấy tiếng "À..." rồi lướt qua.

Vậy nên hai người họ đã dễ dàng giải cứu những người dân ở đó mà không gặp trở ngại gì.

"Chúng tôi xin cảm ơn! Tôi cứ nghĩ là sẽ không bao giờ có người đến cứu chứ!"

"Cảm ơn mọi người nhé!"

Ấn náu ở nơi đó là một cặp đôi.

Ana tàn nhẫn xịt thứ nước hoa đáng sợ lên hai người đang ôm nhau, khiến bọn họ nôn thốc nôn tháo.

Hoạt động giải cứu cứ tiếp diễn như vậy.

Tôi từ trên trời đưa ra lời hướng dẫn, chỉ ra những nơi có thể còn có người sống để giải cứu.

Tuy nhiên, những người mà chúng tôi cứu được, à không, nên nói là những người vẫn còn sống sót được đến lúc này, họ lại chẳng giúp ích được gì cả.

Ví dụ thế này nhé.

"Ô này, đây là con xác sống cuối cùng còn lại sao..."

Một người đang trong tình trạng say rượu.

"Ồ, con xác sống này khiến tôi bị hấp dẫn rồi đó! Cô em, tới đây nào!"

Rồi những người kỳ lạ khác cũng nói ra toàn những lời bất ngờ thôi. Dù chúng tôi đã cất công đến cứu nhưng họ chẳng có gì muốn nói với chúng tôi sao?

"Nói thật nhé, đừng có hẹn hò với xác sống!"

"Nhưng tôi sẽ cảm thấy thoải mái lắm, như một miếng thịt béo biết vận động vậy."

"Xác sống thật sự đáng sợ lắm đó!"

"Ôi ôi!"

Chúng tôi cũng phát hiện một đám đông gồm mấy thanh niên trẻ tuổi lạc quan, vô tư một cách phiến phức. Đến tôi cũng không hiểu làm cách nào họ có thể sống sót đến giờ phút này nữa.

"Vẫn không có sao? Madonna của tôi đã mất tích từ ngày hôm qua rồi sao? Madonna ơiiiiiiiiiiiiii!"

Rồi có cả một bà cụ giàu có đang tìm kiếm con chó của mình nữa. Những người này thường sẽ chẳng có tác dụng gì, hơn nữa còn có khả năng gây ra sự cố bất ngờ nào đó, nên tôi phản đối dẫn đi cùng, nhưng kết quả là chúng tôi vẫn dắt họ theo.

"Ôi không. Em sợ quá. Em ghét lũ xác sống lắm."

Ngoài ra còn có một cô gái với chất giọng ngọt lịm tới mức chỉ nghe thôi cũng đủ hỏng cả tai. Đương nhiên chúng tôi cũng giải cứu cô ta. Hơn nữa khi được xịt thứ nước hoa kia lên người, cô ta cũng nôn ói tới tấp. Đúng là không ngoài dự đoán.

Từ lúc nào không hay, số người được chúng tôi giải cứu đã lên tới vài chục.

Thông thường, trong trường hợp thế này, nếu họ đã chết từ sớm thì cũng không có gì lạ lắm, nhưng không hiểu sao vào thời điểm quan trọng họ lại sống sót được.

Tất nhiên chưa thể nói là công cuộc giải cứu của chúng tôi thành công triệt để. Vẫn có những trường hợp, khi chúng tôi đến nơi thì đã muộn mất.

"Này! Chúng tôi đến cứu..."

"À..."

"Ừ..."

Khi Ana mạnh mẽ đẩy cửa ra thì được một lũ xác sống mền khách đón tiếp. Ước chừng phải có khoảng mười người bên trong.

"Ồi. Nhầm mất rồi."

Như bị thứ gì đó chọc cho khó chịu, Ana cúi kính tặc lưỡi.

Đó cũng là lúc mấy người họ bỗng trở nên khác lạ.

"Lại nhầm nữa rồi này..."

Mỗi lần tìm thấy những người dân đã biến thành xác sống, hay mỗi lần cứu được người đưa về, thái độ của hai người họ đều trở nên tự cao tự đại đến lạ.

"Này này, không phải mấy người cũng hóa thành xác sống rồi đây chứ hả? Tôi có nên bắt mấy người lại không đây."

Cuối cùng, bọn họ tấn công luôn cả căn nhà có người bị hóa thành xác sống.

"Này thì xác sống! Giết hết! Một con cũng không chừa lại!"

Rốt cuộc hai người họ đã biến luôn thành nhóm nổi loạn.

...

Giờ thì tôi cũng không phân biệt được đâu là xác sống nữa.

Tôi nghĩ trước tiên tôi cần một loại nước hoa để phòng tránh những kẻ săn xác sống này đã.

Chúng tôi tập trung vài chục người đã được giải cứu ở trước cánh cổng đi vào đất nước.

Ana đứng trên đồng gạch vụn, nhìn xuống những người khác.

"Chỉ cần bước ra khỏi cánh cổng này, sẽ trở về được với thế giới bên ngoài. Những người muốn rời đi có thể đi luôn ngay lúc này."

Anh chàng giáp sắt đứng bên cạnh Ana, tiếp lời cô.

"Còn chúng tôi sẽ ở lại đây. Chúng tôi muốn phục hưng đất nước. Sẽ không có chuyện chúng tôi để mặc cho bọn xác sống chiếm đóng quê hương mình như vậy. Chúng tôi muốn phục hồi lại công viên giải trí như trước đây."

"Nếu như trong số các vị có ai muốn ở lại cùng chúng tôi, một lần nữa tái sinh đất nước, hãy cho chúng tôi mượn sức lực của các vị. Hãy cùng nhau phục hồi một công viên giải trí tuyệt vời nhất. Những người muốn hợp sức với chúng tôi xin giơ tay lên."

Không gian xung quanh trở nên im phăng phắc.

Ngoài những người ở đây, các vật thể khác vẫn thơ thẩn đi lại, vừa lướt qua họ vừa rên rỉ những âm thanh vô nghĩa "Ừ... à...". Chốc lát sau, một người đàn ông giơ tay.

"Này này, nếu như làm việc cho các vị thì tôi sẽ được cung cấp loại nước hoa đó chứ?"

Đó chính là người đàn ông say rượu ban nãy. Ana nhẹ nhàng gật đầu.

"Đương nhiên rồi."

"Nếu vậy thì tôi tham gia! Tôi đã thấy quen với mùi nước hoa áy mất rồi. Không bỏ được nữa..."

Xem ra ông ta đã trở thành một người nguy hiểm. Hoặc có thể vốn dĩ thì ông ta đã là một người nguy hiểm.

Có người đàn ông đó dẫn đầu, lần lượt thêm những người khác tán thành với đề nghị của nhóm Ana.

"Tôi cũng tham gia! Madonna của tôi vẫn chưa tìm thấy đâu cả!"

Cả bà lão đang tìm chó.

"Tôi cũng tham gia!"

Rồi đến cả cô gái có giọng nói ngọt ngào.

"Yây!"

Sau đó thì nhóm mấy người trẻ tuổi lạc quan cũng tham gia. Có lẽ bọn họ chẳng hề suy nghĩ gì tới chuyện bất ngờ sắp xảy ra. Xem ra đành phó thác toàn bộ chuyện còn lại cho những người ở đó.

Rốt cuộc, tất cả đều giơ tay lên, chấp nhận lời đề nghị của Ana.

"Được rồi đó Ana! Có bọn họ, chúng ta sẽ đưa đất nước trở về như trước đây."

Anh chàng giáp sắt mừng rỡ nói.

"Ha ha ha. Nếu đất nước được tái sinh thành công và phục hồi như trước thì tôi có thể trở nên giàu có rồi. Ha ha ha..."

Ana thì thào vài lời nham hiểm.

Đúng là kiểu người sống chết vì tiền mà.

Trước khi rời khỏi đất nước, tôi được Ana giúp lôi cái đầu xác sống ra khỏi cây chồi.

"Cuối cùng người đi khỏi đây cũng chỉ có mình cô thôi."

Ana dùng tay không lôi cái đầu ra, sau đó quăng đi. Cái đầu rơi xuống đất, lăn tới gần nhóm người trẻ tuổi lạc quan. Mấy người đó vừa đá cái đầu lăn lông lốc, vừa ghê tởm nói eo ôi.

Ôi trời ạ.

"Tôi đã nói sẽ quyết định rời đi trong ngày hôm nay mà."

"Nếu được thì khoảng một tháng sau cô hãy quay ướ lại đây nhé. Nhất định đất nước của chúng tôi sẽ trở lại như trước kia. Mà không, chắc chắn sẽ còn tốt hơn nữa ấy."

Tôi yên lặng không đáp lại, ánh mắt hướng ra phía sau cô gái.

Nếu để ý thì sẽ thấy hết thảy những người còn lại đều đang tham gia vào việc đá cái đầu qua lại. Tôi quyết định không nhìn nữa.

"Ừm, nếu muốn, có khi tôi sẽ quay lại xem sao."

Sau khi trả lời một cách mập mờ, chẳng nói rõ mình có đồng ý hay không, tôi rời khỏi đất nước ấy.

Cơ mà rốt cuộc có lẽ tôi sẽ quay lại. Dù sao thì tôi vẫn chưa được chứng kiến đất nước này trước đây vui vẻ đến mức nào.

Một tháng sau.

Tôi lần theo con đường cũ, đi về phía đất nước được bao quanh bởi một bức tường với những dòng chữ như cũ, thấy một tấm bảng có chữ "CỬA MỞ" treo trên cửa, tôi đẩy cửa ra.

Tôi vẫn cười trên chổi như cũ, bay lơ lửng quanh đất nước.

Ô, không hiểu chuyện này là sao nhỉ.

"À..."

"Ừ..."

"Ồm..."

"Ề..."

... đã có chuyện gì xảy ra nhỉ.

"Đất nước đã bị hủy hoại rồi..."

Nơi này đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Nói cách khác, mọi người trong kí ức của tôi lúc này đều đã thành xác sống.

Ana, rồi anh chàng giáp sắt (mà tôi không nhớ nổi tên), đến người phụ nữ có vẻ giàu có, rồi cô gái nói giọng không nghe, cả người đàn ông say rượu và đôi trai gái nữa.

Từng người một đều đã trở thành xác sống.

"Ôi... tại sao lại như vậy?"

Tôi kinh hãi há hốc miệng. Tôi mới rời đi có một tháng mà không hiểu đã có chuyện gì xảy ra?

"Ừ..."

"À..."

"Uề..."

Tôi vừa bàng hoàng ngạc nhiên, vừa quan sát mấy người họ, thấy Ana đang đưa nước hoa cho anh chàng giáp sắt, sau đó đổi lại là một quyển sổ ghi chú.

Trên quyển sổ có ghi một dòng chữ lớn "Nhật ký của giáp sắt".

Tôi ngay lập tức lao xuống từ trên cao, giật lấy cuốn sổ đó rồi quay trở lại trên trời, phớt lờ xác sống Ana đang đau khổ kêu lên một tiếng "A..."

Tôi nghĩ nếu đọc hết cuốn nhật ký này thì sẽ biết được những việc xảy ra trong một tháng qua.

Vậy nên tôi mở ra đọc.

Ngày x tháng y

Hôm nay tôi cũng mặc trên người bộ giáp sắt tuyệt đẹp. Cái vẻ phát sáng lấp lánh này thật tuyệt vời quá đi. So với việc nghiên cứu xác sống thì tôi muốn hi sinh tính mạng cho bộ giáp sắt này hơn. Tôi thích giáp sắt. Tôi yêu giáp sắt.

"Ôi. Phần này không cần thiết."

Tôi lật số sang những trang khác.

Ngày x tháng y

Ngày hôm nay, nhờ một vị nữ phù thủy mà chúng tôi đã tiến được bước đầu tiên trên con đường phục hưng đất nước.

Ana cũng rất vui mừng. Chúng tôi đã tổ chức tiệc ăn mừng tiền phục hưng cho đất nước. Trước tiên chúng tôi dùng đầu của tên phù thủy xác sống làm quả bóng đá. Sau đó thì bà cụ tìm chó không hiểu biến mất đi đâu đó. Mà thôi kệ đi.

Ngày x tháng y

Chúng tôi chuẩn bị cho việc phục hưng đất nước đã được ba ngày. Mọi người đều rất hứng khởi tham gia. Ana bận cặm cụi vùi đầu trong phòng nghiên cứu, còn tôi cũng rất bận rộn chuẩn bị cho mình trông hấp dẫn hơn. Những người khác cũng làm những việc trong khả năng của mình. Bà cụ tìm chó vẫn như cũ, không thấy tăm hơi đâu cả. Nhưng mà kệ đi, sao cũng được.

Ngày x tháng y

Bà cụ tìm chó đã trở thành xác sống mất rồi. Chắc là do mùi trên người bà ấy đã bay hết.

Ngày x tháng y

Một chuyện khủng khiếp đã xảy ra.

Trong lúc tôi đang trau chuốt vẻ hấp dẫn của mình, nhóm mấy người trẻ tuổi đã bị cắn. Không phải xác sống của người cắn, mà là xác sống của chó. Trên cổ con chó có tấm biển ghi "Bé Madonna".

Không hiểu sao loại nước hoa của Ana không có tác dụng với xác sống của chó. Nó vẫn nhận ra được mùi của loài người xen lẫn giữa mùi của các xác sống.

Những người đang chuẩn bị cho việc phục hưng đất nước lần lượt đều bị cắn. Ana cũng vậy. Tính ra thì chỉ còn lại mình tôi. Ôi kinh khủng quá.

Mà nhân tiện, nhờ việc mặc bộ giáp sắt nên tôi mới không có việc gì. Dù có bị cắn thì răng nanh của con chó cũng không thể xuyên thủng lớp giáp sắt của tôi.

May mà tôi có mặc bộ giáp sắt này. Thật tốt quá.

Ngày mai việc cần làm trước tiên là phải chạy trốn. Còn hôm nay thì... cứ ngủ đi đã.

Ngày x tháng y

Tôi đã bị tấn công trong lúc ngủ. Bộ giáp bị thứ gì như loài chó giật phăng ra. Đúng là nằm mơ cũng không ngờ được mà.

Ngày x tháng y

Không ổn rồi...

Quyên nhật ký kết thúc lại ở đó.

Chuyện là như vậy đó. Dù bề ngoài hoàn hảo đến mức nào, thì kế hoạch vẫn luôn có những lỗ hổng, giống như lời Ana đã nói.

Đối với cô ta thì có lẽ việc chế tạo ra được loại nước hoa bảo vệ mọi người khỏi xác sống đã đủ hoàn hảo rồi. Thế nhưng không ngờ kế hoạch vẫn thất bại.

"À..."

"Ù..."

"Ồ..."

Xác sống Ana trước mặt tôi đang làm gì đó, có vẻ như đang buôn bán đồ đạc cho các xác sống khác thì phải.

Cuốn sổ rồi miếng thịt thiu, ngoài ra còn có rất nhiều món đồ khác nhận được từ các xác sống để đổi lấy nước hoa được chất đầy trong chiếc hộp của cô ta.

Không rõ tại sao nhưng lũ xác sống có vẻ rất thích loại nước hoa có mùi hương của mình, nhận được nước hoa liền lập tức xịt lên mình, sau đó biểu cảm ngây ngất, vừa rên rỉ mấy tiếng "a, a...", vừa chảy nước dãi.

Đúng là máu buôn bán mạnh mẽ dù có chết cũng không sửa được.

Chốc lát sau, tôi rời khỏi đất nước ấy.

Tôi cũng không có việc đặc biệt gì cần làm, nên sau khi quan sát những tháng ngày kéo dài của nhóm người đó xong, tôi rời đi. Cuối cùng tôi cũng không thể ghé thăm đất nước vui vẻ quanh năm suốt tháng của trước đây, mà thay vào đó, tôi đã được chứng kiến những việc kỳ lạ khác.

Từ nay về sau, có lẽ đất nước này sẽ trải qua những tháng ngày chỉ có người chết sinh sống, trong một xó xỉnh của thế giới.

Ở nơi này, không cần có thêm người sống nào nữa, chỉ cần là một địa đàng của riêng mấy người bọn họ là đủ.

Vậy nên với mục đích tạo ra thế giới riêng cho họ, trong vai trò là người liên quan, tôi lật lại tấm bảng treo ở trước cánh cửa nhỏ ngăn cách đất nước với bên ngoài.

Trên tấm bảng, dòng chữ "MỞ CỬA" đã chuyển thành "ĐÓNG CỬA".

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13: Vì quê hương

Một quả núi nhỏ chạy dài, phô ra tấm lưng núi trần trụi màu cát bụi.

Giữa dải núi hoang vắng là những hàng cây và thực vật xếp xen kẽ, trông như các đốm nhỏ, tạo nên những mảng màu tương phản. Những đám mây màu xám tro phủ kín bầu trời khiến cho toàn bộ khung cảnh cũng nhuộm màu ảm đạm.

Giữa khung cảnh hiu hắt đó, một cô gái trẻ cười chối bay đi. Chiếc áo choàng màu đen cùng một chiếc mũ tam giác có chóp nhọn, thêm chiếc huy hiệu hình ngôi sao cài trên áo cho thấy cô gái đó là một nữ phù thủy, và cũng là một lữ khách nữa.

Mái tóc giống màu những đám mây, quyen với màu cát phía dưới, bông bênh trong gió. Đôi mắt màu xanh da trời hướng về phía trước.

Từ đây phóng mắt nhìn đi, không thấy bóng dáng một đất nước nào cả.

Tuy nhiên cô gái đã bắt gặp một cảnh tượng kỳ lạ khác trong tầm mắt. Rốt cuộc người đang chăm chú dõi theo cảnh tượng trải ra trước mắt ấy là ai vậy nhỉ?

Đó chính là tôi.

Nơi tôi đang hướng tới có một sinh vật to lớn tưởng như có thể nuốt chửng cả một người, hình như là một con sói. Chắc hẳn đây là loại sói khổng lồ. Một nhóm nam nữ khá đông đang vây quanh xác chết bất động của nó.

Bọn họ đang cắt đám lông màu cát trên lưng con sói khổng lồ ra, sau đó chuyển hướng tới cái đuôi béo ù ì. Họ cũng cạy mở miệng của nó, mài giữa những chiếc răng nanh.

Nhóm người ấy hoàn toàn không để ý tới thứ máu lỏng màu đen đang không ngừng phun ra, vẫn tiếp tục tấn công thi thể của con sói.

"Con hôm nay chúng ta săn được to nhỉ."

"Chỉ cần thế này thôi là có thể bán được với giá hời rồi."

Trông nhóm người đang trao đổi với nhau dường như rất vui.

Có thể nhìn thấy cảm giác thỏa mãn ở họ.

Tôi giảm tốc độ bay của cây chổi rồi dừng lại ở gần chỗ mấy người đó. Không hiểu sao tôi có cảm giác không thể cứ thế mà đi qua chỗ họ được, như thể có việc gì cần xác nhận ở đây vậy.

Tôi nhảy xuống chổi. Bước chân hạ xuống đột ngột khiến cho cát bụi bay vút lên, rồi biến mất. Đúng lúc đó, nhóm người cũng để ý thấy sự xuất hiện của tôi.

Họ dừng tay lại, cùng lúc hướng mắt về phía tôi.

Sau một lúc, một người đàn ông để dao trượt trên mình con sói khổng lồ rồi mở miệng nói:

"Này, cô muốn gì ở chúng tôi?"

Lời nói đó không mang cảm giác thù địch hay cảnh giác, khiến tôi thấy an tâm.

Tôi nói thật to để tất cả những ai đang ở đó đều có thể nghe thấy:

"Xin chào, các vị có thể làm ơn chỉ đường cho tôi được không?"

"Hóa ra là trẻ lạc. Cô bé bỏ nhà ra đi hả?"

"Tôi là lữ khách."

"Ồ, vậy thì vẫn là trẻ lạc phải không?"

"Ừm..."

Tôi không muốn thừa nhận, nhưng quả thực là tôi hoàn toàn chẳng biết đây là nơi nào.

Mặc dù khung cảnh địa hình vòng cung của ngọn núi cũng đẹp thật đấy, nhưng nó khiến tôi chẳng thể nhìn thấy những gì ở phía trước. Hơn nữa gần đó cũng không có dấu hiệu của nguồn nước, nên có lẽ chẳng có đất nước nào ở nơi này đâu. Bởi sinh sống ở đây sẽ khó khăn lắm.

Vì lẽ đó, những vùng khô cằn này thường tình cờ là những nơi chia cách giữa các đất nước.

Tôi đã cắm trại quanh đây được vài ngày. Có những lúc cảm giác về phương hướng lại biến mất khiến tôi cứ bay tới những chỗ lạ lẫm.

Vì muốn thoát khỏi tình cảnh đó nên tôi mới làm phiền nhóm người đang đi săn.

Người đàn ông đang đứng trên con sói không lồ nói:

"Ồ vậy sao. Nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi chẳng hiểu rõ lắm về vùng này đâu. Chúng tôi cũng là người từ nơi khác đến mà."

Lời nói của anh ta đẩy tôi vào tuyệt vọng.

"Nhưng tôi biết đất nước gần khu vực này nhất đây. Để tôi chỉ cho cô."

Sau đó anh ta lại mỉm cười.

Khuôn mặt tươi cười của anh ta rất đẹp, tuy nhiên cây kiếm cùng bộ trang phục và cả khuôn mặt đẫm máu khiến cho khung cảnh trở nên gớm ghiếc một cách kỳ lạ.

Chao ôi.

Người chỉ cho tôi đường tới đất nước gần đây nhất là một chị gái vừa cho tay vào trong miệng con sói khổng lồ xong. Đó là một phụ nữ xinh đẹp với làn da màu nâu và mái tóc đen quăn rũ.

"Đây nhé, chỗ mà chúng ta đang đứng là đây..."

Chị ta lần tay theo tấm bản đồ đang được tôi trải trên một tảng đá vừa tầm với.

Vì vừa thọc tay vào trong miệng con sói nên từ người chị ta bốc lên một thứ mùi khủng khiếp. Thứ mùi này chắc chắn sẽ thu hút ruồi nhặng, nhưng thôi cũng không sao.

"Đất nước gần đây nhất là ở chỗ này."

Chị ta chỉ vào một điểm trên bản đồ.

"Ồ."

Tôi vừa cố gắng hít thở bằng miệng, vừa đáp lời, tỏ ý chị ta có thể nói tiếp.

"Tôi không rõ cây chổi của em đi nhanh thế nào, nhưng nếu đi xe ngựa thì chắc sẽ mất khoảng một ngày chẳng?"

"Ồ."

Vậy tôi chỉ cần vài tiếng là có thể tới nơi. Tốt quá rồi.

"Từ đây tới chỗ đó không có ngọn núi nào hết, vậy nên chỉ cần đi thẳng suốt một đường là tới nơi. Cảm giác sẽ như thế này."

Cô gái di ngón tay qua lại.

"À vâng."

"Nãy giờ tôi thấy em vẫn thở gấp lắm. Em ổn đấy chứ?"

"Không sao, chị đừng lo."

Tôi gật đầu.

"Vậy từ chỗ này em nên đi theo hướng nào nhỉ?"

Chị ta vừa xoay xoay tấm bản đồ, nhìn đi nhìn lại, vừa lẩm bẩm:

"Ừm... à... Hướng này thì phải. Đi theo hướng này là được."

Sau đó chị ta tươi cười chỉ tay về một phía xa xa.

Cứ như thế, tôi nhanh chóng giải quyết xong tình trạng lạc đường.

"Cảm ơn chị. Nhờ có chị mà trong ngày hôm nay em có thể đến được đất nước tiếp theo."

"Không có gì. Tôi chỉ đường cho em cũng đâu trôi chảy lắm."

Quanh người chị ta tỏa ra cảm giác của một người tốt trộn lẫn với thứ mùi kinh khủng thu hút ruồi bọ. Phía sau chị ấy, những người đồng đội khác vẫn đang miệt mài làm việc.

Họ lột da, vận chuyển rồi cắt đuôi con sói.

"Họ, à không, phải nói là các chị, đang làm gì thế?"

"Chúng tôi đang săn bắt đó!"

Chị ta nói với vẻ "Nhìn mà không biết sao?".

"Đây gọi là săn bắt ạ?"

"Đúng vậy. Em nhìn thấy việc này bao giờ chưa?"

"Em chưa từng thấy cảnh tượng thế này bao giờ."

Tôi mới chỉ nghe nói đến việc hung ác mà con người thường làm để kiếm đồ ăn thôi.

"Các chi và răng nanh của con sói khổng lồ đó có thể bán với giá rất cao."

"Cho nên chúng tôi mới đi săn ở khu vực này."

"Ra là vậy."

"Sau đó chúng tôi sẽ mang tiền kiếm được trở về quê hương để giúp đỡ những người bạn ở đó."

".....?"

Câu chuyện bồng biển chuyển theo hướng bất thường khiến tôi không hiểu. Chị ta kể tiếp sự tình.

Chuyện là, họ là những người lữ khách đang muốn cứu giúp quê hương mình, nơi dịch bệnh đang điên cuồng hoành hành.

Họ săn bắt những con sói khổng lồ, sau đó bán lại các chi và răng nanh cho các nước lớn ở gần kề để kiếm tiền mua thuốc chữa bệnh. Nguyên một bầy sói khổng lồ sinh sống ở đây lần lượt bị họ săn bắt thành công khiến tiếng vang lan ra những nước lân cận, thành ra mấy nước đó đã phó thác cho họ nhiệm vụ tiêu diệt toàn bộ lũ sói khổng lồ ở quanh vùng này.

Chị ta kể chuyện một cách tự hào vì từ khi rời khỏi quê hương được ba tháng tới nay, họ đã kiếm được một khoản kha khá.

Sau đó họ sẽ dùng tiền kiếm được để cứu giúp những người đau yếu ở quê nhà.

Chị ta lấy từ trên chiếc xe ngựa đang đợi gần đó một chiếc túi đựng, đặt vào tay tôi. Trên tay tôi có cảm giác nặng trĩu.

Bên trong túi là một lượng bột lớn. Có lẽ đây là loại thuốc mà chị ta nói.

"Đây là thuốc sao?"

Đúng như dự cảm của tôi:

"Đúng vậy. Cũng không hẳn là để cảm ơn việc tôi chỉ đường cho em... nhưng tôi có việc này muốn nhờ em làm giúp nhân lúc đi du ngoạn."

"Việc gì vậy?"

Tôi nghiêng đầu hỏi.

"Trong lúc đi du ngoạn, nếu em có tình cờ ghé qua quê hương của chúng tôi thì hãy làm ơn mang thứ này giao cho trưởng làng được không? Chúng tôi cần phải săn bắt ở đây thêm một thời gian nữa."

"Chị giao thứ này vào tay một người lữ khách như em cũng được ư?"

"Em có vẻ không phải là người xấu."

Nhẹ dạ cả tin thật đấy...

Tôi chẳng hề có ý định lấy trộm hay gì cả, dù sao thì tôi cũng không có cách nào dùng được thứ này.

Hơn nữa tôi còn mang ơn họ vì đã chỉ đường cho mình nữa.

"Vậy chị có thể cho em biết vị trí của nơi đó không?"

Tôi nói.

Nghe vậy, chị ta có vẻ rất cảm kích:

"Cảm ơn em! May quá, được cứu rồi! Đất nước của chúng tôi nằm ở đây..."

Nói rồi chị ta nhìn về phía tấm bản đồ. Sau một lúc chị ta vừa nhăn mặt, vừa chỉ tay lên bản vẽ.

"Ừa? Không thấy ghi ở đây nhỉ. Chắc chắn là ở khu vực này mà..."

Chị ta chà xát tấm bản đồ. Nơi chị đang chỉ là ở phía bên rìa của bản vẽ. Tôi đã ghé qua nơi đó một lần.

"Rất xin lỗi, nhưng em không đi theo hướng đó. Nếu em đi tới đất nước gần nhất thì nó sẽ ngược hướng với quê hương của mọi người."

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, trả lời.

"VẬY sao..."

"Thực xin lỗi. Chị đã chỉ đường cho em vậy mà..."

"Không sao đâu, em đừng để ý chuyện đó. Là do tôi không biết điều trước."

"Vô cùng xin lỗi."

Tôi trả lại túi đựng thuốc vào tay chị ta, lúc này đang có vẻ rất ủ rũ.

Cảm giác nặng trĩu trên tay lúc này không còn nữa. Không biết nói gì cho phải, nên cuối cùng tôi đành cất tiếng:

"Em cầu chúc cho mọi người bình an về tới quê nhà."

Không hiểu sao tôi lại buột miệng nói ra những lời ngớ ngẩn đến vậy.

Đúng là chỉ tôi mới có thể thốt ra những lời như thế.

"Cảm ơn em. Em thật tốt bụng."

Cô gái mỉm cười buồn bã. Cảnh tượng đó khiến trái tim tôi cũng thất lại.

Nơi mà chị ta chỉ trên bản đồ, thực ra tôi đã ghé qua một lần.

Đó là khoảng hai tháng trước, trước cả khi tôi có được tấm bản đồ này.

Không phải bỗng dưng mà ngôi làng của họ không được ghi tên trên bản đồ. Thực chất, nó đã không còn tồn tại ở đó nữa.

Hai tháng trước, khi tôi tới đó, nơi ấy ngập tràn xác chết. Rất nhiều xác sói khổng lồ, vô số xác binh lính cùng xác của người dân chõng chất thành núi. Có những người chết mà mắt vẫn mở, có những người ngã

xuống khi bị cản ngang thân, cũng có những người không còn nhìn rõ được hình hài nữa. Số xác chết chất đống nhiều không sao đếm xuể.

Cảnh tượng khủng khiếp đến mức khiến tôi chỉ muốn che mắt đi.

Tuy nhiên gần đó vẫn có bóng dáng của những người còn sống. Giống như nhóm người kia, họ cũng đang tập hợp xác chết của sói khổng lồ ở trước ngôi làng.

Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra nhỉ.

Những người đàn ông đang thu gom sói khổng lồ đã kể lại cho tôi nghe sự tình:

"Chúng tôi là binh lính được những đất nước quanh khu vực này cử tới. Nghe đồn ở nơi đây có sói khổng lồ xuất hiện nên họ cử chúng tôi đến."

"Lúc chúng tôi phát hiện ra sự việc và đến ngôi làng này thì đã muộn. Như cô thấy đây, dân cư của ngôi làng đã bị tiêu diệt hoàn toàn."

"Hình như có một lũ người ngu xuẩn nào đó đã đuổi lũ sói khổng lồ ra khỏi vùng đất của chúng, về cơ bản thì sói khổng lồ không sinh sống ở những chỗ thế này."

"Cũng chỉ tại đám người ngu xuẩn ấy mà thiệt hại đã lan đến đất nước chúng tôi rồi. Sự thực thật đáng buồn."

"Tôi nghe mấy người thương nhân nói rằng có một nhóm người chuyên săn bắt sói khổng lồ, có vẻ họ đã săn bắt hơi quá mức. Chắc đó là ngọn nguồn gây nên thảm họa này."

"Thiệt hại sẽ không chỉ dừng lại tại đây đâu. Mấy con sói khổng lồ bị đuổi khỏi sa mạc sớm muộn gì cũng sẽ ăn thịt hết tất cả người dân quanh

đây. Việc đất nước của chúng tôi bị tấn công cũng chỉ còn là vấn đề sớm muộn mà thôi."

Theo đó, một người binh sĩ đã nhờ tôi:

"Nữ phù thủy, nếu trong lúc đi du ngoạn, cô nhìn thấy đám người săn bắt sói khổng lồ thì hãy cho chúng tôi biết nhé. Phải giết hết bọn chúng mới được."

Tiếp nhận lời yêu cầu khẩn khoản của người lính, tôi gật đầu.

Khi đó tôi vẫn chưa biết gì về nhóm người đi cùng cô gái tôi đã gặp.

Tôi tiếp tục bay trên chổi, làm những đám cát bụi bay tung lên.

Lần theo con đường đã được cô gái tốt bụng chỉ cho, có lẽ chốc lát nữa tôi sẽ nhìn thấy một đất nước phía trước.

Cảnh vật trước mắt tôi vẫn trống trơn, tĩnh mịch, không có dấu hiệu của đất nước nào, nhưng cũng chẳng hề có dấu hiệu bị tàn phá, vậy nên chỉ cần tôi tiếp tục tiến lên phía trước, nhất định sẽ có dấu vết của người sống.

Cuối cùng, tôi chẳng đáp ứng được nguyện vọng của ai cả. Cả lời nhờ vả của mấy người lính gặp phiền phức vì ngôi làng bị sói khổng lồ tấn công, lẫn yêu cầu của nhóm người vì quê hương mà săn bắt thú dữ, tôi không đáp ứng được bất kì ai.

Bởi lẽ sự cố đó quá đau buồn, hiện thực quá tàn khốc khiến tôi phải lảng tránh.

Thứ hiện thực khiến cho không một ai hạnh phúc nổi, có nói ra cũng vô ích.

Nhưng tôi cũng chẳng thể làm gì khác.

Dù có nỗ lực đến mức nào thì con đường trước mắt họ chỉ có nỗi tuyệt vọng đón chờ.

Đây thực sự là một việc đáng buồn.

"Xin lỗi..."

Tôi lầm nhầm lời nói không dành cho riêng ai. Rồi dưới bầu trời nắng chói chang, câu nói ấy cũng từ từ biến mất vào trong cát.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14: Đất nước cổ xưa và sự tái sinh của thần mèo

Tôi đang khóc.

Giữa buổi trưa đông người qua lại, tôi vừa cười chối bay xuyên qua con đường lớn ở một thành phố cổ kính vừa khóc. Những cơn gió xô tới, thổi bay những giọt nước lăn ra từ khóe mắt.

"Chờ đã!"

"Đừng để nữ phù thủy kia chạy mất! Mau bắt cô ta lại!"

"Đừng hòng sống sót rời khỏi đây!"

Những người đang đuổi theo sau lưng tôi là binh lính của đất nước này. Ngoài ra còn có cả phù thủy nữa, họ vừa cười chối vừa đuổi ráo riết hòng bắt tôi lại.

Tuy nhiên kẻ địch của tôi không chỉ có thế.

"Cứ để tôi lo!"

"Chết tiệt! Chỉ một chút nữa thôi là bắt được, vậy mà!"

"Đừng để cô ta thoát! Mau đuổi theo! Mau đuổi theo!"

Tất cả mọi người đều muốn kéo tôi ngã xuống khỏi cây chối. Họ lao đến từ bên cạnh và từ phía trước.

Chỉ một lúc trước đây, họ vẫn còn là những người đang say mê âu yếm mấy con mèo, hoặc rộn ràng trò chuyện, hay đang đi mua sắm bước ra từ các cửa hàng. Không phân biệt già, trẻ, trai, gái, tất cả đều như vậy.

Tôi cố gắng tránh từng người một.

Giờ phút này, tất cả người dân nơi đây đều xem tôi là kẻ thù, nghĩ rằng tôi là kẻ xấu đã phá hoại đất nước của họ lạnh tanh bành.

Nhưng điều đáng tiếc là đó lại là sự thật.

"Ôi..."

Tôi lau nước mắt, nhìn chăm chăm về phía trước. Cơ thể tôi bây giờ đang khó chịu hơn bất cứ lúc nào khác. Quỹ đạo bay của cây chổi trở nên bất ổn khiến nó không thể tiến thẳng về trước nữa. Chỉ một chút lơ là sẽ bị va chạm mạnh với mặt đất. Tôi dồn lực vào tay phải, nắm chặt cây chổi, ép nó quay trở lại quỹ đạo bay.

Những người dân náo loạn tập trung lại và đuổi theo không ngừng, còn tôi cứ tiếp tục bay về phía trước.

"Cô ấy" được tôi ôm bằng cánh tay trái, có vẻ không thoải mái với kiểu di chuyển hỗn loạn của tôi, lẩm nhẩm thành tiếng mà chỉ mình tôi nghe thấy: "Khó chịu quá...".

Tôi không thể hít thở ổn định. Cứ mỗi lần hít một ngụm khí vào từ miệng, tôi lại có cảm giác như có thứ gì đó vừa nóng vừa nặng rót vào trong lồng ngực.

"Cô ấy" ngược đôi mắt tròn xoe màu xanh da trời lên nhìn tôi.

"Cố gắng lên. Nhìn xem, có thể nhìn thấy công ra rồi kìa."

Nói rồi "cô ấy" vui vẻ kêu meo một tiếng, sau đó xoa xoa mặt tôi.

Nước mắt của tôi càng tuôn ra dữ dội hơn. Tôi khóc vì vui vẻ hay là vì thứ gì khác, tôi thực sự cũng không biết nữa.

"Mau trả lại thần mèo cho chúng ta!"

Những âm thanh đó vẫn vang lên liên tục sau lưng tôi.

Tôi đang ôm "cô ấy" trong tay, một cô mèo, đáp lại bằng tiếng "meo" như muốn cự tuyệt.

Chúng ta cùng quay ngược thời gian về trước một chút nhé, khoảng hai vòng xoay của kim đồng hồ, hay nói cách khác là một vòng xoay chuyển của mặt trăng và mặt trời.

Tóm lại, đó là câu chuyện của ngày hôm qua.

"Hả. Ở đất nước đó có phong tục kỳ lạ lắm sao?"

"Đúng vậy."

Trên đường đi du ngoạn, tại một ngôi làng, tôi đã hỏi xem có đất nước nào thú vị quanh đây không và được người dân chỉ cho một nơi.

"Chỗ ấy kỳ lạ ở điểm nào vậy?"

"Cái đó thì tôi cũng không biết. Đáng tiếc là những người trong làng này đã từng tới đất nước đó chẳng một ai quay trở về cả."

"Ồ. Tôi xin lỗi nhưng cô có thể nói đơn giản hơn không?"

"Tôi cũng không rõ nơi đó kỳ lạ ở điểm nào nữa. Chỉ chắc chắn được một điều, đó là một đất nước rất kỳ lạ."

"Ôi chao. Chuyện có vẻ lạ lùng đây."

Hỏi kĩ hơn thì tôi được biết, khoảng vài năm trước, ngôi làng lấy khẩu hiệu là "Làng quê dân dã tuyệt vời" để thu hút khách tham quan. Họ khiến cho những người dân thành phố ngốc nghếch hiểu lầm rằng ở nơi đây có thể tự do sống một cuộc sống tuyệt vời trong cảnh thanh bình, không có cãi cọ, khiến những người đó chuyển đến đây sống, sau đó bóc lột tiền một cách trắng trợn.

Tuy nhiên gần đây, có một đất nước kỳ lạ mới được hình thành khiến cho nơi này trở nên lỗi thời.

Vì muốn bắt chước cách thu hút khách khứa của đất nước đó nên vài người thợ thủ công đã được cử đến nơi ấy, trong khi những người còn lại ở làng vì sốt ruột nên quyết định: "VẬY, trước tiên chúng ta cứ thử giả giọng nói nông thôn để thu hút khách dã". Với sự hư cấu đó, ngôi làng càng lầm lạc hơn.

Là như vậy đấy.

Tôi cũng không rõ nơi ấy thú vị đến mức nào.

Chuyện này khiến tôi để tâm rồi đó.

"VẬY tôi phải đi đường nào để đến đất nước đó?"

Nghe tôi hỏi, người làng miễn cưỡng dùng điệu bộ cổ xưa, tận tình chỉ đường cho tôi.

Dưới bầu trời ban trưa, tôi ngồi lên cây chổi, bay khỏi ngôi làng, hướng về phía tây. Tôi tiến về phía trước trên dải bình nguyên, băng qua dòng sông có cây cầu nhỏ bắc ngang, sau đó đón tiếp tôi là một dải bình nguyên khác.

Giữa quang cảnh xanh mướt không biết đâu là điểm đầu, điểm cuối, tôi bắt đầu thấy bóng dáng mong manh của những cây tùng bách. Cảnh sắc

dần chuyển từ dải bình nguyên xanh mướt thành một cánh rừng, rồi bóng dáng của đất nước kia cũng âm thầm xuất hiện.

Đó là một tòa thành khá to. Mặc dù là một đất nước mới được hình thành nhưng nó lại hòa mình trong những dây leo trường xuân bao xung quanh, tạo thành một khung cảnh hòa hợp.

Vừa tránh khỏi những nhánh cây ngày một dày đặc, tôi vừa tiến gần tới tòa thành, cuối cùng cũng nhìn thấy được một cái cổng sắt đang đóng chặt. Chỉ có cái cổng đó là vừa được làm lại thì phải, trông nó mới toanh một cách kỳ lạ, nổi bật lên giữa khung cảnh đang vô cùng hòa hợp.

Tôi bước xuống chõ, đứng trước cửa. Sau khi tôi gõ cửa, một ô cửa sổ nhỏ mở ra. Một người lính đội mũ màu bạc nhòm ra bên ngoài.

"Ai đó?"

"Tôi là lữ khách, một phù thủy, tên gọi Elaina."

"Cô có việc gì ở đất nước này?"

"Tôi nghe nói ở đây rất đẹp nên muốn đến xem thử. Nếu được thì tôi muốn ở lại đây vài ngày."

Anh lính gật nhẹ đầu.

"Được chứ. Tuy nhiên nếu cô muốn tiến vào đất nước này thì cần trả lời một câu hỏi trước."

Sau đó anh ta hỏi tôi một câu mà tôi không ngờ tới:

"Cô có yêu quý ngài mèo không?"

"Hử... Mèo ư?"

"Không phải mèo. Phải nói là ngài mèo."

"Có gì khác nhau đâu..."

"Khác nhau ở chỗ nó thể hiện sự tôn kính với ngài mèo hay không đó. Vậy cô thấy thế nào? Cô có yêu quý ngài mèo không?"

"À... ừm... tôi nghĩ là mình cũng thích."

Thực ra thì tôi chưa chạm vào chúng lần nào cả. Nhưng dù có bị cạy miệng tôi cũng sẽ không nói chuyện này ra. Nhìn qua bên ngoài thì chúng trông cũng có vẻ dễ thương. Không có lý do nào khiến tôi ghét bỏ chúng cả, nên tôi nghĩ chắc là không sao.

"Thế thì được. Cô có thể tiến vào. Những người yêu quý ngài mèo nhất định không phải là người xấu."

"À... ừm..."

"Nhưng trước khi cô tiến vào lãnh thổ đất nước, tôi cần kiểm tra những đồ cô mang theo. Vậy nên cô hãy bước vào từ cánh cửa ở bên cạnh."

"Ồ... được thôi..."

Sau đó tôi lần lượt hoàn tất các thủ tục rồi tiến vào lãnh thổ nước họ.

Cảnh tượng đầu tiên tôi bắt gặp khi đến đất nước này hoàn toàn không nằm trong dự đoán. Lý do tại sao thì tôi cũng không biết nữa.

Trên con phố cũ kỹ, người người qua lại tấp nập.

Trên đường lớn, những ngôi nhà làm bằng gạch được sắp xếp một cách trật tự, tất cả mang trên mình một màu u ám, giống như bên ngoài tòa thành, bị những cây thường xuân bao quanh. Tôi để ý thấy trên ô cửa mỗi căn nhà đều có ắp hé mở một lỗ nhỏ hình vuông.

Trên mặt đất, những tảng đá lót đường cũng được phủ đầy rêu xanh, khiến cho toàn cảnh con phố trông như thể đã bị bỏ mặc một thời gian dài.

Sau khi tìm hiểu đôi chút, tôi cũng dần hiểu được ý đồ của câu hỏi mà người lính canh đưa ra khi mình vừa tiến vào đất nước này.

Tại đây, khắp nơi đều là mèo.

Chỉ cần nhìn xuống một chút sẽ thấy rất nhiều mèo. Những con mèo tản bộ xen kẽ giữa những người đi đường, hay nằm giữa đường tắm nắng, hoặc là vui đùa với những nhánh cỏ dại.

Khắp nơi đều có bóng dáng của loài mèo, nhiều đến mức khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Nếu một người ghét mèo mà tới đây thì cũng đồng nghĩa với việc giam mình trong địa ngục, nên người lính canh mới hỏi tôi câu đó.

Vừa hướng theo tiếng mời gọi của hương thơm lúa mì tỏa ra từ một quầy hàng, tôi vừa nghĩ vậy.

"A, cho tôi mua bánh mì. Bánh mì. Cho tôi chiếc này với chiếc này với chiếc kia và chiếc kia nữa."

Ông chú bán bánh niêm nở chào đón tôi, vừa gật đầu vừa nói: "Có ngay, có ngay", sau đó dùng kẹp gấp từng chiếc bánh tôi đã chỉ bỏ vào túi giấy rồi đưa cho tôi.

"Tất cả hết bốn đồng tiền."

"Vâng."

Tôi trả tiền, sau đó nhận lấy túi bánh. Cuối cùng cũng mua được rồi!

Ngay sau đó:

"Chú ơi. Tôi cũng muốn mua bánh. Cho tôi chiếc này với chiếc này với chiếc kia và chiếc kia nữa."

Không biết từ lúc nào bên cạnh tôi đã xuất hiện một phù thủy chọn mua bánh giống hệt tôi. Chị ta mặc một chiếc áo choàng màu xanh lam nhạt, đội một chiếc mũ phù thủy, là một người phụ nữ trưởng thành.

Chị ta trả bốn đồng tiền rồi nhận lấy túi bánh, sau đó gật đầu chào chú bán hàng rồi hướng về phía tôi.

Mái tóc màu xanh da trời được cắt ngắn bay phấp phới. Trái ngược với mái tóc phía sau được cắt ngắn, phía trước lại khá dài khiến cho chị ta chỉ có thể dùng một con mắt để nhìn tôi.

"Xin chào. Chị chưa nhìn thấy em bao giờ. Em là lũ khách phải không?"

Tôi lấy bánh mì trong túi giấy ra, cắn một miếng rồi nói:

"Đúng vậy. Còn chị?"

"Chị là phù thủy, cư dân sống ở đây."

"Ồ."

"A, xin lỗi em vì đã đường đột. Ở đất nước này chỉ có mình chị là phù thủy, dù sao thì phù thủy ở đây khá ít nên cũng hiếm khi chị chủ động bắt chuyện với ai. Chắc là phiền em lắm nhỉ."

"Bỗng dưng có người bắt chuyện nên tôi cũng thấy hơi ngạc nhiên."

Nghe vậy chị ta mỉm cười.

"Xin lỗi em nha. Nhưng mà này, em đã thăm thú được quanh đất nước này chưa?"

Gặm miếng bánh, tôi lắc đầu.

"Tôi chỉ mới vừa đến thôi."

"VẬY à. Nếu được thì để chị giới thiệu cho em nhé? Đất nước này có rất nhiều điểm kỳ lạ nên nếu một mình thăm thú mà không có ai hướng dẫn thì sẽ vừa tốn tiền, vừa bị nhiều hạn chế đó."

Bỗng dưng chị ta đề nghị như vậy.

Đương nhiên tôi cũng muốn hỏi thử rất nhiều chuyện về tập tục kỳ lạ ở đây: để mặc cho mèo hoành hành khắp nơi. Nếu có người giới thiệu thì chẳng còn gì tốt hơn. Thật đúng lúc.

"Đương nhiên tôi cũng mong như vậy, nhưng với điều kiện là không tốn tiền nhé."

"Ha ha ha. Chị sẽ không thu phí giới thiệu đâu, em cứ yên tâm. Ngày trước chị cũng là người đến từ nơi khác, nên lúc mới đến đây chị cũng gặp nhiều khó khăn lắm. Ở đất nước của các ngài mèo này có một số luật lệ mà nếu vô ý vi phạm thì sẽ bị nhốt vào nhà lao đó."

"Nhà lao ấy ạ..."

Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện như vậy.

"Đúng. Nên để tránh việc đó xảy ra, chị sẽ giải thích cho em."

Chị ta mỉm cười như thể nghĩ rằng từ nay về sau chúng tôi sẽ cùng chung sống tại đất nước này vậy. Lúc đó tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm lời chị ta nói.

Chúng tôi vừa ăn bánh mì, vừa song hành đi dạo trên phố.

"Chúng ta vẫn chưa giới thiệu về mình nhỉ. Chị tên là Lucia, phù thủy Bầu Trời Lucia."

"Tôi là Elaina. Phù thủy Tro Tàn Elaina."

Lucia gật nhẹ đầu, mỉm cười:

"Mong được em chỉ bảo thêm, Elaina."

"Vậy chị sẽ vừa dẫn em đi xung quanh vừa kể chuyện nơi này. Đầu tiên, có ba điều luật mà em tuyệt đối phải nghe theo."

"Ồ..."

"Nói thì nói vậy nhưng có hai điều trong số đó, chỉ cần là người yêu mèo đều không lo phạm phải nên cũng đơn giản thôi. Điều thứ nhất: 'Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được gây nguy hại cho ngài mèo'."

"Nếu vi phạm thì sẽ ra sao?"

"Hử? Thông thường sẽ bị giam lại."

"Như thế không phải là quá khắt khe sao..."

"Vì đó là loại người có thể làm hại cho ngài mèo. Làm như vậy không phải là đương nhiên sao? Rồi đến điều thứ hai, có phần tương tự với điều thứ nhất: 'Phải đối xử với ngài mèo bằng tình yêu thương vô tận'."

"Nghe có vẻ trừu tượng nhỉ... Nếu chẳng may vi phạm thì sao?"

"Nhà giam."

Đến mức độ đó thì hệ thống luật pháp ở đây cũng tệ hại quá...

"Vậy, cụ thể thì... hắt xì!"

"Em bị cảm lạnh à? Có sao không?"

"Xin lỗi. Không sao đâu. Vậy, cụ thể thì phải đối xử thế nào mới được?"

"Ừm... cứ đối xử với ngài mèo như bình thường là được rồi."

"Đối xử như bình thường với một tình yêu thương vô tận ư..."

Tôi cũng không hiểu nổi lí do nữa.

"Kiểu này chắc để em nhìn thực tế sẽ dễ hiểu hơn. Ừm... À, em nhìn đằng kia đi."

Trong khi tôi đang bối rối, Lucia kéo tay tôi, chỉ vào một bên vệ đường.

Đó là một cửa hàng bán cá, với một con mèo tam thể nằm bên cạnh đang chăm chú nhìn theo những miếng cá.

Con mèo cúi thấp xuống, tiến gần tới cửa hàng sao cho không bị chủ quán phát hiện, rồi đến khi tới được phía dưới quầy hàng, nó nhón chân lên, khéo léo dùng chân túm lấy con cá đang bày trên bàn, ngoạm vào trong miệng.

"Aaa!"

Thế nhưng hành động ăn trộm đã bị phát hiện. Con mèo tam thể bị giật mình, trừng nhau với chủ quán. Ôi, có vẻ căng thẳng đây.

Tôi đã nghĩ như vậy, nhưng mà:

"Ngài mèo! Cảm ơn ngài! Mời ngài cứ lấy thêm bao nhiêu tùy thích!"

Không hiểu sao người chủ quán lại trở nên vui mừng, kết quả là ông ta ném bữa bãi những con cá đang bày trên bàn ra ngoài. Ngay lập tức, những con mèo tụ tập lại, xông vào tranh giành nhau.

...Hả?

"Tại sao lại như vậy?"

"Vì yêu quý đó."

"Tôi vẫn không hiểu nổi câu trả lời này."

Tôi cũng nhận thấy cuộc đối thoại không được ăn khớp cho lắm, có lẽ do cách diễn đạt ngôn ngữ ở nơi này bị xáo trộn rồi chăng? Có vẻ không đơn giản chút nào.

"A, nhìn kia! Nhìn đằng kia có lẽ sẽ dễ hiểu hơn."

"....."

Ánh mắt của tôi hướng theo phía Lucia chỉ.

Nhìn cảnh đó, tôi không nói thêm được lời nào. Thực sự còn khủng khiếp hơn vụ ban nãy.

"A! Ngài mèo! Ngài mèo! Cảm ơn ngài! Cảm ơn ngài!" Một nam thanh niên đang nằm vật ra đường, mang biểu cảm mê đắm.

Phía trên anh ta là một con mèo đang ngồi trông có vẻ rất thoải mái, mắt híp lại, chân trước vuốt ve bụng người thanh niên.

"Lại là chuyện gì nữa vậy?"

"Là tình yêu đó."

"....."

Điều này vượt xa hiểu biết của mình nên tôi đưa mắt tránh sang hướng khác. Tuy nhiên những nơi tôi nhìn tới đều là cảnh tượng hỗn loạn tương tự.

"Ôi ôi đáng yêu quá đi mất nha. Meo meo~"

Một bà lão vừa ôm nựng mèo vào lòng như ôm trẻ sơ sinh, vừa nói những câu phát ghê người. Không hiểu ra sao nữa.

"Kia là..."

"Đương nhiên là tình yêu rồi."

"Tình yêu ở đây ý là gì vậy..."

Tôi tiếp tục bước trên đường trong tình trạng bối rối, càng tiến lên phía trước, mèo xuất hiện càng nhiều, tôi lại càng nhìn thấy nhiều cảnh tượng suy đồi của người dân nơi đây.

Những người đi lại trên đường cố gắng tránh khỏi một con mèo đang ngủ giữa đường. Có con mèo quái ác lấy đi món ăn chính của một cặp đôi đang dùng bữa trưa trong nhà hàng, trong khi nạn nhân thì tỏ ra vui mừng. Lại có con mèo tàn nhẫn gom hàng hóa của một cửa hàng lại, leo trèo khiến cho chúng trở thành mớ giẻ rách, trong khi người chủ cửa hàng và khách mua hàng chỉ mỉm cười nhìn cảnh tượng ấy.

Không một ai ngăn chặn hành động hoành hành dữ dội của đám mèo, cũng chẳng ai có ý định chống đối chúng, mà chỉ yêu chiều chúng không giới hạn.

"Đây được gọi yêu thương vô tận đó."

Lucia tự hào nói.

"Có vẻ bất ngờ đây, nhưng những người dân ở đây, à không, những người đến đây đều như vậy. Tất cả đều đối xử với ngài mèo bằng tình yêu thương."

"Nhưng chị không thấy mọi người đều nuông chiều chúng đến mất lý trí rồi sao?"

"Vì ngài mèo ở đây không giống ở những nơi khác, đặc biệt đáng yêu hơn mà. Dù có cưng chiều hơn một chút thì cũng chẳng sao cả. Elaina sẽ sớm hiểu được thôi,"

"Tôi nghĩ chắc vĩnh viễn mình không hiểu nổi đâu..."

Có lẽ là do tôi chưa chạm vào mèo bao giờ.

"Ngay cả việc mèo ở đây khác với các nơi khác ở điểm nào tôi còn không biết nữa là."

"Ừa? So với mèo ở các nơi khác thì ở đây đáng yêu hơn hàng trăm lần đó." Lúc đầu chị cũng đến đây vì công việc, nhưng sau đó đã bị đổ gục hoàn toàn trước vẻ đáng yêu của ngài mèo tại đây, sau đó không thể rời đi được nữa."

"Vì công việc sao?"

"Ừm. Là trinh sát."

"....."

"Ngôi làng chị ở trước đây muốn tham khảo văn hóa của nơi này nên đã bảo chị đến đây thu thập thông tin và ăn trộm về."

Hình như tôi đã nghe được chuyện này ở đâu đó thì phải.

"Thay vì làm trinh sát, chị lại trở nên quen thân với nơi này sao."

"Không sao mà! Chị định nhân dịp nào đó sẽ quay về! Nhưng trước hết thì cứ thỏa thích sống ở đây đã!"

"Chị không thấy mình đã đánh mất mục đích ban đầu rồi sao...? Liệu có ổn không?"

"Em thấy chị đã đánh mất mục đích của mình ư?"

"Chị tập trung trả lời câu hỏi của tôi đi đã."

"Ô, ngài mèo con này."

Không hiểu sao bỗng dưng chị ta không nói chuyện với tôi nữa. Nhìn thấy một chú mèo con chập chững bước về phía này, chị ta liền lập tức khom người xuống, đưa tay ra rồi bắt đầu kêu mấy tiếng "chi chi chi".

Không biết chú mèo con có phản ứng lại hành động đó hay không, nhưng rõ ràng nó đang tiến gần tới bàn tay đang đưa ra của Lucia, sau đó gặm rồi cắn. Nó vừa vịn giữ được ngón tay trở của Lucia, bắt đầu gặm cắn liên tục.

Tôi thấy Lucia trở nên thất thần trước tình cảnh đó.

"Ha a a a! Đáng yêu quáaaaa!"

Có vẻ như chị ta đang đau muốn ngất rồi. Chị ta vịn vịn người, hơi thở nặng nề, tiếp tục cho chú mèo con gặm tay như cho bú sữa.

Có phần dung túng quá rồi. Liệu làm vậy có ổn không?

"Aaaaaaaaaaaaa! Haaaaaaaaaaaa!"

"....."

Có vẻ không ổn chút nào.

Sự thay đổi đột ngột của Lucia khiến tôi bất ngờ. Thực sự vô cùng bất ngờ.

Mới ban nãy thôi chị ta vẫn còn nói chuyện với tôi rất bình thường, vậy mà chốc lát sau liền chuyển thành một kẻ dung túng cho chú mèo con thế này, thực , đáng sợ. Móng vuốt của chú mèo dựng lên, tấn công quanh người Lucia khiến cho người khác xúc động chỉ muốn nhổ chúng đi.

Tôi nghĩ chắc cứ mặc kệ thôi, quay trở về thì hơn.

"Hắt xì!"

Tôi vừa định bước đi thì lại hắt xì. Đây đã là lần thứ mấy trong ngày rồi.

Chẳng lẽ tôi bị cảm lạnh sao? Vài phút trước tôi cũng để ý thấy cơ thể bỗng nặng nề một cách kỳ lạ. Nói mới để ý, dường như cổ họng tôi cũng có chút nóng rát.

Có lẽ đêm nay tôi cần nghỉ ngơi một chút.

"Ở đất nước này có nhà trọ nào có lắp sẵn trang thiết bị không nhỉ?"

Lucia vẫn đang vui vẻ tiếp nhận cuộc tấn công tàn nhẫn từ chú mèo con, nói với tôi:

"Ừm... chị đề cử cửa hàng đằng kia. Ở nhà trọ đó có thể quán quýt với rất nhiều ngài mèo, nơi đó giống như thiên đường vậy."

"Nghe thôi đã thấy không ổn. Chỉ cần cho tôi biết một nhà trọ tốt có thể ở được thôi."

"Mèo thì sao?"

"Không cần thiết."

"....."

Lucia phòng má tỏ vẻ chán ngán, chỉ vào một căn nhà khác.

"Nếu vậy thì có lẽ nơi đó được đấy."

Sau đó, chúng tôi tiếp tục tản bộ trên phố. Tôi được Lucia giới thiệu cho nhà trọ tốt, nhà hàng ngon (tuy nhiên đi kèm với mèo vô điều kiện), và nhiều thứ khác.

Chúng tôi vẫn tiếp tục bước đi trên con phố cũ kỹ, nếu để ý sẽ thấy mặt trời cũng đã xế bóng. Bầu trời nhuộm một màu đỏ rực.

Tôi tự nhủ có lẽ chuẩn bị dừng lại đây thôi. Nhận thấy buổi tham quan sắp kết thúc, tôi chợt nhớ ra vẫn còn một điều cần được chỉ bảo.

"Nói mới nhớ, thế luật lệ thứ ba là gì?"

Luật lệ cần tuân theo ở đây có tất cả ba điều đúng không nhỉ?

"À. Xin lỗi nha. Chị quên mất đó."

"Nói cho tôi nghe với. Nếu không thì tôi sẽ không thể an tâm ở lại đây được."

Nếu phải qua đêm ở trong nhà giam thì kinh khủng quá.

"Ha ha ha. Nhưng mà điều luật cuối cùng ấy, bản thân chị còn khó mà gặp phải nên chị nghĩ không sao đâu. Ừm, điều thứ ba là..."

Đúng lúc Lucia định cất tiếng nói tiếp thì những người đang đi lại xung quanh bỗng trở nên huyên náo. Sự náo động lan ra như những cơn sóng, rồi âm thanh trầm trở vang lên từ sau lưng chúng tôi.

Tôi nhìn ngó quanh quần xem có chuyện gì xảy ra, và thấy tất cả mọi người, không trừ một ai đều đang nhìn về cùng một hướng.

"Ô... Thần mèo kìa!"

"Thần mèo đã đến!"

"Cũng phải mấy ngày rồi ấy nhỉ."

"Kiêu diễm quá..."

"Thật xinh đẹp..."

Tất cả mọi người đều thốt ra những lời như vậy rồi bắt đầu quỳ xuống.

Lucia cũng không ngoại lệ.

"Ôi... Đẹp quá!"

Lucia nói với hơi thở nóng hổi, một bộ dạng giống như những người khác.

Có chuyện gì thế nhỉ?

Nơi bọn họ đang hướng tới có một con mèo với bộ lông màu đen bóng mượt, và đôi mắt màu xanh lam.

Nhưng bầu không khí bao quanh con mèo này có chỗ nào đó khác với những con khác.

Con mèo uyển chuyển bước về phía này, phía sau có hai cái đuôi đang ve vẩy. Đây là điểm mà những con mèo thông thường khác không có.

Hơn nữa bộ lông bao quanh nó thật rậm rạp. Nếu ôm vào lòng chắc sẽ thích lắm.

"Chị Lucia, con mèo đó, tại sao lại có hai cái đuôi..."

"Elaina! Em đang làm gì đấy hả. Nhanh chóng làm theo chị đi chứ!"

Tôi còn chưa kịp hỏi xong, vừa cất tiếng thì đã bị Lucia kéo áo choàng.

Không rõ có chuyện gì nhỉ?

Mặc dù chẳng muốn chút nào, nhưng nếu không làm theo lời chị ta, tôi sợ sẽ bị giam vào nhà lao mất. Chẳng còn cách nào khác.

Tôi miễn cưỡng quỳ một gối xuống đất, bắt chước những người xung quanh, cúi mặt xuống tỏ vẻ cung kính.

Tôi cũng không hiểu nổi mình đang làm cái trò gì ở đây nữa.

"Nè, chị Lucia..."

"Trật tự nào. Thần mèo đang ở phía trước đấy. Em đừng vô lễ."

Ờ kìa...

Bỗng dưng tôi lại bị nói như vậy. Bọn họ không thấy thế là hơi quá hả. Tôi không hiểu làm gì thì mới bị gọi là vô lễ. Cũng chẳng hiểu thần mèo là sao.

Tôi phải nén lại cảm giác bức bối muốn kêu ca, phàn nàn từ tận đáy lòng.

Đúng lúc đó, một tiếng "meo" vang lên tương đối gần. Mà không, phải nói là cực kỳ gần.

"Meo."

Con mèo đen có hai chiếc đuôi, hay còn gọi là thần mèo, không biết từ lúc nào đã ở ngay trước mặt tôi. Con mèo mang vẻ mặt quý phái, nhìn thẳng vào mặt tôi.

"Meo."

Con mèo vung vẩy hai cái đuôi, rồi nhảy lên. Móng vuốt bật ra, níu vào áo choàng của tôi.

"Ô này..."

Tôi bối rối. Bây giờ tôi phải làm sao mới được đây?

Tôi thử nhìn mọi người xung quanh.

"Ôi..."

"Thần mèo tự mình nhảy lên kia..."

"Vậy là đã được thần mèo thừa nhận rồi sao."

Những âm thanh trầm trồ vang lên từ đâu đó quanh tôi.

Tôi thậm chí còn nghe thấy cả tiếng của Lucia.

"Ghen tị quá đi mất..."

Tôi cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra cho lắm, nhưng có vẻ như không phải là chuyện xấu.

Nếu vậy thì đây sẽ là mối liên hệ đầu tiên của tôi với loài mèo. Mà không hẳn, vì nó có tận hai cái đuôi nên tôi cũng không rõ có nên gọi nó là mèo không.

Tôi thu lại hai đầu gối đang dựng lên, ngồi xuống mặt đất, sau đó ôm con mèo đang bám lấy mình vào lòng. Con mèo như phó thác bản thân cho

tôi, cuộn tròn mình trong vòng tay tôi. Đầu nó dịu dàng tựa vào cánh tay tôi, biểu tình như muốn ngủ, từ cổ họng bắt đầu phát ra tiếng rên rĩ. Có cảm giác như nó muốn nói "Vuốt nữa đi".

Thực đáng yêu quá.

Tôi có cảm giác mình đã hiểu được vì sao những người dân ở đất nước này dành tình cảm yêu thương cho đám mèo nhiều như vậy. Mặc dù tôi không đến mức đánh mất lý trí.

"Ô, chuyện này là sao..."

"Đây là sao..."

"Không thể tin nổi..."

Khi tôi đang vui vẻ vuốt ve thân mèo thì những lời bàn tán lại vang lên xung quanh. Sau đó mọi người bắt đầu đứng lên, từ từ tiến lên, bao vây xung quanh tôi và thân mèo.

Có chuyện gì vậy?

Tôi không hiểu có chuyện gì, liền liếc mắt về phía Lucia ở bên cạnh, lúc này cũng đang đứng lên. vẻ mặt chị ta hết sức lạnh lùng, nhìn xuống tôi.

"Ôi... không thể tin nổi. Elaina, sao em lại có thể làm ra việc kinh khủng..."

Chị ta vừa nói năng lộn xộn, vừa giơ đũa phép lên.

"Ủa...? Cho hỏi...?"

Lúc đó tôi mới nhận ra không khí khác lạ xung quanh, nhưng đã quá muộn.

"Đồ xác láo!"

"Sao cô dám vuốt ve thần mèo!"

"Mau bỏ cái tay bẩn thiu đó ra khỏi thần mèo!"

"Cô kia... còn không biết mình đang làm gì nữa hả!"

Những người xung quanh tỏ ra rất tức giận.

"Ơ này... chờ chút đã! Rốt cuộc là có chuyện gì..."

Tôi bị vây trong cảm giác hết hoảng vì không hiểu mình đã làm sai chuyện gì, liền giơ hai tay lên. Thần mèo đang được ôm trong lòng tôi bỗng mất chỗ dựa, rơi xuống đầu gối tôi. Bốn chân của nó vừa vịn đáp xuống. Những chiếc móng dựng lên cào vào đùi tôi đau điếng.

Khung cảnh ở đó lại càng hỗn độn hơn.

"Lại còn dám ném thần mèo đi nữa! Không những vô lễ mà lại còn có những hành động không yêu thương thần mèo! Cần phải tử hình! Cần phải trừng phạt!"

Cả Lucia cũng cất tiếng la hét.

"Chị Lucia. Nhờ chị đấy, hãy giải thích với họ là tôi không hề biết sự tình..."

"Có tranh luận cũng vô dụng thôi!"

Ơ kìa... chị ta không nghe tôi nói sao...

Nói đúng hơn là thay vì lắng nghe tôi giải thích thì chị ta lại dùng đũa phép tấn công hai tay tôi. Hai bàn tay tôi đang giơ lên bị một sức mạnh vô hình kéo giật lại, sau đó bị chị ta dùng một cái xích sắt tạo ra từ phép thuật

kẹp chặt. Để hai tay tôi không thể nắm được vật gì, chị ta còn dùng xích sắt khóa ngón tay tôi vào chiếc còng. Như vậy thì tôi sẽ không thể lấy được chìa phép ra.

"Này này..."

Tôi nhìn lên một lần nữa, thấy Lucia đang rất tức giận. Chị ta giao chìa khóa khóa hai tay tôi cho một người lính canh, rồi trừng trừng lườm tôi.

"Chúng ta cùng tông kẻ vô lễ này vào nhà lao thôi!"

Chị ta cất tiếng nói và nhận được đồng tình từ mọi người xung quanh.

"Này... khoan đã, nói chuyện một chút..."

"Nào Elaina, đứng lên đi! Nếu cô mà không đứng lên là chúng tôi sẽ kéo lê cô mang đi đấy!"

Chị ta tiến lên, lôi kéo còng tay tôi hết lần này đến lần khác.

"Này..."

"Thật là... Chỉ những người yêu quý ngài mèο mới được tiến vào, vậy mà không hiểu sao kẻ vô lễ này lại trà trộn được vào đây nữa."

Không hiểu sao những lời tôi nói đều không lọt vào tai Lucia.

Dáng vẻ của Lucia có điểm nào đó rất lạ. Tôi có cảm giác chị ta lúc này với người cùng tôi đi dạo quanh phố như là hai con người hoàn toàn khác vậy. Như thể chị ta đã đánh mất toàn bộ sự bình tĩnh và lý trí rồi ấy.

Giống như có một sức mạnh vô hình nào đó đang điều khiển chị ta.

"Cuối cùng cũng tìm được."

Trong lúc bị Lucia kéo đi, tôi để ý có một giọng nói từ đâu đó cất lên.

Kể từ lúc đó, không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu. Tôi vẫn đang ở trong nhà giam lạnh lẽo. Lọt vào tầm mắt của tôi là sàn nhà và bức tường màu xám tro bẩn thỉu cùng những song sắt gỉ sét. Toàn bộ khung cảnh bên ngoài bị bóng tối bao phủ, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ trong căn phòng cho ánh trăng êm dịu lọt qua, kéo theo tiếng kêu của côn trùng.

Có lẽ mặt trăng bên ngoài bầu trời đẹp lắm nhỉ. Tuy nhiên tôi không được trực tiếp ngắm nhìn cảnh đó.

Từ chỗ tôi ngồi, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy những song sắt cắm xuyên vào bức tường, cùng với chiếc còng tay của tôi bị buộc chặt vào nó.

Từ khi bị nhét vào nơi này, tôi vẫn ngồi nguyên bên bức tường, không thể chuyển động. Cảm giác ở tay tôi cũng mất đi toàn bộ.

"Tại sao lại đến nông nỗi này...?"

Lời lẩm bẩm vang lên trống rỗng, xóa tan bầu không khí yên tĩnh.

Đương nhiên sẽ không có ai đáp lại.

Nghĩa là xung quanh tôi chẳng có ai cả. Không một ai. Trong nhà giam này ngoài tôi ra không ai khác bị bắt hết. Không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra với mình. Thật không ngờ đấy.

Mà dù tôi có kêu than thì cũng đâu có cách nào.

Cần phải đối mặt với sự việc, nghĩ cách xem thế nào mới thoát được khỏi tình trạng này, cũng có nghĩa là tôi cần nắm rõ được tình trạng hiện tại.

Vì không nắm tay lại được nên tôi không thể dùng đũa phép. Bản thân thì bị trói sát cạnh bức tường nên dù có gọi cây chổi ra, tôi cũng không rõ

có thể leo lên được không. Giả như có leo lên được chẳng nữa thì giữa chừng tôi cũng sẽ bị lộ và vì hai tay không thể sử dụng được nên sẽ lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Đũa phép vô dụng. Chổi cũng vô dụng. Tóm lại tôi không thể trông cậy được gì vào phép thuật rồi. Không thể làm gì, bí bách quá đi mất.

"Làm thế nào bây giờ..."

Tôi chỉ biết tuyệt vọng.

Nếu có thể giải quyết bằng tiền thì tốt rồi. Tôi phải làm sao đây. Liệu có nên trông cậy vào việc đàm phán không nhỉ.

Nếu như ngay từ đầu, lúc bị bao vây, tôi lập tức bỏ trốn thì đã tốt. Lúc đó tôi đã không đủ bình tĩnh để cảm nhận được việc mình sắp bị giam vào nhà lao và đối phó với tình hình ấy.

Tại sao lại thế? Chắc hẳn là do ngày hôm nay tình trạng thân thể tôi cực kỳ không tốt.

Liệu có phải tại mình bị cảm lạnh không nhỉ?

Cổ họng thì đau, mắt thì ngứa, lại còn hắt hơi liên tục, cơ thể chỗ nào cũng ngứa ngáy, chẳng hiểu nguyên nhân là do đâu.

Có vẻ không phải do bị sốt.

Tôi đã không nhận ra việc mình chẳng thể bình tĩnh hành động là do tình trạng cơ thể không tốt này.

Mà dù bây giờ có nhận ra thì tôi cũng không thể thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

"Hầy."

Tôi thở dài một tiếng. Đúng lúc đó, ánh trăng chiếu vào bỗng trở nên u ám.

"Vị nữ phù thủy, cô thấy nhà lao này có thoải mái, tiện nghi không?"

Khi nhà lao vừa tôi đi đôi chút, một giọng nói cất lên. Đó là giọng nói trầm trầm của phụ nữ, có cảm giác như tôi đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi thì phải.

Tôi đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng người nào.

"Ta ở đây cơ, nữ phù thủy."

Tiếng nói ấy lại cất lên, cùng lúc ánh trăng sáng trở lại. Âm thanh phát ra từ phía trên. Từ trên ô cửa sổ nhỏ, có thứ gì đó rơi xuống.

"Meo."

Một con mèo nhảy xuống, cất tiếng kêu tỏ vẻ đáng yêu, tiến về phía tôi. Hai chiếc đuôi phía sau ve vẩy như đang vui vẻ.

"Cô là..."

"Chúng ta mới không gặp nhau có một buổi tối thôi mà."

Đó là thần mèo được người dân trên khắp đất nước này một lòng sùng bái.

Nó có thể nói được sao.

Như một thói quen, con mèo thông thả chui vào trong vòng tay tôi. Thật là một con mèo chướng mắt.

Con mèo đó ngược lên nhìn tôi, nói:

"Cuối cùng ta cũng tìm được cô. Ta vẫn luôn chờ đợi người như cô xuất hiện. Cô có muốn thỏa thuận với ta một chút không?"

Cô mèø nghiêng đầu hỏi tôi. Ý cô ta là trong tình trạng thế này sao.

"Nếu thỏa thuận với cô, thì tôi sẽ nghe được chuyện có lợi cho tôi chứ?"

"Đương nhiên. Ta sẽ đưa cô ra khỏi đây. Đó là lợi ích của cô. Thay vào đó cô cần chấp nhận một yêu cầu của ta."

"Ồ, vậy tôi cần làm gì?"

"Ta muốn cô đưa ta rời khỏi đất nước này."

"Hắt xì! Lợi ích của tôi chẳng phải là ích lợi phụ của cô hay sao."

"Đúng vậy, nhưng chỉ có ta mới có thể đưa cô ra khỏi đây thôi."

"....."

"Cũng như vậy, người có thể đưa ta rời khỏi đây cũng chỉ có cô mà thôi."

"....."

"Tóm lại, hai chúng ta đều có chung lợi ích."

Không hiểu sao tôi vẫn không hoàn toàn hiểu được cuộc nói chuyện này.

"Vậy có thể kể cho tôi toàn bộ mọi chuyện từ đầu tới giờ không?"

"Được. Vậy cô muốn thỏa thuận chứ?"

"Còn tùy vào tình hình nữa."

Tôi nói.

"Tôi không muốn rời khỏi đất nước này theo cách hoành tráng nhất trong tình trạng không biết gì về nơi này."

Nếu số lượng kẻ thù của tôi mà tăng lên sau chuyện này thì không ổn chút nào.

"Hừm..."

Cô mèo nằm sấp xuống như muốn suy nghĩ gì đó.

"Như nguyện vọng của cô, ta sẽ kể cô nghe từ đầu câu chuyện. Trước khi bị suy sụp, đất nước này đã có lịch sử rất lâu đời, vào khoảng vài trăm năm trước..."

"Cô chỉ cần tóm tắt lại những chuyện có liên quan đến tôi để kể là được."

"Hừm... cô thật lắm chuyện."

Nói rồi cô mèo hít vào một hơi.

"VẬY ta bắt đầu kể nhé. Nói một cách đơn giản thì vì ta nên đất nước này mới trở nên như ngày hôm nay."

Cô mèo mở đầu như đang kể lại chuyện xưa. Đó là câu chuyện ở đất nước này.

Một cô mèo nhiều tuổi chuẩn bị cạn đi tuổi thọ nhưng vẫn luyện tiếu thế gian, nên đã đầu thai chuyển kiếp thành yêu tinh với hai chiếc đuôi, một việc thực sự hiếm thấy.

Đó chính là cô mèo này.

Khoảng bốn mươi năm trước, cô mèo được sinh ra ở đất nước này với tư cách mèo nuôi. Lúc đó, nơi này vẫn giao lưu rộng rãi với bên ngoài. Từ lúc đó cho tới khi già đi, cô mèo đã luôn sống trong tình yêu thương của những người dân tại đây.

Thế nhưng chuyện đó đã chấm dứt sau khi cô ta sống được mười lăm năm.

Khi ấy có một dịch bệnh hoành hành khắp đất nước.

Những người trên phố lần lượt gục ngã. Cả chủ nuôi của cô cũng không ngoại lệ, nhanh chóng trút bỏ sinh mệnh.

Chỉ sau một vài năm, một đất nước phồn vinh đã trở thành nơi không người.

Tại đất nước không người, suy sụp, bị thế giới lãng quên ấy, cô mèo cùng những bạn mèo khác vẫn lặng lẽ sống qua ngày.

Họ cũng không có ý định rời đi. Nếu như không có nhóm mèo đó, thì đất nước này chắc đã biến mất giữa khu rừng.

Cô mèo vừa cầu nguyện cho những người mới đến, khiến nơi đây sôi động trở lại, vừa chờ đợi. Cô mèo chờ đợi, chờ mãi, chờ mãi.

Rất hiếm người ghé qua đất nước này, đã có những người dẫn mấy con mèo hoang ở nơi này đi, cũng có vài người trú lại đây mấy ngày, nhưng không một ai có ý định chuyển đến đây sinh sống.

Cô mèo vẫn tiếp tục chờ đợi và cầu mong những người mới đến.

Sau khi được khoảng hai mươi năm tuổi kể từ lúc sinh ra, cô mèo không còn cử động được nữa.

Không hiểu vì sao nhưng cô mèo biết rằng đã sắp tới lúc mình được đón đi rồi.

Ít nhất thì cô cũng muốn được cảm nhận tình yêu thương của ai đó lần nữa.

Cô mèo giao phó bản thân mình cho thần chết với niềm luyến tiếc duy nhất ấy.

Sau đó thì cô nghĩ mình đã trút hơi thở cuối cùng, thế nhưng vào hôm sau, cô mèo lại thức dậy như bình thường. Cô không chết. Hơn nữa cũng chẳng cảm nhận được việc cơ thể đang già đi, chỉ thấy toàn thân nhẹ phồng. Cô có cảm giác như đã quay trở về như khi còn là mèo con.

Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

Lúc đứng dậy, cô mèo phát hiện mình có hai cái đuôi. Hơn nữa, thay vì chỉ có thể kêu meo meo như trước đây, lúc này cô còn nói chuyện được như loài người.

Thứ mà các bạn mèo khác ai cũng chỉ có một, lúc này cô mèo lại có những hai. Hơn nữa còn có thể nói được. Tuyệt quá. Mặc dù vẫn cảm thấy kỳ lạ, trước tiên cô cứ khoe với chúng bạn trước đã.

Kể từ ngày đó trở đi, sức ảnh hưởng của cô mèo đã thay đổi trông thấy.

Những người ghé qua đây đều không rời đi nữa.

Ví dụ như một thương nhân dự định ở lại vài ngày để nghỉ ngơi. Hay như một lữ khách lạc đường tới đây. Hoặc là những người dân di cư bị đuổi đi khỏi nơi cư trú.

Từng người, từng người một, số người cứ thế tăng lên, không một ai có ý định rời khỏi đất nước này cả. Hơn nữa tất cả những ai đã ghé qua đất nước này đều yêu quý cô mèo và chúng bạn của cô.

Giờ thì cô đã hiểu, có vẻ đó chính là công dụng của hai cái đuôi. Cả bạn bè mèo và chính bản thân cô đều nhận ra điều đó. Thực tế, mọi người chỉ chạm nhẹ vào cô mèo thôi nhưng đều trở nên yêu quý loài mèo quá mức đến thái quá.

Tuy nhiên cô mèo cũng chẳng có ý định dừng lại. Không việc gì phải ngần ngại cả. Để đất nước này hưng thịnh trở lại, cô mèo chẳng có lí do gì để dừng lại.

Việc cô không còn là mèo bình thường nữa khiến cho dân số đất nước vững vàng tăng lên. Hầu như ai ai tình cờ ghé qua vùng này cũng đều quyết định an cư luôn tại đây.

Dù rất hiếm nhưng vẫn có người không bị khả năng của cô mèo ảnh hưởng. Có vẻ như họ không bị ảnh hưởng do thể chất bị dị ứng với mèo.

Một thời gian dài trôi qua, những người bị cô mèo mê hoặc cùng nhau xây dựng đất nước.

Mọi người làm một cái cổng mới, cùng nhau phát triển đất nước, rồi bất ngờ sùng bái cô mèo thành thần mèo.

Cô mèo tiếp tục sống mãi ở đất nước đó trong tình yêu thương của rất nhiều người. Kể từ khi tái sinh với hai chiếc đuôi đến nay, cô đã được hai mươi tuổi.

"Số dân ở đây đã tăng lên quá nhiều. Nếu cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì cũng bùng nổ mất. Rồi đất nước sẽ lại bị phá hủy. Vậy nên ta cần phải rời khỏi đây."

Cô mèo nói.

Đó là lí do lớn nhất khiến cô mèo phải rời khỏi đất nước.

"Vậy bây giờ cô đã nắm rõ tình hình chưa?"

Cô mèo nghiêng đầu hỏi.

Trước mắt cô mèo là tôi, với nước mắt ứ đọng lại trong khóe mắt.

"Ô, cô khóc vì ta sao. Thật là một cô gái tốt."

Tôi lắc đầu:

"Xin lỗi. Không phải tôi muốn khóc, nhưng mà nước mắt cứ trào ra."

"Ha ha. Ta nói đùa đó. Ta biết chứ. Đó là điểm đặc trưng của những cơ thể bị dị ứng với mèo. Từ lúc đến đất nước này, cô cứ cảm thấy cơ thể bị rối loạn phải không? Ví dụ như khắp người ngứa ngáy, mắt đau rát, nước mũi cứ chảy ra, cổ họng nóng rát, tâm trạng tồi tệ, kiểu như vậy."

"Hắt xì!"

"Rồi cả hắt hơi nữa. Có vẻ như cô có tất cả những triệu chứng ấy."

"Đúng vậy."

Tôi vừa sụt sịt nước mũi, vừa gật đầu. Trước nay tôi chưa lần nào bị mèo trực tiếp chạm vào người và cũng chưa từng chạm vào loài mèo, nên cũng chẳng biết cơ thể mình lại có đặc điểm đó.

Có vẻ từ nay về sau tôi cần tránh xa loài mèo thôi.

"Cô thấy sao? Có muốn hợp sức cùng ta không?"

Cô ta giục tôi lần thứ hai. Đôi mắt màu xanh lam rướn lên, chăm chú nhìn tôi. Tôi có cảm giác như đôi mắt ấy đang kêu gọi tôi rằng "Tôi đã kể hết sự tình rồi nên hãy hợp tác cùng tôi đi."

Tôi rướn lên trên để tránh khỏi cô mèo, nắm lấy chiếc còng tay.

"Cô vẫn là mèo đúng không. Vậy cô định làm thế nào để giúp tôi ra khỏi đây?"

Cô mèo nghe vậy mở tròn mắt, yên lặng một lúc.

"Hừm hừm. Ta có một ý tưởng này."

Giọng nói có vẻ hào hứng.

Nói rồi cô mèo nhanh chóng xoay người, nhanh nhẹn bước những bước nhỏ xíu rồi luồn người qua song sắt, bước ra ngoài ngục giam.

Trong lúc chờ đợi, vì đâu làm được gì nên tôi duỗi chân ra, dậm gót chân trên mặt sàn để giết thời gian. Do đã ngồi nguyên một tư thế suốt khoảng thời gian dài nên tôi duỗi chân duỗi tay cho thật thoải mái.

"Cô vẫn yên lặng chờ ta ư?"

Không bao lâu sau, cô mèo quay trở lại, trong miệng ngậm một chiếc vòng treo chìa khóa.

Nghe cô mèo nói bóng gió là có một ý tưởng khiến tôi nghĩ cô ta có kế hoạch bí mật nào đó cơ, ai ngờ chỉ là việc ăn trộm chìa khóa. Tôi hơi chút chán nản.

Cô mèo lại luồn qua song sắt giống như lúc đi ra, sau đó bước về phía tôi, nhảy lên rồi bắt đầu tự trèo lên người tôi.

Móng vuốt của cô nàng dựng lên như mọi khi khiến tôi phát đau.

"Thời gian thực hiện kế hoạch là trưa ngày mai. Tôi muốn cô quây phá từng bưng cả đất nước này rồi mang tôi ra khỏi đây."

Cô mèo vắt vẻo trên vai tôi, đặt chùm chìa khóa lên chiếc mũ phù thủy, tạo ra tiếng kêu leng keng. Có cảm giác như cô ta có thể lấy lại nó bất cứ lúc nào ấy.

"Luôn bây giờ không được sao? Như vậy chúng ta có thể rời khỏi đất nước này an toàn hơn."

"Không được. Việc ta rời khỏi đất nước này cần được mọi người biết đến. Nếu không biết rằng ta đã rời khỏi đây thì vẫn sẽ có những người sùng bái ta như một tín ngưỡng. Ta muốn tạo dấu ấn trong tất cả mọi người rằng mình đã rời khỏi nơi này, sau đó những ai muốn ở lại thì cứ tiếp tục ở lại. Nên phải làm loạn một trận thật hoành tráng."

"Thế thì tôi sẽ trở thành tội phạm mất..."

"Không phải cô vốn đã là tội phạm rồi sao. Cô nói gì lạ thế."

"Biết là thế. Nhưng mà tội sẽ nặng thêm ấy chứ."

"Nếu cô rời khỏi đây thì cũng chẳng còn quan hệ gì nữa."

"Nghe giống suy nghĩ của tội phạm quá nhỉ..."

Âm thanh khó chịu của xích sắt nặng nề vang trên đầu tôi, cùng với tiếng kêu tỏ vẻ chán ngán của cô mèo.

"Hừm. Mê hoặc nhiều người như vậy, chắc ta cũng là tội phạm nhỉ. Mặc dù ta không phải là người."

Thấy cô mèo tự cười chế giễu chính mình, tôi cũng bật cười theo.

"Có một kẻ ngốc đã nói với tôi rằng dù có phạm tội nhưng nếu rời đi thì cũng chẳng còn quan hệ gì nữa."

"Kẻ đó kỳ lạ thật đấy..."

"Đúng vậy. Đó là một người rất kỳ lạ."

Âm thanh móc khóa được mở "cạch" một tiếng vang lên trên đầu tôi.

Tôi trải qua một đêm trong nhà giam, chờ đến trưa ngày hôm sau. Chúng tôi phá tanh bành nhà giam rồi vọt ra ngoài.

Tôi vừa quậy phá âm ỉ vừa chú ý không gây ra thiệt hại gì nhưng vẫn ghi lại dấu ấn trong ký ức của mọi người, vừa phải bay thấp và chậm để người dân và binh lính cảm thấy có thể tấn công được tôi.

Do câu kéo thời gian mà cơ thể dị ứng của tôi lại càng nghiêm trọng hơn, nước từ khóe mắt cứ trào ra, bị thổi bay trong gió.

"Chết tiệt! Không bắt lại được!"

"Này! Đóng cổng lại đi!"

"Bằng mọi giá phải cứu được thần mèo!"

Cả con phố trở nên hỗn loạn như vừa có một cơn lốc quét qua với những tiếng hô hoán lẫn vào nhau. Dù họ cố gắng đeo bám đến thế nào cũng không thể tóm được tôi.

Lòng ngực tôi bỏng rát như bị đốt cháy, cảm giác ngứa ngáy trộn cùng với cảm giác đau rát. Nhưng dù có khó chịu đến mức nào thì tôi vẫn là một phù thủy.

Không thể có chuyện tôi bị tóm lại được.

"Cố lên cố lên. Còn một chút nữa thôi."

"Cơ mà nếu được thì cô di chuyển an toàn hơn một chút đi."

Cô mèo nằm trong lòng tôi buông ra lời nhận xét thừa thãi.

"Di chuyển an toàn thì sẽ bị tóm đó."

"Cô nói gì vậy chứ. Không phải chúng ta sắp tới chỗ cánh cổng sao. Cô chỉ cần cố gắng cầm cự đến lúc ấy thôi."

"Khó lắm chứ. Nếu thế..."

Đúng lúc tôi đang định nói tiếp thì:

"Elaina! Tôi đã nhìn lầm rồi! Thời điểm ngày hôm qua tôi đã quá xem nhẹ cô!"

Lucia cuối cùng cũng tới, lao xuống chỗ tôi từ trên cao.

Chị ta vừa cười chối, vừa nắm đũa phép trong tay, chặn trước đường đi của tôi nhằm bảo vệ cánh cổng đã đóng.

Vậy là chị ta tới thật. Tôi nghĩ thế nào chị ta cũng mang phiền phức đến. Với chuyện quan trọng nhất của đất nước thì chị ta không thể nào vắng mặt được.

Lucia chỉ đũa phép về phía tôi.

"Không những vô lễ với thần mèo mà lại còn vượt ngục, cô nghĩ cô đang làm cái gì hả! Tôi tuyệt đối không tha thứ cho cô! Cô phải bị tử hình! Phải bị trừng phạt!"

Sau đó chị ta vung đũa phép.

Mặt đất phía dưới Lucia như phản ứng lại những lời trên, lấy chị ta làm trung tâm, tỏa ánh sáng trắng xóa ra xung quanh. Cùng với luồng sáng hình tròn là những âm thanh khủng khiếp vang lên, liền sau đó bảy cột nước xuất hiện, mạnh mẽ lao về phía tôi.

"Ồi!"

Tôi dồn lực vào chổi, cố gắng tránh né thì mới phát hiện ra đó không phải những cột nước bình thường. Nó giống như bảy sinh vật sống độc lập, uốn lượn, truy đuổi tôi hết như những con rắn.

Tôi càng trốn tránh thì chúng lại càng uốn lượn vòng vèo để nhào tới tấn công mạnh mẽ hơn.

Tôi hướng chổi lên trên thì lại gặp phải khối đạn bay tới từ bốn phương tám hướng. Dưới đất thì có những cột nước uốn khúc quanh co không ngừng đuổi theo.

Vừa vội vàng tránh chỗ này, lượn chỗ kia như một con sâu nhỏ, tôi vừa đưa mắt nhìn theo Lucia. Chị ta cười chổi với cây đũa phép lăm lăm trong tay, mắt nhìn chăm chăm tới tôi.

Nếu lấy được đũa phép thì tôi sẽ giải quyết được sự công kích của chị ta. Không có đũa phép, phù thủy cũng chỉ là một người bình thường thôi. Khi đó họ chẳng còn đáng sợ nữa. Mặc dù tôi cũng như vậy.

"Chị Lucia này, tôi đang ôm thần mèo trong tay đó. Nếu chẳng may tấn công phải thần mèo cũng không sao chứ?"

"Phiền phức quá! Đi chết đi!"

"....."

Tôi nhìn thoáng qua thần mèo, thấy cô ta vẫn vô tư nói với tôi:

"Chúng ta nói chuyện chút đi."

Tôi phớt lờ cô nàng, tiếp tục tránh khỏi công kích của Lucia, thì cô ta lại nói:

"Cô định thế nào? Chẳng lẽ chỉ một mực phòng ngự thôi sao?"

"Vì hai tay tôi đều đang bận cả rồi."

Tôi nâng độ cao của cây chổi lên mức vừa đủ để nhìn xuống Lucia nhưng cũng không lo sẽ mất mạng nếu bị rơi xuống.

"Đừng lo. Tôi có một ý tưởng này."

"Ồ, nói bóng gió như vậy, cô có kế hoạch bí mật nào chẳng?"

"Ừm, đúng là thế đó."

Tôi vừa tránh né những con rắn nước đang biến đổi liên tục xung quanh, vừa bắt tay vào chuẩn bị. Mà không, đâu thể nói là chuẩn bị, mà chỉ đơn giản là ôm cô mèo vào trong lòng.

"Cô đừng có giơ móng vuốt ra nữa."

Vì đau nên tôi vịn lại như vậy.

"Hử...?"

Cô mèo mở to mắt, sau đó buông lỏng tứ chi.

Lúc cô mèo nhận thức được việc tôi định làm thì tôi đã hành động rồi.

"Yaaaaaaaaaaaaaaaaa"

Cô mèo vừa hét lên, vừa rời khỏi vòng tay tôi, từ từ rơi xuống.

Việc tôi định làm nói ra đơn giản lắm. Kế hoạch bí mật, đơn thuần chỉ là ném cô mèo ra mà thôi.

Nếu không nói bóng gió về kế hoạch này thì có vẻ sẽ nhàm chán lắm nhỉ? Mà không, kết quả cuối cùng vẫn có công hiệu cực lớn đối với người dân quanh đây.

"Ồi? Aaaaaa! Thần mèo kia!"

Trong khoảnh khắc hết hoảng, bàn tay đang tấn công tôi của Lucia nói lỏng ra. Đó chính là khoảnh khắc tôi mong đợi. Tôi ngay lập tức nhào xuống, rút đũa phép ra, vung về phía Lucia, phóng ra ma pháp, sau đó lại cất đũa phép trở lại.

Phép thuật tôi tung ra là phép thuật gió. Một cơn lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên, cuốn tung mặt đất, một đường lao thẳng tới chỗ Lucia.

"Thần mèo... Ồi?"

Chị ta vươn tay ra định đỡ lấy thần mèo nhưng không làm được, cuối cùng cả người lại hứng chịu đòn phản công của tôi.

Cơn lốc xoáy dữ dội xoay vòng, thổi bay Lucia, cuối cùng thả chị ta trước cánh cổng bằng sắt vững chắc.

"Aaaaaaaaaaaaaa!"

Tôi bay tới phía cô mèo đang vừa la hét vừa vung tay chân giữa không trung. Đuôi chổi lướt trên mặt đất, uốn khúc, tôi đón thần mèo vào trong vòng tay. Đến khi trở lại trong lòng tôi rồi, trái tim của cô vẫn đập nhanh khủng khiếp.

"Ồi, ta tưởng mình chết chắc rồi chứ!"

"Nhưng cuối cùng tôi vẫn xoay sở được đấy thôi?"

"Xong việc rồi mới già mồm!"

"Thì cũng có khác gì nhau!"

Tôi nhìn về phía cánh cổng, xác nhận Lucia đã hoàn toàn mất đi ý thức rồi mới bước xuống chổi.

Những người dân còn lại của đất nước, người thì tỏ rõ thái độ thù địch, người thì chưa hết bàng hoàng, tất cả lại lần nữa vây quanh chúng tôi.

Tôi cố gắng nhập vai người phản diện, nói với họ:

"Phù thủy mạnh nhất ở đất nước này cũng đã dễ dàng thất bại trong tay ta. Còn ai muốn thách thức ta nữa không?"

Tiếng huyên náo, xôn xao lan rộng khắp nơi, nhưng tuyệt nhiên không có một ai bước lên phía trước. Thông minh đấy. Thông minh đấy!

"Vậy ta cũng nhanh chóng rời khỏi đất nước này thôi. Các vị hãy mở cửa ra đi. Nếu không thì, chú mèo đáng yêu này... các vị hiểu chứ?"

Nhìn lướt qua người gác cổng có thể thấy anh ta mang biểu tình trên cả ụ rử, đôi vai run rẩy, bắt đầu mở cánh cổng trong trạng thái bất an.

Tôi dần trông thấy cảnh sắc bên ngoài.

"Chuyện này là sao. Cô phải mang ta ra ngoài chứ. Nếu cô chỉ dùng ta làm con tin thì còn nghĩa lý gì nữa."

Cô mèo trong vòng tay tôi cất tiếng kháng nghị.

"Cô đừng lo. Lần này tôi có một kế hoạch bí mật."

"Kế hoạch bí mật của cô á, bây giờ ta không tin nữa."

"Lần này tôi sẽ không ném cô đi đâu. Yên tâm."

Sau khi cánh cổng mở ra hoàn toàn, tôi bắt đầu bước đi. Vừa cảnh giác nhìn xung quanh, tôi vừa thận trọng bước từng bước một.

Cho đến khi tôi băng qua người Lucia, ra đến tận bên ngoài đất nước, họ cũng không làm gì tôi cả.

Tôi ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy nét tiếc hận hiện rõ trên khuôn mặt họ. Cũng có những người đang đùa cợt, có người đang nhục mạ, cũng có những người bật khóc thành tiếng.

Tôi nhìn về phía họ một lúc, rồi nói:

"Vậy chúng ta từ biệt ở đây nhé."

Rồi tôi cứ thế leo lên chổi.

Kế hoạch bí mật mà tôi nói, đơn giản chỉ là nói dối thôi.

Tôi cũng chưa quyết định điếm đến cụ thể mà cứ đi theo trực giác, vừa ôm cô mèo đen trong vòng tay vừa dùng toàn bộ tốc lực bay đi.

Tôi bay đến một nơi thật xa, xa đến mức không ai đuổi tới nổi.

Sự hỗn loạn để lại cho những người ở đó sau khi thần mèo bị cướp đi hẳn sẽ giảm dần theo thời gian.

Cuối cùng chúng tôi cũng trốn thoát.

Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, tôi cũng không nhớ nổi nữa.

Tôi băng qua những cánh rừng, lướt trên dải bình nguyên xanh mướt không rõ bắt đầu từ đâu và kết thúc tại đâu, cuối cùng tiến tới một khu rừng u ám, âm đạm.

Ở đây không có bóng dáng của con người, xung quanh cũng chẳng có dấu hiệu của một đất nước nào cả.

"Đến đây chắc ổn rồi đó."

Chúng tôi đã đi được một đoạn khá xa.

Ngước mặt lên trên, có thể lờ mờ thấy không gian được bao trùm trong sắc đỏ.

"Chúng ta sống rồi!"

Cô mèo nhảy xuống khỏi tay tôi, đứng trên mặt đất.

Tôi vừa xoa bóp cánh tay đau dữ dội, vừa dụi mắt, nói:

"Từ giờ cô có dự định gì không?"

"Ta không có dự định gì. Ta sẽ lạng lẽ sống những tháng ngày không can hệ tới loài người."

"....."

"Còn cô thì sao?"

"Tôi dự định sẽ tiếp tục lạng lẽ đi du ngoạn đây đó, không can hệ gì với loài mèo."

"Như vậy cũng tốt."

Cô mèo cười bằng giọng mũi. Tôi ngồi trở lại lên chổi.

"Vậy, hẹn ngày gặp lại nhé. A, nói mới nhớ, tôi vẫn chưa biết tên của cô nhỉ."

"Ta làm gì có thứ đó."

"Kể cả lúc được nhận nuôi sao?"

"Ta đã chết một lần rồi mà."

Vậy nên hiện tại cô ta không có tên, ý cô mèo là như vậy.

"Nếu thế tôi có thể biết tên của cô khi còn là mèo thường không?"

"....."

Cô mèo tỏ ra lúng túng một lúc, sau đó lặng lẽ mở miệng, nói ra một từ, chính là tên của cô ta. Cái tên đó bình thường hơn bất cứ thứ gì khác, còn rất phổ biến, thế nhưng là một cái tên đẹp.

Tôi mỉm cười đáp lại cô mèo.

"Đúng là một cái tên đẹp."

"Đã chẳng còn ai gọi ta bằng cái tên đó nữa."

Cô mèo cũng mỉm cười, sau đó quay hai cái đuôi về phía tôi, ngoái lại nhìn tôi một lượt rồi nói:

"Vậy tạm biệt nhé. Chúng ta nên đi thôi. Thật tốt khi vào khoảnh khắc cuối cùng, người ta gặp lại là cô."

Cô mèo chỉ nói vậy, rồi tiến sâu vào trong khu rừng, mất hút.

Tôi cũng cười chôi bay đi.

Tôi vừa dụi mắt, vừa sờ sờ cổ họng, vừa bay về hướng mặt trời.

Vượt qua khu rừng là một dải bình nguyên nhuộm mình dưới ánh mặt trời lúc xế chiều. Tôi băng qua những cơn gió, lướt đi.

Để tôi kể tiếp câu chuyện của một tháng sau đó.

Được một đất nước gọi đến, mà tôi cũng đã hứa với họ sẽ quay lại, nên tôi lại quay về vùng này.

Cũng không cố việc gì quan trọng lắm, nhưng nhân dịp đó, tôi thử cất công đi tới ngôi làng lần trước đã kể cho tôi về đất nước có loài mèo thống trị.

Lần trở lại này của tôi có thể nói là suôn sẻ.

"Xin mời vào, meo!"

"....."

"Chào mừng quý khách đến nơi đây, meo! Ngôi làng, này có sự hòa hợp giữa nét nông thôn, và loài mèo đó, meo! Ngài cứ tự nhiên thăm thú nhé, meo!"

"....."

Sao lại có cái giọng điệu kỳ lạ thế này chứ.

Cùng với sự thay đổi ấy, ngôi làng cũng có hơi khác một chút. Trước đây trong làng không có lấy một con mèo nào, nhưng giờ thì đã có thể thấy bóng dáng loài mèo xuất hiện rải rác đây đó.

Mà khoan.

"Chị đang làm gì ở đây vậy, Lucia?"

"Đừng hỏi mà. Chị xin em đó."

Đây là người từng được ngôi làng này cử đi, chính là nữ phù thủy Bầu Trời. Cũng giống như lúc chúng tôi gặp nhau ở đất nước kia, chị ta cũng mặc một chiếc áo choàng nhưng lần này, thay vì mũ phù thủy thì chị ta lại đeo một chiếc bờm tai mèo. Có lẽ lần này cũng vì ý đồ của ngôi làng mà

chị ta miễn cưỡng làm theo, nhưng quả thực trông nó chẳng hòa hợp tẹo nào, trông thật ám ảnh. Thật đáng thương. Hiện thực bi đát tới nỗi tưởng chừng không thể kiềm nén được nước mắt.

Lucia nhẹ nhàng sờ sờ đầu.

"Elaina này, chuyện một tháng trước, cảm ơn em nhé. Nhờ có em mà chị mới tỉnh ra. Không hiểu sao lúc còn ở đất nước đây chị lại trở nên khác thường như thế."

"Vậy sao."

Bây giờ chị ta cũng khác thường mà. Nhưng tôi đâu nói ra điều đó.

"Sau khi tôi rời đi, đất nước đó thế nào?"

"Mọi người đã dần dần rời khỏi. Bởi vì thần mèo cũng bị mang đi nên mấy người bọn họ không còn yêu quý loài mèo một cách kỳ lạ nữa. Thậm chí có những người còn cho rằng họ đã bị con mèo hai đuôi đó điều khiển linh hồn."

"Thế bây giờ đất nước ấy còn tồn tại không?"

Nghe tôi hỏi, chị ta gật nhẹ đầu.

"Còn. Vẫn còn nhiều người yêu quý mèo và những người không còn nơi nào khác để sống ở lại. Nơi đó vẫn tồn tại như một đất nước. Họ quảng bá rằng đó là nơi sẽ được chung sống cùng loài mèo nên khách tham quan tới thăm có vẻ ngày càng nhiều lên."

"Nơi này cũng đang bắt chước chỗ đó nên mới trở thành thế này đúng không?"

"... Bởi vì lũ mèo đáng yêu quá nên chị mang mấy con về đây, không ngờ dân làng cũng cảm thấy tương tự."

"Miễn không đánh mất lí trí là được nhỉ."

"Thực ra là..."

Nói rồi Lucia giữ im lặng chốc lát, sau đó chị ta vỗ hai tay, "bốp" một tiếng.

"A, Elaina chờ chị ở đây một lúc nhé."

"Hử? À vâng."

Chị ta phi vút đi như đang bận rộn lắm, lao vào một căn nhà cạnh đó.

Khoảng một phút sau, chị ta bước ra, trên tay thận trọng ôm một chiếc hộp gỗ.

"Elaina! Em nhìn xem này!"

Lucia hưng phấn đưa thứ đó ra cho tôi xem.

Tôi rướn cổ nhìn vào trong, thấy được vài con mèo. Có một con mèo mẹ toàn thân màu trắng muốt, ba chú mèo con lông nửa trắng nửa đen. Ngoài ra còn có một chú mèo con toàn thân một màu đen tuyền.

"Mấy đứa mèo con này mới sinh chưa được một tháng đâu. Trông đáng yêu quá phải không."

Mấy chú mèo đó đều trông vô cùng ủ dột, chỉ liếc về phía chúng tôi trong chốc lát rồi quay lại ngủ tiếp. Chỉ có một con trông ra vẻ hoạt bát.

Nếu ôm chú mèo đen tuyền đó vào lòng chắc sẽ thích lắm. Chú mèo con với đôi mắt màu xanh lam, đang đứng lên, với với chân như cố gắng nhảy ra khỏi chiếc hộp.

"Con mèo con này trông hoạt bát quá nhỉ."

Tôi khen một tiếng, liền thấy Lucia tươi cười hạnh phúc.

"Đúng thế. Em có muốn sờ thử vào nó không?"

"Không cần đâu."

Vì thể chất của tôi dị ứng với mèo mà.

"Chị đã đặt tên cho nó chưa?"

"Mấy con mèo con này thì chưa. Vậy nên chị hi vọng em sẽ đặt tên cho chúng,"

"....."

Tôi nhìn chăm chăm chú mèo con đen tuyền một lúc rồi nói:

"Tôi chỉ đặt tên cho một đứa thôi được không?"

"Đứa nào vậy?"

"Nhóc này."

Chú mèo con màu đen tỏ vẻ hoạt bát, kêu "meo" lên một tiếng.

"Vậy, tôi đặt tên cho nó là..."

Tôi nói ra một cái tên.

Đó là một cái tên thật khớp với chú mèo con trước mặt tôi.

Một cái tên quá đổi bình thường, cũng hết sức phổ biến, nhưng là một cái tên thật đẹp.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Phần kết

Giữa bầu trời xanh trong trái dài bất tận, những bông tuyết chậm rãi rơi, đáp xuống một dải bình nguyên.

Một bóng cây lặng lẽ đứng đó, cắt ngang vầng sáng của thái dương, tạo ra một khoảng râm mát mẻ. Những tán cây rung động trong gió. Lá cây bị gió thổi xô vào nhau tạo ra âm thanh xào xạc, lìa khỏi thân cây đơn độc giữa bình nguyên thanh tĩnh rồi bay vào không trung. Những chiếc lá lay động như nhảy múa, chạm vào một nữ phù thủy trong chốc lát rồi biến mất vào không gian.

"Hừm..."

Mặc cho những chiếc lá chạm vào má, nữ phù thủy đó ngược nhìn bóng cây đứng trước mặt.

Cô gái có mái tóc màu tro mướt mà bay phấp phới đó là một phù thủy, đang cưỡi chổi đi du ngoạn. Trên người cô mặc chiếc áo choàng màu đen cùng một chiếc mũ tam giác có đỉnh nhọn, trên ngực cài huy hiệu hình ngôi sao, đại biểu cho một phù thủy.

Cô gái vừa ngược nhìn thân cây đơn độc, vừa nghiêng đầu suy ngẫm.

"Hừm?"

Một cái cây diêm tinh đứng đó, được những bông hoa dại nhỏ xíu bao quanh, dường như đã từng xuất hiện trong ký ức của cô gái.

Tiến đến ngay dưới bóng cây, bước xuống chỗi, cô gái nhớ ra đã từng thấy cái cây này ở đâu.

"Đây chẳng phải là nơi mà mình đã từng dừng lại trú mưa sao?"

Những cảnh sắc nhìn thấy lúc ấy cũng ùa về trong ký ức cô gái. Trong lúc đi du ngoạn, gặp mưa rơi, cô đã mượn nơi này để trú mưa một lúc.

Không hiểu bằng cách nào mà cô quay trở lại đây.

Nữ phù thủy nhớ lại khung cảnh mình từng ngắm nhìn tại nơi này khi trước, khóe miệng khẽ cong lên.

Sau đó cô ngồi lại lên chỗi, nhẹ nhàng bay vào không gian. Phản chiếu trong mắt cô lúc này là không gian bao la nhuộm màu xanh lam kết hợp với những mảng xanh lục nhạt nhợt.

Thật đẹp.

Phong cảnh này ở đâu cũng có, nhưng càng đắm đuối ngắm nhìn, cô gái lại càng thấy nó tuyệt đẹp.

Tuy nhiên cô không dừng lại như lần trước. Lần này mưa không rơi nên cũng chẳng có lí do gì để dừng lại cả.

So với việc ngắm nhìn một khung cảnh đẹp đẽ thì đối với nữ phù thủy, đối với một người lữ khách như cô, được đi du ngoạn giữa những khung cảnh thiên nhiên đẹp đẽ mới là việc hạnh phúc nhất.

Cô gái bay vòng quanh thân cây, suy nghĩ xem nên đi về hướng nào. Nhưng giữa chừng, có lẽ cảm thấy phiền phức, cô gái quyết định chọn một điểm phù hợp, từ đó rời đi, một lần nữa nhắm tới mục tiêu đã định.

Dưới tầm nhìn của nữ phù thủy, những cây hoa đại dập dờn đung đưa như vẫy tay chào đón, phản chiếu ánh sáng dịu dàng.

Những cơn gió mơn man thổi.

Một khung cảnh phổ biến, lúc nào cũng vậy, tất cả đều như đang chào đón nữ phù thủy.

Giữa thế giới rộng lớn không có điểm kết, dường như luôn có một nơi mà nữ phù thủy chưa từng trông thấy đang mời gọi cô.

"Đất nước tiếp theo sẽ như thế nào nhỉ?"

Cô gái tự mình lăm bằm chẳng để cho ai nghe cả.

Không ai biết được câu trả lời.

Chính vì đó là những điều chưa được biết, nên cô lại càng muốn tìm hiểu.

Giữa làn gió dịu nhẹ, mang theo trái tim có chút rung động, cô gái tiếp tục cuộc hành trình.

Cô gái đó là ai vậy nhỉ?

Vâng, chính là tôi đây.

HÀNH TRÌNH CỦA ELAINA TẬP 2

Jougi Shiraishi
www.dtv-ebook.com

Tái bút

Rất vui được gặp mọi người, hay phải nói là đã được một thời gian không gặp rồi nhỉ. Tôi là Jougi Shiraishi.

Tôi đã bắt đầu đi làm rồi. Hồi còn nhỏ, tôi luôn nghĩ những người đi làm đều là những người tuyệt vời và hoàn hảo, nhưng khi gia nhập vào vòng quay của họ tôi mới nhận thấy không phải ai cũng hoàn hảo, và bản thân tôi cũng chẳng thể trở nên hoàn hảo như vậy. Ngoài môi trường thay đổi ra thì bản thân tôi không có sự thay đổi đột ngột nào, cũng chẳng hề có cảm giác đã trở thành người lớn, có cảm giác tôi vẫn là chính tôi thôi.

Rất cảm ơn quý độc giả đã đón mua cuốn tiểu thuyết "Hành trình của Elaina" tập hai.

Nếu cứ giống như quyển một, cốt truyện xoay quanh việc gặp gỡ những người mới, lắng nghe những câu chuyện rồi chia tay... thì sẽ không có ý nghĩa gì cả! Tôi đã lo lắng như thế, nên trong quyển hai này diễn biến sẽ thay đổi một chút. Ngoài ra thì lần nào cũng bay qua những cánh rừng nên đôi khi tôi cho đan xen cảnh sắc về các mùa xuân, hạ, thu, đông. Thế nên trong tập này, Elaina đã có những trải nghiệm băng qua những đất nước phủ tuyết và cả sa mạc.

Ngoài ra, lúc viết bản thảo cho tập hai cũng là lúc tôi đang chuẩn bị cho năm đầu tiên đi làm, nên có lẽ những bất an tích tụ, chông chát hoặc những bất mãn với thế giới xung quanh đạt đến cao trào đã khiến cho bản thảo mà tôi đưa cho vị biên tập chứa toàn những câu chuyện u ám.

Vì bản thảo thể hiện điều đó quá rõ ràng nên biên tập viên đã nói với tôi rằng:

"Jougi này, liệu cậu có bị chìm vào u tối quá không đó? Cậu vẫn ổn chứ?"

Biên tập viên đã lo lắng như vậy đây. Tôi vẫn ổn. Tôi rất khỏe mạnh. Nhưng tôi cũng đã sửa lại đôi chút, khiến cho những câu chuyện u tối đó ít nhiều trở nên nhẹ nhàng hơn, ghép lại thành từng chương, rồi cứ thế hoàn thành tác phẩm.

Thôi tôi xin phép cảm tạ và từ biệt tại đây.

Gửi biên tập M, cảm ơn vì đã cứu giúp tôi khi rơi vào tăm tối, bằng cách động viên và thúc ép.

Gửi chị Azure, cảm ơn chị vì những bức ảnh minh họa nhân vật siêu dễ thương giống như ở phần một, đặc biệt là vẻ dễ thương đến mức có thể giết người của nàng công chúa Chocola. Em phải lòng cô ấy rồi. Là tình cảm đồng giới nữ ấy. Chết thật.

Ngoài ra, tôi cũng gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả những người đã giúp xuất bản cuốn tiểu thuyết này, cũng như những độc giả đã đọc đến phần tái bút sau cùng này. Thực sự cảm ơn mọi người.

... Vì số dòng để viết vẫn còn nhiều nên tôi sẽ bật mí một chút về tập tiếp theo (nếu có).

Từ bây giờ, kẻ mang tên Jougi Shiraishi sẽ luân hồi chuyển kiếp. Nếu không có khả năng lừa bịp thì cũng sẽ chẳng được các thiếu nữ xinh đẹp chào đón. Sống trong một thế giới văn minh, phát triển mà lại không có kiến thức chuyên môn nên ngay từ đầu cậu ta đã không thể thuận lợi trong giao tiếp. Theo lẽ thông thường, cậu ta sẽ chết đói sau vài ngày. Bối cảnh sẽ được phác họa ra như vậy. Đương nhiên khi môi trường thay đổi thì phần

nào bản chất của một con người cũng sẽ thay đổi theo. Tôi dự định sẽ viết tiếp như vậy đó. Tất nhiên tôi chỉ nói đùa thôi. Nếu tập tiếp theo ra đời, rất mong sẽ được gặp lại các bạn nhé!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 2](#)

[Chương mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Phần kết](#)

[Tái bút](#)